

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം

ഡോ. സ്കരിയാ കന്യാകോണിൽ (എഡിറ്റർ)

ഡോ. സ്റ്റീഫൻ ചിറപ്പണത്ത് (എഡിറ്റർ)

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE

Thalassery, Kerala, India - 670 101

Ph: 0490 2344727, 2343707

Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം

Title: Fundamental Moral Theology
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry, Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
Ph: 0490 - 2344727, 2343707
Published on: 2014 December 25 (Christhumas)

Editorial Board: Rev. Dr. Scaria Kanyakoni
Rev. Dr. Stephen Chirappanath

Office Assistance: Rev. Sr. Glorista SABS
Mrs. Anitha Vijayan
Mrs. Jeshitha Vijesh
Miss. Bhavya K

Design & Layout: Mr. Midhun Thomas
Printing: Midas Offset, Kuthuparamba
Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം കേവലം അമൂർത്തമായ ആശയങ്ങളുടെ സമാഹാരമോ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രഘോഷണമോ അല്ല. മറിച്ച് അത് ഒരു ജീവിതശൈലിയാണ്. ദൈവിക വെളിപാടുകളിലൂടെ സംലഭ്യമായ ദൈവഹിതത്തിന് അനുസൃതമായി ജീവിക്കാനുള്ള വിളിയും ദൗത്യവുമാണ് ക്രിസ്തീയ ജീവിതം. പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവപ്രമാണങ്ങളിലൂടെയും പുതിയ നിയമത്തിൽ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനിലൂടെയും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളാണ് ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഈ അടിസ്ഥാനങ്ങളെ സമഗ്രമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര ശാഖയാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ ആഴമേറിയ സത്യങ്ങൾ ലളിതമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന മലയാളത്തിലെ പ്രൗഢമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് കോട്ടയം പൗരസ്ത്യ വിദ്യാപീഠം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച “ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം” എന്ന കൃതി. കേരളത്തിലെ പ്രഗത്ഭരായ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരെ മുഴുവൻ അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ ഇതിന്റെ എഡിറ്റർമാരായ ഡോ. സ്കറിയ കന്യാകോണിൽ, ഡോ. സ്റ്റീഫൻ ചിറപ്പണത്ത് എന്നീ പരിണിത പ്രജ്ഞരായ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞർ പ്രകടിപ്പിച്ച പാടവം അന്യാദൃശ്യവും അഭിനന്ദനാർഹവുമാണ്. ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് ഇപ്രകാരം ഒരു സംക്ഷിപ്ത കൃതി പുറത്തിറക്കാൻ അനുവാദം തന്ന ഇതിന്റെ എഡിറ്റർമാരോടും പ്രസാധകരോടും എഴുത്തുകാരോടും ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ അകൈതവമായ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഡയറക്ടർ
ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്

ഉള്ളടക്കം

1. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ഒരാമുഖം	7
2. ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ	15
3. ധാർമ്മിക മനഃസാക്ഷി	39
4. മാനുഷിക പ്രവൃത്തി ഒരു ധാർമ്മിക വിചിന്തനം	60
5. സമഗ്രതത്ത്വവും ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തവും	83
6. ഭൗതിക സഹകരണ സിദ്ധാന്തം	91
7. പാപം: തകർച്ചയും അകൽച്ചയും	109
8. വ്യത്യസ്ത ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങൾ	131
9. ധാർമ്മികദർശനം - പൗരസ്ത്യദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ	147

**ധാർമ്മിക
ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ഒരാമുഖം**

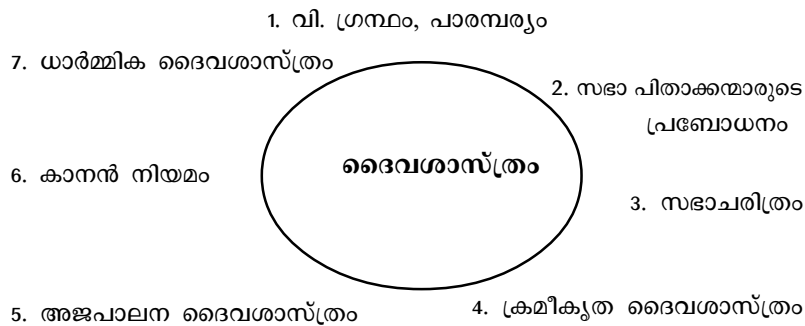
വ്യക്തിത്വരൂപീകരണത്തിലും വിശ്വാസജീവിതത്തിലും ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിനുള്ള പങ്ക് നിസ്സീമമാണ്. ഒരു വ്യക്തി അനുദിനമെടുക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങൾ അവന്റെ വ്യക്തിത്വവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നല്ല തീരുമാനങ്ങൾ നല്ല വ്യക്തിത്വത്തേയും തെറ്റായ തീരുമാനങ്ങൾ വികലമായ വ്യക്തിത്വത്തേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരാളുടെ പ്രായത്തിനനുസരിച്ച് വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ എന്താണ് ശരി, എന്താണ് തെറ്റ് എന്ന് വിവേചിച്ചറിയാൻ ക്രൈസ്തവ ധാർമ്മികത നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. എന്താണ് കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം എന്നതാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ മുഖ്യ പ്രമേയം.

1. എന്താണ് ദൈവശാസ്ത്രം?

ദൈവശാസ്ത്രം എന്താണെന്ന് അറിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ മനസ്സിലാ

ക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. 'തിയോളജി' എന്ന പദം ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ് ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ നിന്നുമാണ്. 'തെയോസ്' എന്ന പദത്തിന് ദൈവമെന്നും, 'ലോഗോസ്' എന്ന പദത്തിന് വാക്ക്, പഠനം, ശാസ്ത്രം എന്നുമാണ് അർത്ഥം. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെയും പാരമ്പര്യത്തിലൂടെയും കൈവന്ന ദൈവാവിഷ്കരണത്തെ മനസ്സിലാക്കാനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനുമുള്ള മാനുഷികയത്നമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം.¹ വിശ്വാസത്തിന്റെ അന്വേഷണവും കണ്ടെത്തലുമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം.

ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു ശാഖയാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം. മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ പല ശാഖകളായി തിരിച്ചു. അത് പ്രധാനമായും ബൈബിളിലെ ദൈവശാസ്ത്രം, ചരിത്രപരമായ ദൈവശാസ്ത്രം, ക്രമീകൃത ദൈവശാസ്ത്രം, പ്രായോഗിക ദൈവശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എവിടെയാണ് എന്ന് പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ് വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യവും വി. ഗ്രന്ഥവും. വിശ്വാസം എങ്ങനെയാണ് ചരിത്രത്തിലൂടെ വെളിവാക്കപ്പെട്ടതെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ചരിത്രപരമായ ദൈവശാസ്ത്രം. വെളിപാടിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തെ വിമർശനാത്മകമായി പരിശോധിക്കുകയാണിവിടെ. ഇവിടുത്തെ പ്രധാന പഠനവിഷയം സഭാചരിത്രമാണ്. ഇവിടെ വരുന്ന മറ്റു പഠനങ്ങൾ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ, സഭയുടെ മധ്യകാലഘട്ട ചരിത്രം, ആധുനിക കാലഘട്ടചരിത്രം, ആഗോള സഭാചരിത്രം, പ്രാദേശിക സഭാചരിത്രം എന്നിവയാണ്. വെളിപാടിന്റെ പ്രാധാന്യവും സാക്ഷ്യവുമാണ് ക്രമീകൃത ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖ്യ പ്രമേയം. ഇവിടെ പ്രധാനമായും ചർച്ചചെയ്യുന്നത് അടിസ്ഥാന ദൈവശാസ്ത്രം, മൗലിക ദൈവശാസ്ത്രം, ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം, സാമൂഹിക പ്രബോധനം, കാനൻ

നിയമം തുടങ്ങിയവയാണ്. വെളിപാടിന്റെ സന്ദേശം എങ്ങനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തണം, കാലഘട്ടത്തിനനുസരിച്ച് അതെങ്ങനെ പ്രഘോഷിക്കണം എന്നതാണ് പ്രായോഗിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. മതാത്മക വിദ്യാഭ്യാസം, വേദപഠനം, അജപാലന ദൈവശാസ്ത്രം, ആരാധനക്രമപഠനം, കൂദാശാപഠനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.²

മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉറവിടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് വി. ഗ്രന്ഥത്തെയും പാരമ്പര്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച പഠനം. ഈ വിശ്വാസം പിതാക്കന്മാർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. അതാണ് സഭാപിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം. പിതാക്കന്മാരുടെ കാലം മുതൽ ഇന്നുവരെ ഈ വിശ്വാസം എങ്ങനെയാണെന്നുവെന്നാണ് സഭാചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം. ചരിത്രപരമായ ദൈവശാസ്ത്രവും ക്രമീകൃതമായ ദൈവശാസ്ത്രവും ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളും. വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഘോഷത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് അജപാലന ദൈവശാസ്ത്രം. വിശ്വാസികളെയും സഭയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കാനും ഭരിക്കാനുമുള്ള സഭാ നിയമങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് കാനൻ നിയമം. വിശ്വാസ ജീവിതമാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം. ധാർമ്മികമായി തീരുമാനം എടുക്കുന്നതിന് ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ എല്ലാ ശാഖകളും സഹായിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ എല്ലാ ശാഖകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

2. എന്താണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം?

വിശ്വാസത്തിന്റെ അന്വേഷണവും കണ്ടെത്തലും അതനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതവുമാണ് സാധാരണയായി ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയം. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസം, ജീവിതമായി പകർത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം. മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികളിലെ ദൈവകൃപയുടെ സാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്ര നിർദ്ദേശങ്ങൾ, നന്മതിന്മ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് മാത്രമല്ല, ദൈവകൃപയിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ നന്മയെ സ്വതന്ത്രമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, ബൈബിളിന്റെയും, വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും, പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തിന്റെയും, സഭാപ്രബോധനങ്ങളുടെയും, കൂദാശാഘോഷത്തിന്റെയും, അടിസ്ഥാനത്തിൽ ധാർമ്മികമായി ജീവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാഖയാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം.

3. പദങ്ങൾ

പല ഭാഷയിലും പല പദങ്ങളാണ് ധാർമ്മികതയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നത് ആംഗ്ലേയ ഭാഷയിലെ 'എത്തിക്സ്' (Ethics) 'മോറൽസ്' (Morals) എന്നീ പദങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിലെ 'ധർ' എന്ന പദവുമാണ്. 'എത്തിക്സ്' എന്ന പദം ഗ്രീക്കുഭാഷയിലെ 'ഇത്തോസ്' (ethos) എന്ന വാക്കിൽ നിന്നുമാണ് വരുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം സ്വഭാവം, ആചാരം എന്നൊക്കെയാണ് (nature, custom). 'മോറൽസ്' എന്ന പദം ലത്തീനിലെ 'മോറസ്' (mores) എന്ന പദത്തിൽനിന്നുമാണ് വരുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ആചാരം അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതശൈലി എന്നൊക്കെയാണ്. 'ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രം' എന്ന പദം സംസ്കൃതത്തിലെ 'ധർ' എന്ന പദത്തിൽ നിന്നുമാണ് വരുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ധർമ്മത്തെ സംരക്ഷിക്കുക, താങ്ങി നിറുത്തുക എന്നൊക്കെയാണ്.

4. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം, സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം: വ്യത്യാസവും താരതമ്യവും

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രവും സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഇവിടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് നന്മതിന്മകളെയും മാനുഷികപ്രവൃത്തികളെയും വിലയിരുത്തുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തലും, സ്വീകരണവും ഇവിടെ കാണാൻ കഴിയും. സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് മാനുഷിക പ്രവൃത്തികൾ തെറ്റോ ശരിയോ എന്ന് ഇവിടെ വിലയിരുത്തുന്നത്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുവാൻ മാനദണ്ഡമായി സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം ചില തത്വങ്ങളോ, ആശയങ്ങളോ, മൂല്യങ്ങളോ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം. കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അനന്യതയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രവും സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള സമാനതകൾ ചില ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്⁴. ദൈവശാസ്ത്രവും മതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പോലെയാണിത്. ആദ്യം മതത്തിലുള്ള ജീവിതമാണ് തുടങ്ങുന്നത്. അതിനുശേഷമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം രൂപപ്പെടുന്നത്. ഇതുപോലെ

ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിന് ശേഷമാണ് സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം വരുന്നത്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം പ്രായോഗിക തലത്തെയും, സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം തത്വീക തലത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.⁵

സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രവും, മറ്റു ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം ധാർമ്മിക നിയമത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ് (Normative science). ഇത് മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണ് മനുഷ്യൻ പെരുമാറേണ്ടതെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. മനുഷാസ്ത്രവും, സാമൂഹിക ശാസ്ത്രവും, നരവംശശാസ്ത്രവും മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇത് അനുഭവ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവും (Empirical science), വസ്തുതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവരണവുമാണ്. എന്നാൽ, സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രം സ്വഭാവത്തെ കാണുന്നത് മൂല്യങ്ങളുടെയും, തത്വങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

5. ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രത്തിലെ വിഭജനങ്ങൾ

ട്രെന്റ് കൗൺസിലിന് ശേഷമാണ് (1545-1563) ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ അടിസ്ഥാനമായ അല്ലെങ്കിൽ പൊതുവായ (Fundamental or General) ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രമെന്നും, പ്രത്യേക ധാർമ്മിക (Special) ദൈവശാസ്ത്രമെന്നും രണ്ടായി തരം തിരിക്കുന്നത്. പൊതു ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അടിസ്ഥാന ധാർമ്മിക തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചും, പ്രത്യേക ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ കൽപനകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളിൽ എന്താണ് ശരി, എന്താണ് തെറ്റ് എന്നുമാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. അടിസ്ഥാന ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് നിയമങ്ങൾ, മനുസാക്ഷി, മനുഷ്യപ്രവൃത്തി, പാപം എന്നിവയാണ്. പ്രത്യേക ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പത്ത് പ്രമാണങ്ങൾ, തിരുസഭയുടെ കല്പനകൾ, കുദാശകൾ എന്നിവയെ വിശദീകരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് അടിസ്ഥാന ധാർമ്മികതയിൽ ട്രെന്റ് കൗൺസിൽ പ്രതിപാദിച്ചതിൽ കൂടുതൽ വിഷയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവ ബൈബിളിന്റെ ധാർമ്മിക സന്ദേശം, സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ധാർമ്മികബോധനം, ആദ്യനുറ്റാണ് മുതൽ ഇന്നു വരെയുള്ള ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം, ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ, മനുസാക്ഷി, മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളും അവയുടെ ധാർമ്മിക വിലയിരുത്തലും,

ദിഫല സിദ്ധാന്തം, സമഗ്രസൃഷ്ടിതത്വം, അധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളിലെ സഹകരണം, ന്യൂനദോഷതത്വം, പാപം, കുറ്റാശകളും ധാർമ്മികതയും, പുണ്യങ്ങൾ എന്നിവയാണ്.

പ്രത്യേക ധാർമ്മികതയെ ഇന്ന് പത്ത് കല്പനകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വീണ്ടും പലതായി തിരിക്കുന്നുണ്ട്. മതാത്മക പുണ്യങ്ങളുടെ (വിശ്വാസവും ധാർമ്മികതയും) പഠനം 1 മുതൽ 3 വരെയുള്ള കല്പനകളും, വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം 4, 5, 6 കല്പനകളും, ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം 6 ഉം, 9 ഉം കല്പനകളും, ജീവനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം 5-ാം കല്പനയും, ആധാരമാക്കിയാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. സത്യസന്ധത, നീതി എന്നിവ 7, 8, 10 കല്പനകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ചില ക്രൈസ്തവ വിദ്യാപീഠങ്ങളിൽ കല്പനകൾ അനുസരിച്ചല്ല പ്രത്യേക ധാർമ്മികതയെ കാണുന്നത്; മറിച്ച് വിഷയങ്ങൾ അനുസരിച്ചാണ്. ഉദാഹരണമായി, വിശ്വാസവും ധാർമ്മികതയും, വിവാഹവും ലൈംഗികതയും, ജൈവ ധാർമ്മികത, പ്രകൃതിയും ധാർമ്മികതയും, സാമൂഹ്യ ധാർമ്മികത, രാഷ്ട്രീയവും ധാർമ്മികതയും, മാധ്യമങ്ങളും ധാർമ്മികതയും എന്നിങ്ങനെയാണ്.

പൊതു ധാർമ്മികതയും പ്രത്യേക ധാർമ്മികതയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. പ്രത്യേക ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നത് പൊതു ധാർമ്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. പ്രായോഗിക ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾ എങ്ങനെ കാണണമെന്ന് പൊതു ധാർമ്മികത പറഞ്ഞുതരുന്നു.

6. കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ

കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിശ്വാസമാണ്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ദൈവവചനം, പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനം, സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ, കുറ്റാശകളും മറ്റു പ്രാർത്ഥനകളുമാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം⁶. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ (P O. 16) ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥമായിരിക്കണമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതായത്, ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രാവതരണം വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രബോധനങ്ങളാൽ കൂടുതൽ പരിപൂർണ്ണമാക്കപ്പെടണം. തിരുവചനങ്ങൾ ധാർമ്മിക പ്രബോധനങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ന് വചനത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ധാർമ്മിക സ്വഭാവ രൂപീകരണം പലപ്പോഴും നടക്കുന്നില്ല.

സഭാ പിതാക്കന്മാർ തന്നിട്ടുള്ള ധാർമ്മിക സന്ദേശം വിലപ്പെട്ട

താണ്. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം തന്നെയാണ് ധാർമ്മിക ജീവിതം. സ്നേഹം, ഉപവാസം, വിവാഹം, ലൈംഗികത, ശുദ്ധത, ക്ഷമ, പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങിയവയാണ് പിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികളിലെ പ്രധാന ധാർമ്മിക സന്ദേശങ്ങൾ.⁷ ഈ മേഖലയിൽ ഇന്ന് കൂടുതൽ പഠനം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളാണ് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഘടകം. കൗൺസിലുകൾ, ചാക്രിക ലേഖനങ്ങൾ, മാർപാപ്പമാരുടെ എഴുത്തുകൾ, പ്രബോധനങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെയാണ് സഭയുടെ ധാർമ്മിക പ്രബോധനം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. ധാർമ്മിക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഭയ്ക്ക് വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി പൊതു ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പയുടെ സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ (Veritatis Splendor, 1993) എന്ന ചാക്രിക ലേഖനം വലിയ സംഭാവനയാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളിലുള്ള സഭയുടെ വീക്ഷണം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഏതാനും ചില രേഖകളുടെ പേരുമാത്രം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു: വിവാഹം: Casti Connubii (1930), Familiaris Consortio (1981), ലൈംഗികത: Certain Questions Concerning Sexual Ethics (1975), കൃത്രിമ ഗർഭനിരോധനം: Humane Vitae (1968), കൃത്രിമ പ്രത്യുൽപ്പാദനം: Donum Vitae (1987) രോഗികളോടുള്ള സമീപനം: Charter for Health Care Workers (1995), ജീവന്റെ മൂല്യം: Evangelium Vitae (1995), മാധ്യമങ്ങളും ധാർമ്മികതയും: Ethics in Advertising (1997), വ്യവസായം: Centesimus Annus (1991), സാമൂഹിക പ്രബോധനം: Rerum Novarum (1891), വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രം: Instruction on Certain Aspects of the Theology of Liberation (1984), അന്താരാഷ്ട്ര കടം: An Ethical Approach to the International Debt Question (1980), പരിസ്ഥിതി ശാസ്ത്രം: John Paul II, World Day of Peace (1990), സ്ത്രീത്വം: Letter to Women (1995).

കുറ്റാശകൾക്കും മറ്റു പ്രാർത്ഥനകൾക്കും ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനയുടെ നിയമമാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ നിയമം. അതാണ് ജീവിത നിയമവും. നാം ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണെന്ന് കുറ്റാശകൾ പറയുന്നു. സത്യത്തിലും, നീതിയിലും, സ്നേഹത്തിലും, ക്ഷമയിലും, സമാധാനത്തിലുമുള്ള ജീവിതം നയിക്കാനാണ് പ്രാർത്ഥനകൾ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. നല്ല ധാർമ്മിക തിരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ കുറ്റാശാജീവിതം സഹായിക്കുന്നു.

7. പക്ഷമായ ധാർമ്മികത

എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും, സമൂഹങ്ങൾക്കും, മതങ്ങൾക്കും ധാർമ്മികതയുണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാ ധാർമ്മികതയും തുല്യമാണെന്ന് പറയാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പക്ഷമായ ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികൾ മൂല്യങ്ങൾക്കും, പുണ്യങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായിരിക്കണം. ഈശോമിശിഹായാണ് ക്രൈസ്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികൾക്ക് മാതൃകയായി നിലകൊള്ളുന്നത്. മിശിഹായിലുള്ള ജീവിതത്തിലൂടെ മാത്രമേ പക്ഷമായ ധാർമ്മികതയിൽ വളരുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഉപസംഹാരം

കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആമുഖമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചത്. ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം വിശ്വാസത്തിലുള്ള ജീവിതമാണ്. വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാടും ചരിത്രവും കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രത്തിനുണ്ട്. സാമ്പ്രദായിക ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നും ഇത് വ്യത്യസ്തമാണ്. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ കണ്ട അടിസ്ഥാന ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ വിഷയങ്ങളാണ് തുടർന്നുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

കുറിപ്പുകൾ

1. ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട്, *ദൈവശാസ്ത്രനിഘണ്ടു* (കോട്ടയം: OIRSI, 1996) 232.
2. Wolfgang Beinst and Francis Schüssler Fiorenza, *Hand Book of Catholic Theology* (New York : Cross Road, 1993) 702.
3. David Bohr, *Catholic Moral Tradition* (Indiana : Our Sunday Visitor, 1999) 31.
4. Joseph Omoreghe, *Ethics* (London: Global Educational Service, 1979) 3.
5. Richard M. Gula, *Reason Informed by Faith* (New York : Paulist Press, 1989) 10.
6. സ്കറിയ കന്യാകോണിൽ, *ഇടവകസമൂഹവും ധാർമ്മിക ബോധവൽക്കരണവും* (Kadayanickadu: St. Mary's Church, Souvenir, 2003) 37-43.
7. Servaias Pinckaess, *Morality: The Catholic View* (Indiana: St. Augustines Press, 2001) 23.
8. ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ, *സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ* (കൊച്ചി: POC, 1994) 105 - 106.

ഡോ. സ്കറിയ കന്യാകോണിൽ

ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ

വസ്തുനിഷ്ഠമായ, ആത്യന്തികലക്ഷ്യമുള്ള മനുഷ്യൻ നിരന്തരം അതു പ്രാപിക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിലായിരിക്കും. ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള ഈ പ്രയാണത്തിൽ ഒരു “ധാർമ്മിക ക്രമം” അവൻ പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവൻ പിന്തുടരേണ്ട ഈ ധാർമ്മിക ക്രമം, ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

1. നിയമം വിശാല അർത്ഥത്തിൽ

നിയമം ഏറ്റവും വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു അളവുകോലാണ്, ഒരു ക്രമമാണ്, പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായുള്ള ഒരു മാനദണ്ഡമാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് നാം ഭൗതിക നിയമങ്ങളേയും (physical laws) വ്യാകരണനിയമങ്ങളേയും (laws of grammar) കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത്. ഇവയെ കൂടാതെ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാം ബോധവാന്മാരാണ്. പാലിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ശക്തമായ ആന്തരിക സംഘർഷം സൃഷ്ടിക്കാൻ മാത്രം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആഴമായി സ്വാധീനിക്കുന്നവയാണീ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ. സത്യസന്ധതയും, സ്നേഹവും,

വിശ്വസ്തതയും, ഉത്തരവാദിത്വമേറ്റെടുക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും മൊക്കെ ഒരു സ്വതന്ത്ര വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലുള്ള നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാകേണ്ടവയാണ്.

നിയമത്തിന്റെ വിവിധ പിരിവുകൾ scholastics അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ നിയമങ്ങളെ essential നിയമങ്ങളെന്നും participative നിയമങ്ങളെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിന്റേയും അടിസ്ഥാനവും ലക്ഷ്യവും ആദികാരണവുമായ ദൈവത്തിൽ (Laws in God) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണ് essential നിയമങ്ങൾ. അനാദിയും സർവ്വജ്ഞാനിയും തീരുമാനങ്ങളിൽ സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നിയമങ്ങളും ശാശ്വതമാണ്. അവ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഓരോ വസ്തുവിനേയും അതിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ അന്തർലീനമായ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ അനന്തജ്ഞാനമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ആജ്ഞകൾക്കനുസരിച്ച് വിലയിരുത്തപ്പെടുകയും, അതേ സമയം സൃഷ്ടികളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവ participative നിയമങ്ങളാണ്. ഇത്തരം നിയമങ്ങളെ രണ്ടായി തിരിക്കാം: പ്രകൃതി (natural) നിയമങ്ങളെന്നും അനുലോമ (positive) നിയമങ്ങളെന്നും. വിവേചന ശക്തിയുള്ളവയ്ക്ക് അവയുടെ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള സ്വാഭാവിക പ്രചോദനമാണ് പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾ. പ്രകൃതിയിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ഇവയെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നതോ യുക്തി ബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലും. ശാശ്വതനിയമം മനുഷ്യന്റെ യുക്തിചിന്താവൈഭവത്തിൽ പ്രകൃതി നിയമമായി വെളിപ്പെടുന്നു.

അനുലോമ നിയമങ്ങൾ രണ്ടുതരമുണ്ട്: ദൈവികവും മാനുഷികവും. ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയിട്ടുള്ള അനുശാസനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് ദൈവിക അനുലോമ നിയമങ്ങൾ. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ദൈവിക അനുശാസനങ്ങൾ അതിനാൽ തന്നെ (per se) ദൈവിക നിയമങ്ങളാണ് ഉദാ: യഹൂദർക്ക് ദൈവം നൽകിയ അനുഷ്ഠാനവിധികളും മൂന്നാം പ്രമാണവും. അതേസമയം പ്രകൃതി നിയമത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന ഒരു അനുശാസനം അതിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കാനും എല്ലാവരും അത് വ്യക്തമായി അറിയാനുമായി ദൈവം ഒരിക്കൽ കൂടി പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ അത് ദൈവിക നിയമം per accidents എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.

അവ വിളംബരം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സമയവും വിധവും അടിസ്ഥാനമാക്കി ദൈവിക നിയമങ്ങളെ മൂന്നായി തിരിക്കാം. a) പുരാതന

നിയമങ്ങൾ: മോശയ്ക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർക്ക് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതും, എഴുതി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുമായ നിയമങ്ങൾ b) പഴയനിയമം /മോശയുടെ നിയമം: മോശയാൽ എഴുതി സൂക്ഷിക്കപ്പെടുകയും വിളംബരം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്ത നിയമങ്ങൾ. c) പുതിയ നിയമം/സുവിശേഷനിയമം: ഈശോയാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും അപ്പസ്തോലന്മാരാൽ പ്രസിദ്ധമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത നിയമങ്ങൾ. ദൈവിക നിയമങ്ങളും പ്രകൃതി നിയമങ്ങളും വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് സമൂഹത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവ മനുഷ്യ അനുലോമ നിയമങ്ങൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. യഥാക്രമം സഭയുടേയും രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏകോപിപ്പിക്കുന്ന സഭാനിയമങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ നിയമങ്ങളുമാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട മനുഷ്യ അനുലോമ നിയമങ്ങൾ.

വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ബാലിശമായ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിന്ന് രൂപം കൊണ്ടവയായതിനാൽ ദൈവിക നിയമങ്ങളെ നീതീകരിക്കാനാവില്ലെന്നാണ്¹ തിമോത്തി ഒ. കോണലിന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ പ്രകൃതി (natural) നിയമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതും പഴയനിയമകാലഘട്ടത്തിൽ ശക്തമായ സാധീനമുണ്ടായിരുന്നതുമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ 'ദൈവിക ഉൽഭവം' അല്ലാതെ മറ്റു വഴികളില്ലായിരുന്നു.

2. ശാശ്വതനിയമങ്ങൾ (Eternal laws)

എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും, ചലനങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ദൈവികജ്ഞാനമാണ് ശാശ്വത നിയമം. അവ ദൈവത്താൽ ശാശ്വതമായി (eternally) വിളംബരം ചെയ്യപ്പെടുന്നവയാണെങ്കിലും, ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തുന്നത് സമയത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിലാണ്. ശാശ്വത നിയമത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണമല്ലാത്ത ഒരു നിയമവും യഥാർത്ഥനിയമമാവില്ല (has no force of law).

ദൈവം ഈ ലോകത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവായതിനാൽ ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. തന്റെ സർവ്വജ്ഞാനത്തിൽ ഈ ലോകത്തിന്റേയും ഇതിലെ ഓരോ സൃഷ്ടിയുടേയും അന്ത്യം കാണുന്ന ദൈവം തന്റെ അനുശാസനങ്ങളിലൂടെ അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ദൈവിക പദ്ധതിക്ക് അനുരൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന് ഈ ലോകത്തെപ്പറ്റി, വളരെ പ്രത്യേകമായി മനുഷ്യസമൂഹത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ പദ്ധതിയുണ്ടെന്നത് വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന വിശ്വാസമാണ്. ഈ പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം

ദൈവമഹത്വവും മനുഷ്യരക്ഷയുമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സാർവ്വത്രികജ്ഞാനം പ്രപഞ്ചക്രമത്തിന്റേയും (ജോബ് 28, 20-27; ജ്ഞാനം 8,1; 11,20) ധാർമ്മികക്രമത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ലോകത്തിനായുള്ള ദൈവിക പദ്ധതിയെപ്പറ്റി രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും സംസാരിക്കുന്നുണ്ട് (സഭ ആധുനിക യുഗത്തിൽ 35).

വി. തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ദൈവികജ്ഞാനത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത രീതിയിലുള്ള പ്രകടനങ്ങളാണ് നിയമങ്ങൾ. അതിനാൽ ഏതൊരു സൃഷ്ടിയുടേയും ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ശാശ്വത നിയമങ്ങളാണ്, ദൈവികജ്ഞാനമാണ് (ST. I-II, 93,1). ഈ ശാശ്വത നിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് മനുഷ്യന് ലഭിക്കുന്നത് പ്രകൃതി (natural) നിയമങ്ങളിലൂടെയും, ദൈവിക നിയമങ്ങളിലൂടെയും, മാനുഷിക നിയമങ്ങളിലൂടെയുമാണ് (ST. I-II, 91,2:4ad1, 3ad1). നിയമങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം ദൈവികജ്ഞാനമായതിനാൽ ഈ ദൈവികജ്ഞാനത്തോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്നിടത്തോളമേ മാനുഷികജ്ഞാനത്തിന് കൃത്യതയുള്ളൂ (ST. II-II, 23, 2ad1). അപ്രകാരം തന്നെ മാനുഷികനിയമങ്ങളുടെ കൃത്യതയും ശാശ്വതനിയമത്തോടുള്ള വിധേയത്വത്തിലാണ്.

സർവ്വജ്ഞാനിയായ ദൈവത്തിന് വ്യക്തമായ ഒരു പദ്ധതിയില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കാനാവില്ല എന്ന ചിന്തയും, നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റേയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റേയും ക്രമീകൃതമായ അവസ്ഥയുമാണ്, ദൈവിക പദ്ധതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്താധാരകളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം.

3. പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾ (Natural Law)

ഇന്നത്തേക്കാൾ എളുപ്പത്തിൽ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ മുമ്പ് നിർവ്വചിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. വൈരുദ്ധ്യാത്മകമാണെങ്കിലും ഇതിന് വ്യക്തമായ ഉത്തരം D.C. Duivesteijn നൽകുന്നുണ്ട്: നമുക്ക് പല വസ്തുക്കളെപ്പറ്റിയും വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടാവാം; പക്ഷേ ആരെങ്കിലും അവയെ നിർവ്വചിക്കാൻ നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതുവരെ മാത്രം. നാം അവയെ അനുദിന ജീവിതത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും സാമർത്ഥ്യത്തോടെ അവയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. എന്നാൽ അവയെ നിർവ്വചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് നാം ആദ്യം ചിന്തിച്ചിരുന്നതിൽ നിന്നും വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ അവയെപ്പറ്റി നമുക്കു അറിവുള്ളൂ എന്നു

നാം തിരിച്ചറിയുക... പ്രകൃതി നിയമങ്ങളും അനുദിന ജീവിതത്തിൽ വളരെയേറെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.... നമ്മുടെ വാദഗതികളുടെ അവസാനവാക്കായും ഇവയെ ഉപയോഗിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളുടെ സ്ഥാനമെന്ത് എന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യക്തമായ ഒരു വിശദീകരണം വളരെ ചുരുക്കമായേ നൽകപ്പെടാറുള്ളൂ.³

ആളുകൾ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന തുകൊണ്ട് ഇന്ന് പ്രകൃതി നിയമങ്ങളെ നിർവ്വചിക്കുക എളുപ്പമല്ല. കത്തോലിക്കരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഔദ്യോഗിക ഭാഷ്യം അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയരായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരെ ഉദ്ധരിച്ച് സംസാരിക്കുന്ന പ്രഭാഷകരിൽ നിന്നാണ്. എന്നാൽ തങ്ങൾ കേട്ട കാര്യങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അനുദിനജീവിതാനുഭവങ്ങളുമായി ചേർന്നുപോകാത്തതുകൊണ്ട്, ഒരിക്കൽ സംശയാതീതമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇവയെ അവർ ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത് പ്രകൃതിനിയമങ്ങളുടെ നിയമസാധുതയെല്ലെ, മറിച്ച് അവയെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള സാമാന്യ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആധികാരികതയെയാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് അവയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാധുതയെയാണ്.

3.1 വിവിധ അഭിപ്രായങ്ങൾ

ദൈവത്തിന്റെ ശാശ്വതനിയമത്തിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ പങ്കുചേരലെന്നാണ്⁴ കൈപുസ്തകങ്ങൾ (manuals) സാധാരണയായി പ്രകൃതി നിയമത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. പക്ഷേ ജെറാൾഡ് ഡാൽകോർട്ട് ഈ നിർവ്വചനം വളരെ അപൂർണ്ണമാണെന്നു കരുതുന്നു. പങ്കുചേരലെന്ന നിലയിൽ നാം പ്രകൃതി നിയമത്തെ കണ്ടാൽ അത് ശാശ്വത നിയമത്തിൽ നേരിട്ടുള്ള ഒരു പങ്കുചേരലാവില്ല. കാരണം ശാശ്വതനിയമത്തെയും അതിന്റെ അനുശാസനങ്ങളെയും പറ്റി നമുക്ക് നേരിട്ട് അറിവൊന്നുമില്ല, മറിച്ച് ശാശ്വത നിയമമുണ്ട് എന്ന് അനുമാനിക്കാൻ മാത്രമേ നമുക്ക് കഴിയൂ. ശാശ്വത നിയമം എന്ന ആശയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവ് പ്രകൃതി നിയമത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്നതുമാണ്. എന്നാൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതി നിയമം ശാശ്വതനിയമത്തിലുള്ള പങ്കുചേരലാണെന്നു പറയാൻ നമുക്ക് കഴിയും. കാരണം അസ്തിത്വപരമായി ശാശ്വത നിയമം പ്രകൃതി നിയമത്തിന് മുമ്പേയുള്ളതാണ്. നാം

ആദ്യം പ്രകൃതി നിയമത്തെക്കുറിച്ചാണ് അറിയുന്നതെങ്കിലും ധാർമ്മിക നിയമത്തിന്റെ സ്പഷ്ടത വ്യക്തമാക്കുന്ന ശാശ്വത നിയമമുണ്ട് എന്ന തീരുമാനത്തിൽ നമുക്കെത്തിച്ചേരാമെന്ന് ഡാൽ കോട്ട് സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഈ ശാശ്വത നിയമമെന്തെന്ന് പ്രകൃതി നിയമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ മനസിലാക്കാൻ കഴിയൂ.⁵

എന്നാൽ പ്രകൃതി നിയമത്തിന് ബർണാർഡ് ഹെയറിംഗ് നൽകുന്ന നിർവ്വചനം ഉചിതമായി തോന്നുന്നു: “തന്റെ പ്രകൃതിയും ജീവിതാർത്ഥവും വിളിയും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന, അങ്ങനെ ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടും ഈ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന വിധത്തിൽ തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണത തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്ന മനുഷ്യ പ്രകൃതിയെ”⁶ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് പ്രകൃതി നിയമം എന്ന വാക്ക് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. “ദൈവത്തിന്റെ ക്ഷണത്തിന് തന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മനുഷ്യൻ നൽകുന്ന വ്യക്തിപരമായ പ്രതികരണമെന്നാണ്”⁷ മറ്റൊരിടത്ത് അദ്ദേഹം ഇതിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. “ആധുനിക ലോകത്തിലെ വിവാഹം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് “ധാർമ്മിക പ്രകൃതിനിയമം ദൈവികമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഷയാണ്”⁸ എന്നാണ്.

“സ്വയം കണ്ടെത്തലിലേയ്ക്കും പരിപൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കും മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്ന പ്രചോദനമെന്നാണ്” പ്രകൃതിനിയമത്തെ ലൂയിസ് മോൺഡെൻ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. “താൻ ആയിത്തീരേണ്ട അവസ്ഥയെ മനുഷ്യൻ സ്വയം നിർവ്വചിക്കുകയാണിവിടെ”.⁹

മൈക്കിൾ നൊവാക്, ബെർനാർഡ് ലോണർഗന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഇപ്രകാരം സംക്ഷേപിക്കുന്നു: പ്രകൃതി നിയമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വം ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള വിധിതീർപ്പുകളല്ല മറിച്ച് “മനുഷ്യനിൽ അന്തർലീനമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വെളിപ്പെടുന്ന അവന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്.”¹⁰

പ്രകൃതിനിയമത്തിന് പര്യാപ്തമായ ഒരു നിർവ്വചനം കൊടുക്കുവാൻ കഴിയില്ല എന്ന് നമുക്ക് വ്യക്തമായി. അബ്രഹാം ഈഡൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് പര്യാപ്തമായ നിർവ്വചനം വ്യക്തമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സിദ്ധാന്തമാണ്. അതിന് ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വിശാലമായ അറിവ് ആവശ്യമാണ്.¹¹ അതുകൊണ്ട് വിഷയത്തെപ്പറ്റി തുടർന്നുള്ള പഠനങ്ങൾക്കും പുനർനിർവ്വചനങ്ങൾക്കും അവസരം നൽകിക്കൊണ്ട് അതിന്റെ വളർച്ചാഘടകങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന രീതിയിലായിരിക്കണം¹² നമ്മുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾ. അതി

നാൽ ആത്യന്തികമായ നിർവ്വചനങ്ങൾക്കായുള്ള അന്വേഷണം ഫലശൂന്യമായിരിക്കും. കാരണം ഏതു കാലത്തും അത്തരം നിർവ്വചനങ്ങൾ അപ്രാപ്യമാണ്.¹³ ഇക്കാരണത്താൽ തന്നെ പ്രകൃതിനിയമത്തിന് ആത്യന്തികമായ നിർവ്വചനം നൽകാനാവില്ല. മനുഷ്യനെയും അവന്റെ സ്വഭാവത്തെയുംപറ്റിയുള്ള പൂർണ്ണമായ ചിത്രം നമുക്കില്ല എന്നതുതന്നെ ഇതിനുകാരണം. എന്നാൽ ആത്യന്തികമായ നിർവ്വചനം അസാദ്ധ്യമാണ് എന്നതുകൊണ്ട് ‘പ്രകൃതി നിയമം’ നിർവ്വചനത്തിന് അതീതമാണെന്നും, അതിനായി working definitions രൂപീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും അർത്ഥമില്ല.

കൊളംബ റെയൻ, ഒരു analogy യുടെ സഹായത്തോടെ പ്രകൃതി നിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയം വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വിപണനത്തിനായി ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളോടൊപ്പം, അവ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കാമെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച ഉൽപാദകന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകാറുണ്ട്. ആ വസ്തുവിന്റെ അസ്തിത്വത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളുമാണവ. പ്രകൃതി നിയമത്തെ ഉൽപാദകന്റെ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്; വിപണന വസ്തുക്കൾക്കു പകരം ഇവിടെ മനുഷ്യവ്യക്തികളാണുള്ളത്. പക്ഷേ വസ്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിലെന്തെങ്കിലും ഇവിടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായും വ്യക്തമായും നിയമങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകപ്പെടുന്നില്ല. മറിച്ച് മനുഷ്യ വ്യക്തികളെന്ന നിലയിൽ അവരുടെ പ്രകൃതിയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഇത്തരം നിയമങ്ങൾ (rules) തിരിച്ചറിയുകയെന്നത് ഓരോരുത്തരുടേയും ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. ഇത്തരം നിയമങ്ങളാണ് പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.¹⁴

ഈ സാമ്യം (analogy) ത്തിൽനിന്നും നമുക്ക് അനുഭവത്തിലേക്ക് വരാം. നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് ഭീഷണിയുണ്ടാകുമ്പോൾ അവയുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി നാം നിയമത്തിന്റെ സഹായം തേടും. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പൗരൻ മറ്റു പൗരന്മാരുടെയോ ഭരണകൂടത്തിന്റേയോ അവകാശ നിഷേധത്തിനെതിരായി ഭരണഘടനയെ ആയുധമാക്കും. എന്നാൽ ജീവിക്കുവാനോ, ജോലി ചെയ്യുവാനോ ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുവാനോ ഉള്ള നമ്മുടെ അവകാശം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ നാം എന്താണ് ചെയ്യുക? ... ഇത്തരം അവകാശങ്ങൾ ഒരു ഭരണഘടനയെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല. മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റേയും അതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഈ അവകാശങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നത്. മനുഷ്യ വൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെ ഈ അടിസ്ഥാന നിയമത്തെ

യാണ് നാം പ്രകൃതി നിയമമെന്ന് വിളിക്കുന്നത്.¹⁵

വ്യക്തമായ അന്താരാഷ്ട്ര നിയമങ്ങളുടെ അഭാവത്തിലും, നൂറൻ ബർഗിലെ അന്താരാഷ്ട്ര പട്ടാളകോടതി മനുഷ്യവംശത്തിനെതിരെ പ്രവർത്തിച്ച കുറ്റവാളികളെ മാതൃകാപരമായി ശിക്ഷിച്ച സംഭവം ഏണസ്റ്റ് കിൽസർ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. എഴുതപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ എല്ലാവരും അനുസരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥമായ എഴുതപ്പെടാത്ത ചില നിയമങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് ഈ സംഭവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്ന്¹⁶ അദ്ദേഹം കുട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയം രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ എന്ന രേഖയുടെ പ്രധാന വിഷയമാണ്. ഇതിന്റെ 12-ാം ഖണ്ഡികയിൽ നാമിങ്ങനെ വായിക്കുന്നു. “ഈ ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളും അവയുടെ കേന്ദ്രവും മകുടവുമായ മനുഷ്യനോട് ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കണം എന്ന അഭിപ്രായം വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളും മിക്കവാറും ഐക്യകണ്ഠ്യേന സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്... വി. ഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുന്നതനുസരിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ അറിയാനും സ്നേഹിക്കാനും കഴിവുള്ളവനാണ്. ഭൂമിയിലെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളെയും അവൻ കീഴടക്കി ഭരിക്കുന്നതിനും, അവയെ തന്റെ മഹത്വത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും ദൈവം അവനെ എല്ലാറ്റിന്റെയും അധിപതിയായി നിയമിച്ചു.”¹⁷

ആരും ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ തൃപ്തരല്ല. കൂടുതൽ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള സാർവ്വത്രികമായ ദാഹം മെച്ചമായതെന്തോ ആയിത്തീരാനുള്ള ദാഹത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ്. നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നതും ആത്മസാഹചര്യവും ആത്മജ്ഞാനവുമൊക്കെ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള അദൃശ്യമായ ആഗ്രഹം തന്നെ. നമുക്ക് ആരോ ഒക്കെ ആകണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഇതിനർത്ഥം നാം ഇതുവരെ ആരുമായിട്ടില്ല എന്നതുതന്നെ. നമുക്ക് വലിയവരാകാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട് അതിനർത്ഥം നാം ഇപ്പോൾ വലിയവരല്ല എന്നതും. കൂടുതലേന്തോ ആയിത്തീരണം എന്ന നമ്മുടെ ആഗ്രഹം വ്യക്തമാക്കുന്നതും നാം ഇതുവരെ ‘ആ കൂടുതൽ’ സ്വന്തമാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതു തന്നെ. ഈ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു പിന്നിലും ആത്മസാക്ഷാത്ക്കരത്തിനും ആത്മസാഹചര്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ദാഹം തന്നെയാണുള്ളത്. നമ്മുടെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യമായ ഈ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തെ ലക്ഷ്യമായ വ്യക്തി (person goal) എന്ന് നമുക്ക് വിളിക്കാം.

ലക്ഷ്യമായ വ്യക്തി (person goal)യിലേക്കുള്ള ഈ പ്രയാണം വ്യക്തികൾക്കു മാത്രമുള്ളതാണ്. ലക്ഷ്യമായ വ്യക്തിയെ സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വം ഒരു given reality ആണ്. ഈ given reality യെ നമുക്ക് person given എന്നു വിളിക്കാം.

നാമെല്ലാം person given ആണ്. person goal ആകുക എന്നതാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. Person given, person goal ആകുന്നതാണ് ധാർമ്മിക ജീവിതം. പ്രകൃതി നിയമത്തിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിലൂടെ ഒരുവൻ person goal ആകാനുള്ള പ്രയാണത്തിലാണ്. ഈ ചിന്തകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്ക് പ്രകൃതി നിയമത്തെ person givenന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേൽ person goal ചെലുത്തുന്ന അനുശാസനങ്ങൾ എന്ന് നിർവ്വചിക്കാം.

എല്ലാ ലക്ഷ്യങ്ങളും, അത് സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ പാലിക്കേണ്ട ചില വ്യവസ്ഥകൾ നൽകുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി സംഗീതജ്ഞനാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വ്യക്തി ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്ക് ചില വ്യവസ്ഥകൾ പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ സംഗീതജ്ഞനാകുക എന്ന ലക്ഷ്യം ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യമൊന്നുമല്ല. അതിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ നിർബന്ധമായും പാലിക്കപ്പെടേണ്ടവയുമല്ല. പക്ഷേ person goal നായുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പൂർണ്ണവും സാർവ്വത്രികവുമാണ്. കാരണം തന്നെതന്നെ കണ്ടെത്താനുള്ള ബാധ്യത / ഉത്തരവാദിത്വം ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുണ്ട്.

Person given നു മേൽ person goal ചുമത്തുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ ഏതൊക്കെയാണ്? Person goal, Person given ന്റെ സാഹചര്യമായതിനാൽ താഴെപ്പറയുന്ന വ്യവസ്ഥകളാണ് Person goal നൽകുന്നത്. അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന കഴിവുകളെ സാക്ഷാത്കരിക്കുക, ശരിയായ യുക്തി(reason)ക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക, തന്നോടുതന്നെ സത്യസന്ധനായിരിക്കുക തന്റെ പ്രകൃതിക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക, തന്റെ മഹത്വത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തനങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുക തുടങ്ങിയവയാണവ.

ഹേറിംഗ്, മോൺഡെൻ, ലോൺഗൻ എന്നിവരുടെ മേലുദ്ധരിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ നമ്മുടെ കണ്ടെത്തലുകൾ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. റിച്ചാർഡ് മക്കോർമിക്കിന്റെ ചിന്തകളും സഞ്ചരിക്കുന്നത് ഇതേ ദിശയിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്രകൃതി നിയമം “നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന അനുശാസനങ്ങളാണ്. ദൈവത്തിൽനിന്ന് തുടർച്ചയായി നാം സ്വീകരിക്കുന്ന സമ്മാനമാണ് നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വം. ഈ സമ്മാനത്തിൽ ഒരു വെല്ലു

വിളി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നീയെന്താണോ അതായിത്തീരുക എന്ന വെല്ലുവിളി”¹⁸. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ പഠനങ്ങളിലും മക്കോർമിക് ഈ ആശയം കാണുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം പുതുജീവിതമാകുന്ന ദാനത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ, ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് പുതുജീവിതമെന്ന ദൈവികദാനം ഒരു വിളിയും വെല്ലുവിളിയുമാണ്.¹⁹

Person goal ആയിത്തീരാനുള്ള person given ന്റെ ചുമതലയെന്ന് പ്രകൃതി നിയമത്തെ അവതരിപ്പിക്കാം. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ പരിപൂർണ്ണത സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ കടമയാണിത്. നാം ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ‘പരിപൂർണ്ണത’ (perfection) ബർണാർഡ് ഹേറിങ്ങ് തള്ളിക്കളഞ്ഞ ‘സ്വയം സാഹചര്യ’ (self - perfection) ത്തിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തമാണ്.²⁰ ദൈവവുമായുള്ള വ്യക്തിബന്ധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ക്രിസ്തുമതത്തിന് ഒരിക്കലും ധാർമ്മികതയുടെ കേന്ദ്രവും അടിസ്ഥാനവുമായി മനുഷ്യനെ കാണാനാവില്ല. ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി തന്നെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനവും ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയും അവഗണിക്കുകയാണ്. ആത്യന്തികമായി മതത്തിനും ധാർമ്മികതയ്ക്കും ഒരേയൊരു അടിസ്ഥാനമേയുള്ളൂ. അത് ദൈവവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയാണ്.

അതിനാൽ പരിപൂർണ്ണത ദൈവസ്നേഹത്തെപ്രതി സ്വയം ദാനം ചെയ്യുന്നതിലാണ്; തന്നിലേക്ക് ഒതുങ്ങിക്കൂടുന്നതിലൂടെയല്ല മറിച്ച് ദൈവത്തോടും മറ്റുള്ളവരോടുമുള്ള തുറവിലൂടെയാണ് മനുഷ്യൻ പരിപൂർണ്ണനാവുന്നത്.²² പ്രകൃതി നിയമത്തെ നിർവ്വചിച്ചപ്പോൾ ഈ പരിപൂർണ്ണതയാണ് നാം വിവക്ഷിച്ചത്.

പ്രകൃതി നിയമത്തെ നിയമമായ അർത്ഥത്തിൽ ‘നിയമം’ എന്ന് വിളിക്കാനാവുമോ? ഇല്ല എന്നാണ് ജെറാർഡ് ഡാൽ കോർട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം. ആദ്യം രാഷ്ട്രനിയമ (civil law) എന്തെന്ന് സൂചിപ്പിക്കാൻ മാത്രമാണ് നിയമം എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ശാശ്വത (eternal) നിയമത്തിനും പ്രകൃതി (natural) നിയമത്തിനും രാഷ്ട്രനിയമത്തോടുള്ള സാദൃശ്യം പരിഗണിച്ച് അവയെ പിന്നീടാണ് നിയമം എന്ന സംജ്ഞയുടെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരാൻ തുടങ്ങിയത്. അതുകൊണ്ട് ഡാൽകോർട്ടിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്രകൃതി, ശാശ്വത, രാഷ്ട്രനിയമങ്ങൾക്കായി ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ നിയമം എന്ന വാക്കുപയോഗിക്കുന്നത് ഗുരുതരമായ വീഴ്ചയാണ്.

മേലുദ്ധരിച്ച ചിന്തകരോട് ചേർന്ന് പ്രകൃതി നിയമത്തെ നിയമമായ അർത്ഥത്തിൽ നിയമമെന്ന് വിളിക്കാനാവില്ല എന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ നാം ബാധ്യസ്ഥരാകുന്നു.²⁴ അതിനാൽ പ്രകൃതിനിയമം നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്ന നിയമങ്ങൾ എന്നതിനേക്കാൾ ശരിയായ യുക്തി ബോധത്തിന്റെ അനുശാസനങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ചട്ടങ്ങളും ക്രമങ്ങളും നിറഞ്ഞ നിയമസംഹിതയല്ല മറിച്ച് നമ്മുടെ യുക്തിബോധത്തിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കാനുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ് പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെന്ന് ബർണാർഡ് ഹേറിങ്ങ് കുറിച്ചുവെച്ചത്.²⁵

പ്രകൃതി നിയമം എന്നതിനേക്കാൾ “ശരിയായ യുക്തി ബോധത്തിന്റെ അനുശാസനം”, “മനുഷ്യമഹത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം” തുടങ്ങിയ പേരുകളല്ലേ കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നത് എന്ന് നമുക്ക് തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ പരമ്പരാഗതമായ ഉപയോഗം മൂലം പ്രകൃതിനിയമം എന്ന പേര് സർവ്വസ്വീകാര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

“ശരിയായ യുക്തിബോധത്തിന്റെ അനുശാസനമെന്നും” മറ്റും പ്രകൃതിനിയമത്തെ നിർവ്വചിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാരന് ചില പുതിയ ചോദ്യങ്ങൾക്കുകൂടി ഉത്തരം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. എന്താണ് ഈ അനുശാസനങ്ങൾ? ശരിയായ യുക്തിബോധത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക എന്നാലെന്താണ്? ശരിയായ യുക്തിചിന്ത എന്ത്? അതെവിടെ കണ്ടെത്താനാവും?

ശരിയായ യുക്തിബോധത്തെ കുശാഗ്രബുദ്ധിയിൽനിന്നും ബുദ്ധികുർമ്മതയിൽനിന്നും വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശരിയായ യുക്തിചിന്ത ബുദ്ധിശക്തിയേക്കാൾ, നല്ല ഇച്ഛാശക്തി (good will) യോടാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നല്ല ഇച്ഛാശക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഫലപ്രദമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്ന ഇച്ഛാശക്തിയാണ് നല്ല ഇച്ഛാശക്തി.

ബർണാർഡ് ഹേറിങ്ങിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത നമുചെയ്യാനുള്ള അധികാരമാണ്. തിന്മയെ കീഴടക്കാൻ ശക്തിയുള്ളിടത്തേ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ദൈവകൃപയുടെ പരിലാളനയ്ക്ക് സ്വയം സമർപ്പിക്കാനും അങ്ങനെ പുത്രോചിതമായ വിധേയത്വം നിറഞ്ഞ സ്നേഹത്തിൽ ദൈവത്തോട് ‘അതെ’ എന്നു പറയാനും കഴിയുന്നിടത്താണ് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മഹത്വം പ്രകാശിതമാകുന്നത്.²⁶

ഡെയിട്രിച്ച് വോൻ ഹിൽഡെ ബ്രാൻഡ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ രണ്ടു

വ്യത്യസ്ത മുഖങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മുഖ്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയും മുഖ്യങ്ങളല്ലാത്തവയെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആന്തരിക നിലപാടും ആ നിലപാടിനനുസരിച്ച് വ്യക്തിയെ ക്രമീകരിക്കാനുള്ള പ്രാപ്തിയുമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം.²⁷ എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് ചില പ്രത്യേക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ആജ്ഞ നൽകാനുള്ള പ്രാപ്തിയാണത്. ഇവിടെ പുറത്തുള്ള വസ്തുക്കളുടെയോ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയോ മേൽ അവ സംഭവിക്കാനോ അവയെ തടയാനോ കഴിയുംവിധം ഒരാളുടെ ഇച്ഛാശക്തിക്ക് അധികാരമുണ്ട്.²⁸

ഹിൽഡെ ബ്രാൻഡ് രണ്ടാമത്തേതിനേക്കാൾ പ്രധാനപ്പെട്ട ആദ്യ കാഴ്ചപ്പാടിനെ ധാർമ്മിക സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് നാം ആജ്ഞാപിച്ചുകൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യം അഭ്യസിക്കുമ്പോൾ, ആദ്യത്തേതിൽ മുഖ്യങ്ങളിൽ നിന്നുയരുന്ന അനുശാസനങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. രണ്ടാമത്തെ കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ മുഖ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് നാം എപ്രകാരം ആദ്യകാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നന്നായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നതാണ്.²⁹

ഹിൽഡെ ബ്രാൻഡിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ധാർമ്മിക മുഖ്യങ്ങളോടുള്ള മാറ്റാനാവാത്ത വിധേയത്വത്തിലാണ് ധാർമ്മിക സ്വാതന്ത്ര്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. “തന്റെ ആന്തരിക സ്വാതന്ത്ര്യം ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുകയും, ഗർവ്വിനും വിഷയാസക്തിക്കും മേൽ മുഖ്യങ്ങളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയാൽ വിജയം നേടുകയും... ചെയ്യുന്നവൻ മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ധാർമ്മിക സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നുള്ളൂ...”³⁰

ജാക്വിസ് മാരിന്റെ ‘തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം’ (സ്വാതന്ത്ര്യ ഇച്ഛ) എന്നും ‘ആത്മപ്രചോദിത സ്വാതന്ത്ര്യം’ (സ്വയം നിർണ്ണയ സ്വാതന്ത്ര്യം) എന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ രണ്ടായി തിരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവർത്തിക്കാനോ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കാനോ ഈ രീതിയിലോ ആ രീതിയിലോ പ്രവർത്തിക്കാനോ ഉള്ള കഴിവാണു തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം.³¹ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ സ്വാഭാവിക സരിച്ചുള്ള ആന്തരിക പ്രചോദനങ്ങളെ അനുസരിക്കലാണ് ആത്മപ്രചോദിത സ്വാതന്ത്ര്യം.³² തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അതിൽതന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമല്ലെന്നും അത് ആത്മപ്രചോദിത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായാണ് നിലനിൽക്കുന്നതെന്നും മരിന്റെ കരുതുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വയം നിർണ്ണയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യത്തേതില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക്

രണ്ടാമത്തേത് സ്വന്തമാക്കാനാവില്ല.³³

ബർണാർഡ് ലോണർഗൻ essential ഉം effective ഉം ആയി സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കാണുന്നു.³⁴

മേലുദ്ധരിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ഒരു കേന്ദ്ര ആശയത്തിലെത്തുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം ആത്യന്തികമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് നല്ലതിനോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതിലാണ് എന്ന ആശയത്തിൽ. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് രണ്ടാം സ്ഥാനമേയുള്ളൂ. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നിയതമായ അർത്ഥത്തിൽ നന്മയെ സ്നേഹിക്കുന്നതാണെന്ന്, കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ അനന്ത നന്മയെ സ്നേഹിക്കുന്നതാണെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും.

കാഴ്ച കണ്ണിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിലും കേൾവി ചെയ്യിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലും അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രവർത്തനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനമായ ഇച്ഛാശക്തിയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. നിറങ്ങൾ കാഴ്ചയേയും സ്വരം കേൾവിയേയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവർത്തനം ഉടലെടുക്കുന്നത്, നന്മയാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനമായ ഇച്ഛാശക്തി ഉത്തേജിക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ്.

ഈ വിലയിരുത്തലിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവർത്തനം നന്മ സ്വന്തമാക്കുന്നതിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാവുന്നു. അതിനാൽ ലക്ഷ്യമായ നന്മ സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിയുന്ന ഇച്ഛാശക്തി സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. Scholastic തത്വശാസ്ത്രം തെളിയിച്ചതുപോലെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യം ആത്യന്തിക നന്മയാണ്. അതിനാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നിയതമായ അർത്ഥത്തിൽ ഉപരിനന്മയായ ദൈവത്തേയും, അവിടുത്തെ നന്മയിൽ പങ്കുചേരുന്ന മനുഷ്യനേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ നന്മചെയ്ത് ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാം സ്വാതന്ത്രരാണു്.

ശരിയായ യുക്തിചിന്തയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനം നല്ല ഇച്ഛാശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനവും, നല്ല ഇച്ഛാശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനവും തന്നെയാണെന്ന് നമ്മുടെ വിശകലനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കി. സ്വാതന്ത്ര്യം നന്നായി ജീവിക്കുന്നതിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അൽപം മുമ്പ് നാം മനസ്സിലാക്കി. അതിനാൽ യുക്തിചിന്തയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശകലനം നന്നായി ജീവിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിശകലനം

തന്നെയാണ്. നന്നായി ജീവിക്കുന്നവർ ശരിയായ യുക്തിചിന്ത സ്വന്തമാക്കിയവരാണ്. അവരെ നാം വിശുദ്ധരെന്നും, വിവേകികളെന്നും, വിജ്ഞാനികളെന്നും വിളിക്കുന്നു. നമ്മുടെ തുടർന്നുള്ള ചർച്ചയിൽ നമുക്കിവരെ വിജ്ഞാനികളെന്നു വിളിക്കാം.

ശരിയായ യുക്തിചിന്ത എവിടെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്നും ശരിയായ യുക്തിചിന്തക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയെന്നാൽ എന്താണെന്നുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് നമുക്കിപ്പോൾ വ്യക്തമായ ഉത്തരം നൽകാനാവും. ശരിയായ യുക്തിചിന്ത വിജ്ഞാനികളിലാണ് നാം കണ്ടെത്തുന്നത്. ശരിയായ യുക്തിചിന്തക്കനുസരിച്ച്, പ്രകൃതിനിയമത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയെന്നാൽ വിജ്ഞാനാരുടെ യുക്തിചിന്തക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയെന്നാണർത്ഥം.

“മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേൽ ശരിയായ യുക്തി ചിന്തയുടെ അനുശാസനങ്ങൾ” എന്ന പ്രകൃതി നിയമങ്ങളുടെ നിർവ്വചനം “മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേൽ വിജ്ഞാനികളുടെ യുക്തിചിന്തയുടെ അനുശാസനങ്ങൾ” എന്ന് കൂടുതൽ വ്യക്തമായി നമുക്ക് തിരുത്തിയെഴുതാം.

വിജ്ഞാനികളുടെ യുക്തിചിന്തക്കനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രകൃതി നിയമത്തിനനുസരിച്ചുള്ളവയാണ്. അതുകൊണ്ട് വിജ്ഞാനികൾ നല്ലതെന്ന് വിലയിരുത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നമ്മുടെ വിജ്ഞാനികൾ നല്ലതല്ലെന്ന് വിലയിരുത്തുന്നവ തിന്മയുമാകുന്നു.

നമ്മയോ തിന്മയോ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് വിജ്ഞാനികളുടെ യുക്തി ചിന്തയല്ല, മറിച്ച് അതിനോടുള്ള പൊരുത്തപ്പെടലോ പൊരുത്തപ്പെടലില്ലായ്മയോ ആണ്. വിജ്ഞാനികളുടെ യുക്തിചിന്തയും അതിനോടുള്ള പൊരുത്തപ്പെടലും പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ വിചിന്തനത്തിൽ ധാർമ്മിക positivism ന് യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല.

ആരോഗ്യമുള്ള കണ്ണുകൾ പ്രകാശം വ്യക്തമായി കാണുന്നതുപോലെ ആരോഗ്യമുള്ള കാതുകൾ സ്വരം വ്യക്തമായി കേൾക്കുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യന്റെ ധാർമ്മിക വ്യക്തിത്വമായ ആരോഗ്യമുള്ള യുക്തിചിന്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾ ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് വ്യക്തമായി വിലയിരുത്തുന്നു. ആരോഗ്യമുള്ള യുക്തിചിന്ത നമ്മെ സ്വമേധയാ തിരിച്ചറിയുന്നു.

ജെർമെയ്ൻ ഗ്രിസെസ് പറയുന്നു നമ്മെ പൂർണ്ണമായും മുഴു ഹൃദയമൊടെയും സ്നേഹിക്കുകയും തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ആ

സ്നേഹത്തോട് പൂർണ്ണമായും സമന്വയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യക്തി ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ധാർമ്മികമായി ശരിയായിരിക്കും.³⁵

വിജ്ഞാനികളുടെ വ്യക്തിത്വം മുഴുവൻ നമ്മയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ മനഃസാക്ഷിയുടെ നിയമം എപ്പോഴും ശരിയായിരിക്കും. ദൈവം എപ്പോഴും നമ്മെമാത്രം ഇച്ഛിക്കുന്നു. കാരണം അവിടുത്തെ ഇച്ഛാശക്തി നമ്മെമാത്രമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛാശക്തി നമ്മെ മാത്രമായതിനാൽ അതിന്റെ തീരുമാനങ്ങളും നമ്മെ മാത്രമായിരിക്കും.

വിജ്ഞാനികൾ പ്രകൃതി നിയമത്തെ വിധിക്കുന്നു. പ്രകൃതിനിയമം വിജ്ഞാനികളെ വിധിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് ദുഷ്ടന്മാരെയാണ് അത് വിധിക്കുന്നത്. പ്രകൃതി നിയമം നല്ല മനുഷ്യരോട് വിധേയപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരുടെ മേൽ ശക്തി പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അന്തർജ്ഞാനത്തിലൂടെയാണ് - സെന്റ് തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ ഭാഷയിൽ നമ്മെയുമായുള്ള സഹാസ്തിത്വത്തിലൂടെയാണ് (connaturality) വിജ്ഞാനികൾ നമ്മെയോ അതിന്റെ അഭാവത്തെയോ തിരിച്ചറിയുന്നത്. സ്വാഭാവിക ധർമ്മാനുശാസനത്തെ (natural precepts) പ്രാഥമികമെന്നും ദ്വിതീയമെന്നും തിരിക്കുന്നത്, രണ്ടാമത്തേത് ആദ്യത്തേതിൽ നിന്നും അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല, മറിച്ച് നമ്മയോടുള്ള സഹാസ്തിത്വം വ്യത്യസ്ത അളവുകളിലാണ് (degree) എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. നമ്മയോടുള്ള അടിസ്ഥാന അളവിലുള്ള സഹാസ്തിത്വം എല്ലാ വ്യക്തികളിലുമുണ്ട്. ഇത് ഒരിക്കലും നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ വ്യക്തിപരമായി നമ്മയിലുള്ള ജീവിതത്തിലൂടെ സ്വന്തമാക്കേണ്ട മറ്റൊരുവിലുള്ള സഹാസ്തിത്വവുമുണ്ട്. നല്ലവരിൽ ഏറ്റവും നല്ലത് വിജ്ഞാനികളായതിനാൽ നമ്മയോടുള്ള ഈ സഹാസ്തിത്വം ഏറ്റവും അധികം സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത് അവരാണ്. എല്ലാവരിലും ഉള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ നമ്മയോടുള്ള സഹാസ്തിത്വത്തെ പ്രാഥമിക ധാർമ്മികാനുശാസനമെന്നും നമ്മയിലുള്ള ജീവിതത്തിലൂടെ സ്വന്തമാക്കുന്ന സഹാസ്തിത്വത്തെ ദ്വിതീയ ധാർമ്മികാനുശാസനമെന്നും വിളിക്കാം. അതിനാൽ ബൗദ്ധികമായ യുക്തിചിന്തയിലൂടെ എന്ന തിന്മകൾ നമ്മയോടുള്ള സഹാസ്തിത്വത്തിലൂടെയാണ് പ്രകൃതി നിയമാനുശാസനങ്ങൾ തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നത്. പ്രകൃതി നിയമാനുശാസനങ്ങൾ പ്രായോഗികതയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. പ്രായോഗികതയുക്തി വിചാരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം, കൊളംബ റെയൻ പറയുന്നതുപോലെ, ഒരു തീർപ്പിൽ എത്തിച്ചേരുക എന്നതല്ല മറിച്ച് തീരുമാനമെടുത്ത് പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്നതാണ്.

ണ്. റെയന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്രായോഗിക യുക്തിവിചാരത്തിന്റെ ആരംഭം ഏതെങ്കിലും സൈദ്ധാന്തിക തത്വമല്ല മറിച്ച് ഇച്ഛാശക്തിക്കും ഹൃദയത്തിനും നന്മയിലേക്കുള്ള ചായ്വാണ്. അത് പ്രവർത്തനോന്മുഖമാണ്; അത് ഒരു തീരുമാനത്തിലെങ്കിലും എത്തിച്ചേരും.³⁶

ധാർമ്മികനിയമം സാധാരണ വ്യക്തികളിൽ എപ്രകാരം പ്രവർത്തനനിരതമാകുന്നു എന്നാണ് നാം ചിന്തിച്ചത്; ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അതെങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നല്ല. ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രജ്ഞർ പ്രായോഗികതയെക്കാൾ സൈദ്ധാന്തിക നിഗമനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നവരായിരിക്കും.

ഇതുവരെയുള്ള നമ്മുടെ വിശകലനങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രകൃതി നിയമത്തെ ആത്യന്തികമായി നിർവ്വചിക്കുക സാധ്യമല്ല എന്നു നമുക്ക് വ്യക്തമായി. എന്നാൽ മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ച വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം working നിർവ്വചനങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്.

4. അനുലോമ നിയമം (Positive Law)

മനുഷ്യജീവിതം ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് പ്രകൃതിനിയമം മാത്രം അപര്യാപ്തമാണ്. നാം സാമൂഹ്യജീവികളും മറ്റുള്ളവരോട് ബന്ധപ്പെട്ട് ജീവിക്കേണ്ടവരും ആണെന്നതിനാൽ, നമ്മുടെ കൂട്ടായ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അനുശാസനങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. നാം പലതരം വ്യക്തികളുള്ള ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരാകയാൽ നമ്മുടെ ക്രിയാത്മക സ്വാതന്ത്ര്യം സമൂഹത്തിലെ മറ്റു വ്യക്തികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്ന് പോകേണ്ടതുണ്ട്. നാം ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അസ്തിത്വം അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ ആ സമൂഹത്തിലെ മറ്റംഗങ്ങളുടെ അവകാശ സംരക്ഷണത്തിനായി നമ്മുടെ ചില അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടാൻ തയ്യാറാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇത് നിയമവും നിയമാനുസൃത അധികാരവും സമൂഹത്തിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. അതിന്റെ പൊതുവായ നന്മ നിർവ്വചിക്കുന്ന നിയമങ്ങളില്ലാതെ, ഒരു സമൂഹത്തിനും നിലനിൽക്കാനാവില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ positive നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നത്. “പൊതു നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി സമൂഹത്തിന്മേൽ അധികാരമുള്ള വ്യക്തിയാൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്ന യുക്തിചിന്തയുടെ അനുശാസന”മെന്നാണ് positive നിയമത്തെ വി. തോമസ് അക്വിനാസ് നിർവ്വചിക്കുന്നത് (ST - II, 90, 4).

ആദ്യമായി ഇത് യുക്തിചിന്തയുടെ അനുശാസനമാണ്. നിയമം

യുക്തിയുക്തമായ ഒരു തീരുമാനമാണ്; മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനവും വിവേകപരവും വ്യക്തവുമായ ലക്ഷ്യത്തോടു കൂടിയതുമാണ്. വ്യക്തമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക്, കൃത്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ക്രമീകരിക്കുക എന്നതാണ് നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യം. എന്നാൽ വസ്തുക്കളെ വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് ക്രമീകരിക്കുക എന്നത് ലക്ഷ്യത്തിന്റേയും അവ പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും സ്വഭാവം വിലയിരുത്തുന്ന യുക്തിചിന്തയുടെ പ്രവർത്തനമാണ്. അതായത് യുക്തിചിന്തയുടെ വിചിന്തനത്തിനു വിധേയമായിനുശേഷം ഇച്ഛാശക്തിയാൽ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള അനുശാസനങ്ങളാണവ. നിയമം യുക്തിചിന്തയിൽനിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നുവെങ്കിലും അത് ഇച്ഛാശക്തിയോടും ചേർന്ന് നിൽക്കുന്നു. ഇത് ഒരു ചിന്തയും അതേ സമയം ആജ്ഞയുമാണ്. അതിനാൽ മനുഷ്യനിയമം, പൊതുനന്മ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി മാത്രമല്ല മറിച്ച് നാം നിർബന്ധമായും അനുസരിക്കേണ്ടതാകാൻ നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെമേൽ നിയമദാതാവ് ചുമത്തുന്ന ഒരു പദ്ധതിയാണ്. അതുകൊണ്ട് നിയമം ബുദ്ധിയുടേതു മാത്രമല്ല ഇച്ഛാശക്തിയുടേതുമാണ്. എങ്കിലും ഒന്നാമതായും അടിസ്ഥാനപരമായും നിയമം യുക്തിചിന്തയുടെ പ്രവർത്തനമാണ്. ഇച്ഛാശക്തി ഒരു പ്രത്യേക പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ അത് നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ മാത്രം. ബുദ്ധിശക്തിയിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രമായി ഇച്ഛാശക്തി ഒരു വ്യക്തിയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അത് ആശയക്കുഴപ്പത്തിലേക്കും നാശത്തിലേക്കുമേ നയിക്കും.

Manualists “യുക്തിയുക്തമായ തീരുമാനത്തെ” കൂടുതൽ അടുത്തുനിന്ന് വീക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു നിയമം യുക്തിയുക്തവും നീതിപൂർവ്വകവും ആകുന്നതിന് നാല് സവിശേഷതകൾ ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. (a) അത് ധാർമ്മികമായിരിക്കണം. അധാർമ്മികമായതൊന്നും ചെയ്യാൻ നിയമം അനുസരിക്കുന്നവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതാവരുത്. (b) അത് നിഷ്കപടവും കളങ്കരഹിതവുമാവണം (fair). അത് എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ കാണണം. കാരണം നിയമത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യം പൊതുനന്മയാണ്. (c) അത് സാധ്യമായതാവണം. അപ്രായോഗികവും യുക്തിക്ക് നിരക്കാത്തതുമായ നിയമം അനുശാസിക്കുന്നത് സമൂഹത്തിന്റെ ക്ഷേമം നശിപ്പിക്കലാണ്. (d) അത് ഉപയോഗപ്രദമാകണം. ഉപയോഗശൂന്യമായ നിയമം ഉപയോഗശൂന്യം മാത്രമല്ല ഉപദ്രവകരവുമാണ്. അതിനാൽ ഉപയോഗശൂന്യമായ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കാൻ ആർക്കും ബാധ്യതയില്ല.³⁷

രണ്ടാമതായി നിയമം പൊതുനന്മയ്ക്ക് വേണ്ടിയുള്ളതാകണം. കാരണം എല്ലാ മനുഷ്യനിയമങ്ങളുടേയും പൊതുവായ ധർമ്മം സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിക്കുക എന്നതാണ്. ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തികളുടെ ക്ഷേമമല്ല, മറിച്ച് സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ ക്ഷേമമാണ് നിയമങ്ങൾ ആദ്യമായി ലക്ഷ്യം വയ്ക്കേണ്ടത്.

മൂന്നാമതായി, സമൂഹത്തിന്മേൽ അധികാരമുള്ള വ്യക്തിയാലാണ് നിയമം നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു സമൂഹത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അവകാശം നിയമാനുസൃതമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അധികാരികൾക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് പൊതു നന്മയ്ക്കായി കാര്യങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കാൻ (നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ) ഉള്ള അവകാശം സമൂഹത്തിലെ വ്യക്തികളിൽ മുഴുവനായോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മേൽ അധികാരമുള്ള വ്യക്തിയിലോ നിക്ഷിപ്തമാണ്.

നാലാമതായി, നിയമം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. മതിയായ മുന്നറിയിപ്പിനുശേഷം മാത്രമേ നിയമം പൗരന്മാരുടെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുകയുള്ളൂ; അതായത് അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കും, മഹത്വത്തിനും ശരിയായ ബഹുമാനം നൽകിക്കൊണ്ടു മാത്രം. ആധികാരികവും പരസ്യവുമായ വിധത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോഴേ നിയമം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി എന്ന് പറയാനാവും. എല്ലാ പൗരന്മാരും നിയമത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നതിന് പ്രാപ്യമായ എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കുമ്പോഴേ അത് വേണ്ട വിധത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ per accidents ചിലർ നിയമത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, external form ൽ നിയമത്തെപ്പറ്റി അറിവില്ലാത്ത വ്യക്തി അത് ലംഘിക്കുന്നുവെന്ന് പറയാൻ കഴിയുകയില്ല.

നീതിപൂർവ്വകമായ ഒരു നിയമത്തിന്റെ നിയമാനുസൃതമായ നിർമ്മാണത്തിനും ശക്തിക്കും നിയമം അനുസരിക്കേണ്ടവരുടെ സമ്മതം ആവശ്യമില്ല. നിയമദാതാവിന്റെ അധികാരത്താൽ പിൻതാങ്ങപ്പെടുന്ന മൂല്യങ്ങളിലാണ് നീതിപൂർവ്വകമായ നിയമത്തിന്റെ ശക്തി.

നിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ യുക്തിചിന്തയ്ക്കുള്ള കേന്ദ്രസ്ഥാനം നമുക്ക് വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപകനായ ആൽബർട്ട് ദ ഗ്രേറ്റും, ക്ലേറോനും, ഡെമനിക്കു സോട്ടോയും, ബർത്തലോമിയ മെദിനയും റോബർട്ട് ബെല്ലാർമിനും ഒക്കെ യുക്തിചിന്തയുടെ പ്രാമുഖ്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കത്തോലിക്ക പാരമ്പര്യം വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ് അനുലോമ നിയമത്തെ കാണുന്നത്. സ്കോട്ടസ്, സുവാറസ് എന്നിവരുടേയും അവരുടെ പിൻഗാമികളുടേയും കാഴ്ചപ്പാടാണ് കത്തോലിക്കാ സഭയുടേതും. “നിയമനിർമ്മാണം യുക്തിചിന്തയുടെ പ്രവർത്തനമോ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമോ”? എന്ന ചോദ്യത്തെ മുൻനിറുത്തി rationalists നും voluntarists നും ഇടയിൽ നിരന്തരമായ തർക്കം നിലനിന്നിരുന്നു. തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ പിൻഗാമികൾ ഇത് ആദ്യമായി യുക്തിചിന്തയുടെ പ്രവർത്തനമായി കണ്ടപ്പോൾ സ്കോട്ടസിനോടും സുവാറസിനോടും ചേർന്ന് നിന്ന് ചിന്തിച്ചിരുന്നവർ ഇച്ഛാശക്തിക്ക് നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകി.

സ്കോട്ടസും സുവാറസും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന voluntaristic school നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിയമം, നിയമനിർമ്മാതാവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാണ്. നിയമത്തെപ്പറ്റി ഇത്തരത്തിലുള്ള ചിന്ത, റോമൻ നിയമശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ചിരസമ്മതമായ ഒരു ആപ്തവാക്യത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. “രാജാവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതെന്തോ അതാണ് നിയമം”. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ നിയമദാതാവിന്റെ തിരുമാനമെന്നോ അതാണ് നിയമം. ആ തിരുമാനം ബുദ്ധിപൂർവ്വകമോ വിവേകരഹിതമോ, ഉപയോഗപ്രദമോ ഉപദ്രവകരമോ, ആദരണീയമോ നിന്ദ്യമോ എന്നത് അതിന്റെ നിയമസാധുതയെ ബാധിക്കുന്നതേയില്ല.

നിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ രണ്ടു കാഴ്ചപ്പാടുകൾ തമ്മിലുള്ള സൈദ്ധാന്തികമായ വ്യത്യാസങ്ങൾക്ക് വളരെ വലിയ പ്രായോഗിക പരിണത ഫലങ്ങളുണ്ട്. 1. ഒന്നാമത്തെ പ്രായോഗിക പരിണത ഫലം നിയമത്തിന്റെ obliging force നെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. Voluntaristic കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് നിയമത്തിന്റെ obliging force നിയമദാതാവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. (ഇവിടെ നിയമദാതാവ് തന്റെ പൗരന്മാരെ ഭരിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാണ് നിയമം). നിയമത്തിന്റെ ആധികാരികതയുടെ ഉറവിടം നിയമദാതാവു തന്നെയാണ്. ഒരു voluntarist ന്റെ പ്രധാന ചോദ്യം ഇതാണ്: നിയമദാതാവ് ultra vires ആയി പ്രവർത്തിച്ചോ? മറിച്ച് അദ്ദേഹം യുക്തിയുക്തമായി പ്രവർത്തിച്ചോ എന്നതല്ല.

ഈ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് അധികാരിക്ക് എന്തും ചെയ്യാം എന്ന് അർത്ഥമില്ല. തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ നാലു ഭാഗങ്ങളുള്ള നിർവ്വചനത്തെപ്പറ്റി സുവാറസ് പരിചിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹമത് സ്വീക

രിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ പ്രത്യേകമായ രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം ആ നിർവ്വചനത്തെ മനസ്സിലാക്കിയത്. “യുക്തിചിന്തയുടെ അനുശാസനം” “പൊതു നന്മ” എന്നീ ആശയങ്ങൾ വളരെ വിശാലമായ അർത്ഥത്തിലാണ് അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചത്. നിയമാനുസൃതമായ അധികാരിയാൽ നൽകപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾക്കെല്ലാം ഈ രണ്ടു പ്രത്യേകതകളുമുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. (അല്ലെങ്കിൽ മറിച്ച് വളരെ വ്യക്തമായി തെളിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു) മറ്റു രണ്ടു പ്രധാന ഘടകങ്ങളായ “യോഗ്യനായ അധികാരി” (competent authority) “പരസ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്” (promulgated) എന്നിവ ക്ലിപ്തമായ അർത്ഥത്തിലാണ് വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടത്.

എന്നാൽ അക്വീനാസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിയമം ഒന്നാമതായി ഇച്ഛാശക്തിയുടേതല്ല, മറിച്ച് ബുദ്ധിശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാണ്. തോമസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് നിയമത്തിന്റെ ധാർമ്മിക obligation സമൂഹത്തിന്റെ പൊതു നന്മ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നതിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ ശരിയായ ലക്ഷ്യം എളുപ്പത്തിൽ പ്രാപിക്കത്തക്കവിധം സമൂഹാംഗങ്ങളെ ബൗദ്ധികമായി ക്രമീകരിക്കാൻ നിയമദാതാവ് ഉപയോഗിക്കുന്ന മാർഗ്ഗമാണ് നിയമം. അതുകൊണ്ട് നിയമം കേവലം ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമല്ല; മറിച്ച് യുക്തി ചിന്തയുടെ തീരുമാനമാണ്. അതിനാൽ വെറും തീരുമാനമല്ല, ബൗദ്ധികമായ, യുക്തിയുക്തമായ തീരുമാനമാണ് നിയമം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. പൊതുനന്മയെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നു എന്നതിനാൽ നിയമം സ്വയം നീതീകരിക്കുന്നതാണ്. നിയമത്തിന്റെ ശക്തി നിയമദാതാവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലല്ല, മറിച്ച് അതിന്റെ വ്യക്തമായ ഉപയോഗത്തിലാണ്.

Voluntaristic കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിയമദാതാവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയാണ് പരമപ്രധാനം. എല്ലാം നിയമദാതാവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അക്വീനാസിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ ഇച്ഛാശക്തിയല്ല അവസാനവാക്ക്. നിയമദാതാവ് സമൂഹത്തിന്റെ ഇപ്പോഴുള്ള ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വിധേയനാകേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നിയമങ്ങൾ സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കേണ്ടത്.

നിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പൊതുവായ കാഴ്ചപ്പാട് “epikeia” യുടെ അസ്തിത്വം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ തോമസിനെ സഹായിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വാദിക്കുന്നു: നിയമം ആത്യന്തികമായി ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലെത്തത്തക്കവിധം മാർഗ്ഗങ്ങളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ക്രമീകരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ epikeia നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ

ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കൃത്യമായ വിശദീകരണമാണ്. നിയമത്തിന്റെ ആന്തരിക ഉദ്ദേശ്യം (spirit of the law) വാക്കുകളിൽ (letter of law) പകർത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഓരോ മാനുഷിക നിയമവും. എന്നാൽ അനുദിന ജീവിതം സങ്കീർണ്ണവും നിരന്തര മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയവും ആയതിനാൽ ഈ ശ്രമം എപ്പോഴും വിജയിക്കാറില്ല.

ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ പൊതുനന്മയെ സഹായിക്കാത്ത letter of the law ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപേക്ഷിക്കണം. ഇത് നിയമം ലംഘിക്കാനുള്ള അനുവാദമല്ല. മറിച്ച് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുക എന്നത് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികബാധ്യതയാണ്. കാരണം എല്ലാവരുടേയും അടിസ്ഥാന ധാർമ്മികബാധ്യത നന്മ അന്വേഷിക്കുക എന്നതാണ്. ഭൂരിപക്ഷം അവസരങ്ങളിലും ഒരു നിയമം ബുദ്ധിപൂർവ്വം അനുസരിക്കുകയും അപൂർവ്വമായ അവസരങ്ങളിൽ യുക്തിയുക്തമായിത്തന്നെ അത് ലംഘിക്കുകയും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുംവിധം ആ മാനുഷിക നിയമത്തിന്റെ ആന്തരിക അർത്ഥം തിരിച്ചറിയാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെ സഹായിക്കുന്ന മൂല്യമാണ് Epikeia. മനുഷ്യ നിയമത്തെ മാനുഷികമായി പരിഗണിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയെ സഹായിക്കുന്ന മൂല്യമാണത്.

നിയമത്തെയും epikeia എന്ന മൂല്യത്തേയും കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നിയമദാതാവിന്റെ വീക്ഷണത്തിന് വളരെ പ്രത്യേകമായ പ്രാധാന്യമില്ല എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്കോട്ടസിന്റെയും സുവാറസിന്റേയും കാഴ്ചപ്പാടിൽ epikeia നിയമദാതാവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഹിതകരമായ വിശദീകരണമാണ്. ഇവിടെ “നിങ്ങൾ എന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെന്നു കരുതുന്നത് എന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയല്ലെന്നും, നിയമം പാലിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഒന്നും നിങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുന്നില്ലെന്നും” ഉള്ള അധികാരിയുടെ പ്രഖ്യാപനം epikeia യ്ക്കുള്ള ഏത് ആവശ്യത്തെയും നിരാകരിക്കും.

എന്നാൽ തോമസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് അധികാരി ഇപ്രകാരം പ്രഖ്യാപിച്ചാലും letter of law പൊതു നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നതിനും അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ spirit of the law സ്വന്തമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും പ്രവർത്തനരീതി സ്വീകരിക്കാനും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്.³⁸

നിർഭാഗ്യവശാൽ സഭാനിയമ (canon law) തേയും Epikeia യെയും പറ്റി തോമസിന്റേതിനേക്കാൾ, സ്കോട്ടസിന്റേയും സുവാറസിന്റേയും വീക്ഷണമാണ് സഭ പിന്തുടരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് പര

മ്പരാഗത സഭാനിയമ ശാസ്ത്രത്തിന് കലർപ്പില്ലാത്ത ഒരു നിയമതത്വ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭാവമുണ്ട്. ഇതിന്റെ അഭാവത്തിൽ canonists, നിയമത്തിന് വിശദീകരണം നൽകുന്നവർ മാത്രമാണ്. നിയമദാതാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുകയും അതിനോട് സാധിക്കുന്നിടത്തോളം വിശ്വസ്തത പുലർത്തുകയും പ്രായോഗിക സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവ പ്രായോഗിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് അവരുടെ ദൗത്യം. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക ശൈലിയെക്കുറിച്ചോ വാക്കിനെ കുറിച്ചോ സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനമാണ് പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടത്.

സ്നേഹം നിയമത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ demanding ആണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഈ ചർച്ച അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. നിയമം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സ്നേഹം നമ്മിൽ നിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. നിയമാനുസൃതമായ ബന്ധത്തിലുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്ക് “ഞാൻ ആവശ്യത്തിന് പ്രവർത്തിച്ചു, ഞാൻ എന്റെ ചുമതലകൾ പൂർത്തിയാക്കി” എന്ന് പറയാൻ കഴിയും; നിയമപുസ്തകത്തിലെ അദ്ധ്യായവും വാക്യവും ഉദ്ധരിച്ച് അയാൾക്ക് തെളിയിക്കാനുമാവും. എന്നാൽ ആത്മാർത്ഥ സ്നേഹത്തിലുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഒരിക്കലും “ഞാൻ എന്റെ ചുമതലകളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചുവെന്ന് പറയാനാവില്ല”. നിയമം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ അനേകം കാര്യം കൂടുതൽ സഞ്ചരിക്കാൻ സ്നേഹം നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന് നമ്മോടുള്ള സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിൽ നമ്മുടെ മനസിനേയും ആത്മാവിനേയും നിറയ്ക്കാൻ ഈശോ നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ കണ്ണുകളുടെ ആനന്ദമാണ് നാം. അവിടുത്തെ ഊഷ്മളമായ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനമുള്ള മക്കളാണ് നാം. ഏതൊരു അമ്മയും തന്റെ കുട്ടിയെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ദൈവം നമ്മെ കരുതുന്നു. നാം എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് മനസിലാക്കിയാലേ നമുക്ക് അൽപമെങ്കിലും തിരിച്ചു നൽകാൻ കഴിയൂ. 116-ാം സങ്കീർത്തനത്തിൽ സങ്കീർത്തകൻ ചോദിക്കുന്നു: “ദൈവം എനിക്കു നൽകിയ വലിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് പകരമായി ഞാനെന്തു കൊടുക്കും?” ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ മനസ്സും ഹൃദയവും ഇറക്കുമ്പോൾ, നാം നിയമത്തിന്റെ അനുശാസനങ്ങളിൽനിന്നും ഏറെ മുമ്പോട്ടു പോകും. നീതിനിഷ്ഠയും നിയമനിഷ്ഠയും നാം ഏതു പരിധിവരെ പോകണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സ്നേഹം, ഈ അതിരുകൾ അതിലംഘിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സ്നേഹിക്കുന്നു

ണ്ടെങ്കിൽ, ചെയ്യേണ്ടതിൽ കൂടുതൽ ചെയ്യാൻ നാം തയ്യാറാകും. നമുക്ക് ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതെല്ലാം നാം ചെയ്യും. സ്നേഹം അങ്ങനെയാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. Timothy O’ Connel, *Principles for a Catholic Morality* (New York: The Seabury Press, 1978) 122-123.
2. Karl Peschke, *Christian Ethics*, Vol. I (Alccsfer: Goddliffe Neale, 1983) 95-97.
3. D.C. Duivesteijj, “Reflections on Natural Law,” *The Clergy Review*, 52 (1967) 283.
4. Henry Davis, *Moral and Pastoral Theology*, Vol. I (London: Sheed and Ward, 1935) 125.
5. Gerard Dalcourt , “Toward a more Empirical Natural Law Theory”, *Proceedings ACPA*, 41 (1967) 174.
6. Bernard Häring, “Dynamism and Continuity in a Personalistic Approach to Natural Law,” in Gene Outka and Paul Ramsey, (eds.), *Norm and Context in Christian Ethics* (New York: Charles Scribner’s Sons, 1968) 200.
7. Häring - Horte lano - O’ Riordan - Vereecke - Capone, “Relativis no morale e problemi annessi”, *Dialogo, Rome*, 2 (1967) 13.
8. Bernard Häring, *Marriage in the Modern World* (Cork: The Mercier Press, 1965) 64.
9. As quoted by Richard McCormick, “Human Significance and Christian Significance” in Gene Outka and Paul Ramsey, (eds.), *Norm and Context in Christian Ethics* (New York. Charles Scribner’s sons, 1968) 239.
10. Michael Novak, Bernard Lonergan, “A New Approach to Natural Law,” *Proceedings ACPA*, 41 (1967) 248.
11. Abraham Edel, *Ethical Judgement: The Use of Science in Ethics* (London: The Free Press of Glencoe, 1964) 76.
12. Ibid., 76-77.
13. Abraham Edel, *Ethical Judgement: The Use of Science in Ethics* (London: The Free Press of Glencoe, 1964) 78.
14. Columba Ryan, “The Traditional Concept of Natural Law: An Interpretation”, in I Evans (ed.), *Light on the Natural Law* (London: Burns and Oates, 1965) 21-22.
15. The same idea is expressed in different terms by R. Begin in his *Natural Law and Positive Law* (Washington: The Catholic University, Press, 1959) 41-42.
16. Ernest Kilzer, “Natural Law and Natural Rights” *Proceedings ACPA*, 24 (1950) 159.
17. Pastoral Constitution on the Church in the Modern World n.12. Cf. Walter Abbot (ed.), *The Documents of Vatican II* (London: Geoffrey Chapman, 1966) 210 ff

18. Richard McCormick, "Human Significance and Christian Significance," in Gene Outka and Paul Ramsey (eds.), *Norm and Context in Christian Ethics* (New York: Charles Scribner's Sons, 1968) 240.

19. Ibid., 239.

20. Bernard Häring, *The Law of Christ*, Vol. I (Coric: The Mercier Press, 1963) 39-42.

21. Ibid., 40-41.

22. Martin Nolan, "The Principles of Totality in Moral Theology" in C.E. Curran (ed.), *Absolute in Moral Theology?* (Washington: Corpus Books, 1968) 239.

23. Gerard Dalcourt, "Toward a More Empirical Natural Law Theory" *Proceedings ACPA* 41 (1967) 173.

24. Richard McCormick, "Human Significance and Christian Significance," in Gene Outka and Paul Ramsey (eds.), *Norm and Context in Christian Ethics* (New York: Charles Scribner's Sons, 1968) 240.

25. Bernard Häring, *Christian Renewal in a Changing World* (New York: Desclee, 1966) 31.

26. Bernard Häring, *The Law of Christ*, Vol. I, pp. 99-101

27. Dietrich von Hildebrand, *Transformation in Christ* (New York: Image Books, 1962) 176.

28. Ibid., 76-177

29. Ibid., 77-178

30. Ibid., 179.

31. Leo Ward, "Maritain on Education to Freedom," *Proceedings ACPA*, 30 (1956) p. 154

32. Ibid., 155.

33. Ibid.

34. Bernard Lonergan, *Insight* (New York: Philosophical Library, 1958) 619.

35. Germain Grisez, "Methods of Ethical Enquiry" *Proceedings ACPA*, 41 (1967) 166.

36. Columba Ryan, *The Traditional concept...*, loc. cit. p.25

37. Josef Fuchs, *Theologia Moralis Generalis I* (Rome: Gregorian University Press, 1965) 117-120; H. Noldin, *Summa Theologiae Moralis I*, 132 - 136.

38. Timothy O' Connell, *Principles For a Catholic Morality* (New York: The Seabury Press, 1978) 189-192.

ഡോ. ഫെലിക്സ് പൊടിമറ്റം O.F.M.

ധാർമ്മിക മനഃസാക്ഷി

വിശ്വാസജീവിതത്തെപ്പറ്റി അഥവാ വിശ്വാസം ജീവിതത്തിലേക്കും പ്രവൃത്തിയിലേക്കും പകർത്തുന്ന തിനെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായി പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ധാർമ്മിക ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ദൗത്യം. അടിസ്ഥാന ധാർമ്മികനിയമമായ സ്നേഹത്തിന്റെ മുർത്ത ആവിഷ്കാരങ്ങളായ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നു. പക്ഷേ, നിയമങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ആരും അവ അനുസരിക്കാറില്ല. അനുസരണത്തിന് മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രേരണ ആവശ്യമാണ്. വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ ധാർമ്മികാനുഭവത്തിന്റെ സ്രോതസ്സാണ് മനഃസാക്ഷി. വസ്തുനിഷ്ഠമായ കടമകളെ വ്യക്തിനിഷ്ഠങ്ങളാക്കി, അവയെ അനുസരിക്കാൻ വ്യക്തിയെ കടപ്പെടുത്തുന്നത് മനഃസാക്ഷിയാണ്. അതുകൊണ്ട്, നിയമം, ധാർമ്മികതയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ മാനദണ്ഡമായും മനസ്സാക്ഷി വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ മാനദണ്ഡമായും പരമ്പരാഗതമായി കരുതപ്പെടുന്നു. ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിന്റെ "അച്ചു

തണ്ടാ”ണ് മനഃസ്താക്ഷിയെന്ന് പറയാം. അഥവാ, മനഃസാക്ഷി ‘ചലിക്കുന്നില്ലെ’ങ്കിൽ ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിൽ ഒന്നും നടക്കുന്നില്ലെന്ന് പറയാവുന്നതാണ്.

ആദർശങ്ങൾക്കും മൂല്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി സ്വന്തം ജീവൻ പോലും ത്യജിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്ന ‘ധാർമ്മിക ധീരന്മാർ’ മുതൽ നിലനില്പിനു വേണ്ടി ഏതു മൂല്യവും ആദർശവും ബലികഴിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായ ‘ധാർമ്മിക പാപ്പരന്മാർ’ വരെയുള്ള വിവിധ ഗണങ്ങളിൽപ്പെടുന്നവരാണ് മനുഷ്യർ. എന്നിരുന്നാലും, തങ്ങളെ നയിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ ആന്തരിക ശബ്ദമാണ് എന്ന് എല്ലാവരും ഏറെക്കുറെ അവകാശപ്പെടുന്നു. എല്ലാവരിലും മനഃസാക്ഷിയുടെ സാന്നിധ്യമുണ്ടെന്നത് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനഃസാക്ഷിയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സാർവ്വത്രികതയിലേക്കും വൈവിധ്യത്തിലേക്കുമാണ് ഇത് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

1. എന്താണ് മനഃസാക്ഷി?

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെയും പെരുമാറ്റത്തിന്റെയും ഒരു കേന്ദ്രഘടകമെന്ന നിലയിൽ മനഃസ്താക്ഷിയെ നിർവ്വചിക്കാൻ വിവിധ ശാസ്ത്രശാഖകൾ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധാരാളം മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ച് ഫ്രോയിഡിന്റെ പാരമ്പര്യക്കാർ, മനഃസാക്ഷി ‘സൂപ്പർ ഇഗോ’ ആണെന്ന് വാദിക്കുന്നു. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മൂന്നു ഘടകങ്ങളിലൊന്നായ സൂപ്പർ ഇഗോയെ വ്യക്തിയിലെ ധാർമ്മികാധികാരിയായി അവർ കരുതുന്നു. ഒരു ശിശു തന്റെ സംസ്കാരത്തിലെ മൂല്യങ്ങളും നിയമങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കുമ്പോഴാണ് ഇത് രൂപപ്പെടുന്നത്. ഒരിക്കൽ രൂപീകൃതമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇത് വ്യക്തിയുടെ മേലുള്ള ധാർമ്മിക നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ശിശു മാതാപിതാക്കളോട് താദാത്മ്യപ്പെടുമ്പോഴാണ് മൂല്യങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നത്. ഈ താദാത്മ്യപ്പെടലുകളെ മുഖ്യമായും നടക്കുന്നത് വളർച്ചയിലെ പ്രക്ഷുബ്ധമായ ഈഡിപ്പൽ ഘട്ടത്തിൽ ആണ്. ബോധപൂർവ്വകമോ യുക്തിസഹമോ അല്ലാത്ത പ്രതിരോധപരമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ് ഈ താദാത്മ്യപ്പെടൽ. ഇത്തരത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്ന സൂപ്പർ ഇഗോയിൽനിന്ന്, പക്ഷമായ ഒരു മനഃസാക്ഷിയിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന വിവേചനശക്തി, യുക്തിസഹമായ വിധിതീർപ്പ്, തുടങ്ങിയവ ഉയിർക്കൊള്ളുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക അസാധ്യമാണ്. അതിനാൽ പക്ഷമായ മനഃസ്താക്ഷിയെ സൂപ്പർ ഇഗോയായി തുല്യപ്പെടുത്താനാവില്ല. എന്നാൽ, അപക്ഷമായ മനഃസാക്ഷി സൂപ്പർ ഇഗോയുടെ പല ലക്ഷണങ്ങളും - യുക്തിരാഹിത്യം, അമിത കുറ്റബോധം, വൈകാരികാധിപത്യം മുതലായവ പ്രദർശിപ്പിച്ചേക്കാം. ഫ്രോയി

ഡിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിലെ ‘ആത്മാദർശം’ (ego ideal) കൂറേക്കൂടെ മെച്ചമായി മനഃസാക്ഷി എന്ന ആശയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു.

സമ്മാനത്തിന്റെയും ശിക്ഷയുടെയും തുടർച്ചയായ അനുഭവങ്ങൾ രൂപം കൊടുക്കുന്ന പ്രതികരണ സിദ്ധിയായിട്ടാണ് ബിഹേവിയറിസം മനഃസാക്ഷിയെ കാണുന്നത്. ഈ സിദ്ധാന്തം മനഃസാക്ഷിയെ ഭയവികാരാദികളുടെ ഉല്പന്നവും ഒപ്പം പ്രയോക്താവുമാക്കി തരം താഴ്ത്തുന്നു. സ്വയനിർണ്ണയത്തിനുള്ള കഴിവും, യുക്തിയും തുലോം തുച്ഛമാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള മനഃസാക്ഷിയിൽ.

മനഃസാക്ഷിയുടെ ലളിതമായ, വിശ്വാസാധിഷ്ഠിതമായ, ഒരു നിർവ്വചനം “ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം” എന്നതാണ്. വിശേഷണരഹിതമായി ഈ നിർവ്വചനത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം, ധാർമ്മിക പ്രാധാന്യമുള്ള പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും വിവിധ ആളുകൾ വിവിധ തീർപ്പുകളാണ് കല്പിക്കുന്നത്. ഒരേ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവസ്വരത്തിന് ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? എല്ലാ നന്മകളുടെയും ഉറവിടമായ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം മനഃസാക്ഷിയിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നുണ്ടാകും. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കൾ, അദ്ധ്യാപകർ, മറ്റ് പ്രധാന വ്യക്തികൾ മുതലായവരുടെ സ്വരങ്ങളിലൂടെയായിരിക്കണം അതിന് മുർത്തരൂപം കൈവരുന്നത്.

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം പരമ്പരാഗതമായി മനഃസാക്ഷിയെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് ഒരാളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ധാർമ്മികതയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയുടെ വിധിനിർണ്ണയം എന്നാണ്. ഇതനുസരിച്ച്, മനഃസാക്ഷി അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു വിധിതീർപ്പാണ് (judgement), യുക്തിഭദ്രമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണത്. പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയുടെ വിധിതീർപ്പ് പ്രവൃത്ത്യനുചലമാണ്. അതായത്, വിധിക്കുന്ന വ്യക്തി യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതോ, ഉൾപ്പെടാൻ പോകുന്നതോ ആയ ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചായിരിക്കണം വിധി നിർണ്ണയം. അല്ലെങ്കിൽ, വിധി സൈദ്ധാന്തികം മാത്രമായിരിക്കും. കൂടാതെ, വിധിതീർപ്പ് പ്രവൃത്തിയുടെ ധാർമ്മികതയെക്കുറിച്ചു, അതായത് അതിന്റെ നന്മതിന്മയെക്കുറിച്ചു, ആയിരിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന്, യുദ്ധത്തിന് പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന രണ്ട് സൈനികർ ആണവയുദ്ധത്തിന്റെ നന്മ-തിന്മയെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്ത് വിധിതീർപ്പിലെത്തിയാൽ (ശരിയെന്നോ തെറ്റെന്നോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ) അത് മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്. നേരെ മറിച്ച്, ഇതേ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച്, രണ്ട് ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾ തത്സാധിഷ്ഠിതമായി ചർച്ചചെയ്ത് (ശരിയെന്നോ

തെറ്റെന്നോ) വിധിച്ചാൽ അത് വെറും സൈദ്ധാന്തിക വിധിയായിരിക്കും. കാരണം, അവർ യുദ്ധത്തിൽ പ്രായോഗികമായി ഇടപെടാൻ പോകുന്നില്ല. മനഃസാക്ഷിയുടെ വിധിനിർണ്ണയം അവനവന്റെ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചാണെന്നും, മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ളതല്ലെന്നും, ഇത്തരൂണത്തിൽ ഒർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. എങ്കിലും, സൈദ്ധാന്തികവും പ്രായോഗികവുമായ തലങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൈദ്ധാന്തികം ധാർമ്മിക അറിവിന്റെ തലവും മറ്റത് പ്രായോഗത്തിന്റെ തലവുമാണ്; ആദ്യത്തേത് രണ്ടാമത്തേതിന് വഴിയൊരുക്കുന്നു.

മുകളിൽ നാം കണ്ട മനഃസാക്ഷിയുടെ പരമ്പരാഗത നിർവ്വചനം കൃത്യതയുള്ളതും ശരിയായതുമാണ്; എങ്കിലും അതിബൗദ്ധികമായിപ്പോയി എന്ന് പറയാം. കാരണം, വ്യക്തിപരമായ ധാർമ്മികാനുഭവത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ് എന്ന നിലയിൽ വിധിനിർണ്ണയത്തിന് പുറമെ ചുമതലബോധവും, സന്തോഷം, ഭയം, ലജ്ജ, കുറ്റബോധം തുടങ്ങിയ ധാർമ്മിക വികാരങ്ങളും മനഃസാക്ഷി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്ന് സാധാരണ അനുഭവങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ധാർമ്മിക മനശാസ്ത്രം മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലെ ത്രിവിധമാനങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. ധാർമ്മിക ചിന്ത, വിധിനിർണ്ണയം എന്നിവയടങ്ങുന്ന അറിവിന്റെ മാനം, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച വിവിധ വികാരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വൈകാരികമാനം, വിധിനിർണ്ണയത്തിന് അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ചെയ്യുന്ന വിവിധ പ്രവൃത്തികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 'പെരുമാറ്റത്തിന്റെ മാനം' എന്നിവയാണവ. ചുരുക്കത്തിൽ, തന്റെ മുല്യങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ ചിന്തിക്കുവാനും പ്രതികരിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും മനുഷ്യനെ സജ്ജമാക്കുന്ന മാനസിക - ആത്മീയ കഴിവാണിത് മനഃസാക്ഷി എന്നു പറയാം.

2. മനഃസാക്ഷി: ബൈബിൾ വീക്ഷണം

പഴയനിയമം:- ധാർമ്മിക മനഃസാക്ഷിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യമായ ഒരു പദം പഴയ നിയമത്തിലോ ഹീബ്രുഭാഷയിലോ ഇല്ല. എന്നിരുന്നാലും മനഃസാക്ഷിയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പഴയ നിയമപുസ്തകങ്ങളിലുടനീളം പ്രകാശിതമാകുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ മറ്റു പല പദങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ച് 'ഹൃദയം' എന്ന പദം, ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി 'യൂദായുടെ പാപം അവരുടെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ കൊത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു'വെന്ന് ജെറ. 17, 1 ൽ പറയുന്നു. ജോബ് 27,6; ജെറ. 23,9-10; സങ്കീ. 26 എന്നിവിടങ്ങളിലും ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ 'ഹൃദയം' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ക്കുന്നത് കാണാം. ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളിൽ 'ഹൃദയ'ത്തിനു പകരം 'മനഃസാക്ഷി' ഉപയോഗിച്ചാലും ഇന്ന് അർത്ഥവ്യത്യാസമൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ധാർമ്മിക വേലിയേറ്റിറക്കങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന മനഃസാക്ഷിയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിക്കുവാൻ ലളിതമായ ഹീബ്രു ഭാഷ വികാരങ്ങളുടെയും ഭാവങ്ങളുടെയും ഇരിപ്പിടമായ 'ഹൃദയ'ത്തെ ഉപയോഗിച്ചതിൽ അതിശയോക്തിയൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും, പഴയ നിയമത്തിൽ ഒരിടത്ത് 'മനഃസാക്ഷി' എന്ന് അർത്ഥമുള്ള ഗ്രീക്ക് പദം - Syneidesis ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'തിരു ഭീരുത്വം നിറഞ്ഞതാണ്; അത് തന്നെത്തന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നു. മനഃസാക്ഷിയുടെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ അത് പ്രതിബന്ധങ്ങളെ പർവ്വതീകരിക്കുന്നു' (വിജ്ഞ. 17, 11). വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പുസ്തകം ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതിനാലാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പഴയനിയമം മനഃസാക്ഷിയെ സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രവൃത്തിയെത്തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾക്കാണ് (ഭയം, കുറ്റബോധം, ലജ്ജ മുതലായവ) പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്; മനഃസാക്ഷിയുടെ 'മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശക' സ്വഭാവത്തിന് തക്ക പ്രാധാന്യം നൽകുന്നില്ല.

പുതിയ നിയമം:- മനഃസാക്ഷി എന്ന പ്രയോഗം സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ, അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ, ലേഖനങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, എന്നിവിടങ്ങളിൽ 'സിനൈദേസിസ്' (മനഃസാക്ഷി) വളരെ പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാതന ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ സിനൈദേസിസ് എന്ന പദത്തിന്റെ മുഖ്യർത്ഥം 'മാനസികാവബോധം' (Consciousness) എന്നതായിരുന്നു. ക്രമേണയാണ് ഈ വാക്കിന് ധാർമ്മിക മനസ്സാക്ഷി (Conscience) എന്ന അർത്ഥം കൈവന്നത്.

മനഃസാക്ഷിയുടെ ധാർമ്മികാർത്ഥത്തിന് പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചത് വി. പൗലോസ് വഴിയാണെന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. അദ്ദേഹം മനഃസാക്ഷിയെക്കുറിച്ച് പൊതുവായിട്ട് മാത്രമല്ല, 'നല്ല മനഃസാക്ഷി' (1 തിമോ. 1, 5) ദുർബ്ബലമനഃസാക്ഷി (1 കൊറി. 8, 7), തെറ്റായ മനഃസാക്ഷി (തിത്തോ. 1, 15), ശുദ്ധമനഃസാക്ഷി (1 തിമോ. 3, 9) എന്നിവയെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. മനഃസാക്ഷിയുടെ സാർവ്വത്രികതയെയും (റോമ. 2, 14), ആന്തരിക പ്രേരക സ്വഭാവത്തെയും (റോമ. 13, 5) അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. പൗലോസിന് ഹീബ്രു - ഗ്രീക്ക് ഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അറിവും യഹൂദപാരമ്പര്യത്തിൽ സ്വന്തമായിരുന്ന അവഗാഹവും ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽ ലഭിച്ച ആഴവും തീക്ഷ്ണതയും മനഃസാക്ഷിയുടെ ഉപയോഗത്തെ സമ്പന്നമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ:- കൗൺസിൽ വളരെ ലളിതവും അജപാലനപരവുമായ വിവരണമാണ് മനഃസാക്ഷിയെക്കുറിച്ച് നൽകുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ 'അകക്കാമ്പും വിശുദ്ധ കൂടാരവുമാണ് മനഃസാക്ഷി. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട്, തിന്മയെ ഒഴിവാക്കി നന്മ ചെയ്യുവാൻ ക്ഷണം നൽകുന്ന ദൈവസ്വരം ഇവിടെ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടി സംവദിക്കുന്നതിനും ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുമുള്ള ആന്തരിക വേദിയാകുന്നു മനഃസാക്ഷി. സത്യം അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ് ശരിയായ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരിക്കാനുള്ള ഗൗരവമായ കടമയെയും കൗൺസിൽ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ജാഗ്രതയോടെ സത്യം അന്വേഷിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ പരിശ്രമത്തെ, അവർ അത് പെട്ടെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ കൂടി, പ്രത്യേകം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ 16).

3. മനഃസാക്ഷിയുടെ വിവിധ മുഖങ്ങൾ

മനഃസാക്ഷി 'ഏക'മാണെങ്കിലും (ഒരാൾക്ക് ഒരു മനഃസാക്ഷി) വൈവിധ്യങ്ങൾ അതിൽ കൂടിക്കൊള്ളുന്നു. ഈ വൈവിധ്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പലതരം മനഃസാക്ഷികളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കാറുണ്ട്. അടിസ്ഥാന മനഃസാക്ഷിയും പ്രായോഗിക മനഃസാക്ഷിയുമാണ് ഒരു പ്രാഥമിക വിഭജനം. ഇതിൽ ആദ്യത്തേത് മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാന ധാർമ്മിക കഴിവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നന്മ അറിയാനും, അറിയുന്ന നന്മയെ ആശ്ലേഷിക്കാനുമുള്ള കഴിവും, ഒപ്പം നന്മ ചെയ്യണമെന്നും തിന്മ ഒഴിവാക്കണമെന്നുമുള്ള കടപ്പാടിന്റെ അവബോധവും ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ കഴിവ് ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെയും, സാഹചര്യ സമ്പർക്കങ്ങളിലൂടെയും യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നതാണ് പ്രായോഗിക മനഃസാക്ഷി. പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയുടെ വിധിതീർപ്പ് എന്ന് നേരത്തെ നിർവ്വചിച്ചത് സന്മാർഗ്ഗ വഴികാട്ടിയായ ഈ മനഃസാക്ഷിയെയാണ്.

അടിസ്ഥാന മനഃസാക്ഷിയിൽനിന്ന് പ്രായോഗിക മനഃസാക്ഷി വികസിക്കുന്നത് മണ്ണിൽ വിതച്ച വിത്ത് പൊട്ടി മുളച്ച് വളരുന്നതിനോട് ഉപമിക്കാം. ചെടിയുടെ ആരോഗ്യകരമായ വളർച്ചയ്ക്ക് മണ്ണിന്റെ ഗുണം നിർണ്ണായകമായിരിക്കുന്നതുപോലെ പക്ഷമായ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരണത്തിന് സാമൂഹ്യ - ധാർമ്മിക സാഹചര്യങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. താഴെ വിവരിക്കുന്ന പ്രായോഗിക മനഃസാക്ഷിയുടെ വിവിധ തരങ്ങളെ രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ പ്രസ്തുത സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. ഓരോ മനഃ

സാക്ഷിയുടെയും സവിശേഷമായ പ്രതികരണ രീതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അതിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നതും തിരിച്ചറിയുന്നതും.

മുദ്രലവും അയഞ്ഞതും (tender - lax) സന്മാർഗ്ഗ നിയമങ്ങളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ രണ്ടു മനഃസാക്ഷികൾ ഏറെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുദ്രലമനഃസാക്ഷി ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വിശ്വസ്തതയോടും കൃത്യതയോടും കൂടി പൂർത്തീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആത്മാർത്ഥമായ മനഃസാക്ഷിയാണ്. അയഞ്ഞ മനഃസാക്ഷി ഇതിന്റെ വിപരീതവും; ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധയില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, അത് ലംഘിക്കുന്നതിൽ വിഷമവുമില്ല. ഈ രണ്ടു മനഃസാക്ഷികളും വ്യത്യസ്ത വ്യക്തികളിൽ വ്യത്യസ്ത തോതിൽ പ്രകടമാകുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഒപ്പം, രണ്ടും ധാർമ്മികതയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ കല്പനകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഭാഗികമോ, എല്ലാ കല്പനകളെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് പൂർണ്ണമോ ആകാം. മുദ്രല മനഃസാക്ഷി വ്യക്തിയെ സസൂക്ഷ്മം ധാർമ്മിക പാതയിലൂടെ നയിക്കുമെങ്കിലും അമിത മുദ്രലത അസ്വസ്ഥതയുളവാക്കാം. സ്വന്തം ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരം, പോരായ്മകൾ, വീഴ്ചകൾ, മുതലായവ ചിന്തയ്ക്കും ഉത്ക്കണ്ഠയ്ക്കും കാരണമാകാം. ആത്മീയ ഉപദേശവും കൗൺസിലിംഗും വഴി ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കും. അയഞ്ഞ മനഃസാക്ഷിക്കാരൻ സമൂഹത്തിന് ഭാരവും ഉപദ്രവവും ആകും. സ്വയം തിരുത്താനുള്ള കടമ ആവ്യക്തിക്കുണ്ട്; ഒപ്പം, ചുമതലപ്പെട്ടവർ (മാതാപിതാക്കൾ, വൈദികർ....) ആവശ്യമായ മാനസിക - ആത്മീയ സഹായത്താൽ അത്തരക്കാരെ നേർവഴിക്കുക കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുമാണ്.

ചഞ്ചലവും സംശയവും (perplexed - scrupulous) ഇവ രണ്ടും അസ്വസ്ഥ മനഃസാക്ഷികളാണ്. ധാർമ്മിക കടമയോട് വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നതിൽ ഓരോന്നും അതതിന്റെ വഴിയേ പോകുന്നു. ആദ്യത്തേത് ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും തിന്മ കാണുന്നതിനാൽ സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നു. "ചെങ്കുത്താനും കടലിനും നടുക്ക്" എന്ന് പറഞ്ഞതുപോലെ. ഉദാഹരണം, യുവതിയായ ഒരമ്മ രോഗിയായ കൊച്ചിനെ പരിചരിച്ച് വീട്ടിൽ ഇരിക്കണമോ അതോ കൊച്ചിനെ മുത്തകുട്ടിയെ ഏല്പിച്ചിട്ട് ഞായറാഴ്ച കുർബാനയ്ക്ക് പോകണമോ എന്ന് തീരുമാനിക്കാൻ സാധിക്കാതെ ഉഴലുന്നു. സാധാരണ ആളുകൾക്ക് ഇത്തരം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകാറില്ല. എന്നാൽ ചഞ്ചല മനഃസാക്ഷിക്കാർക്ക് ഇത് ദുഷ്കരമാണ്. ആത്മവിശ്വാസക്കുറവിന്റെ, പ്രതിഫലനമാണിത്. "ഇന്നത്

ചെയ്യുക” എന്ന് ആധികാരികതയുള്ള ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെ അവരത് ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ഓരോ പ്രാവശ്യവും “കല്പനകൾ” കൊടുക്കാതെ ആത്മീയ വൈകാരിക തലത്തിൽ അവരെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന സഹായങ്ങൾ (spiritual guidance & counselling) നൽകുകയാണ് ഉത്തമം. ചഞ്ചല മനഃസാക്ഷിയെക്കാൾ അസ്വസ്ഥത സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ് സംശയമനഃസാക്ഷി. അമിതമായ ആശങ്ക, തന്റെ ധാർമ്മികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയം, എവിടെയും പാപം കാണാനുള്ള പ്രവണത, കുറ്റബോധം മുതലായവയാൽ മർദ്ദിക്കപ്പെടുന്ന മനഃസാക്ഷിയാണ് സംശയമനഃസ്സാക്ഷി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ആവർത്തിച്ചുള്ള കുമ്പസാരം, പ്രായശ്ചിത്തം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവയിലൂടെ സ്വയം ശുദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ അവസ്ഥയെ ഒരു ധാർമ്മിക പ്രശ്നമായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നതെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അത് ഒരു വൈകാരിക പ്രശ്നമാണ്. ‘ഒബ്സസീവ് കമ്പൽസീവ്’ എന്ന മാനസികാവസ്ഥയുടെ ഒരു പ്രതിഫലനമാണിത്.

പല കാരണങ്ങൾ ഒരാളെ സംശയമനഃസാക്ഷിയിലേക്ക് നയിക്കാമെങ്കിലും, അന്തർമുഖതയും, കുട്ടിക്കാലത്തെ കർക്കശമായ വളർത്തലും, വ്യക്തമായ ധാർമ്മിക അറിവിന്റെ കുറവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണങ്ങളാണ്. സംശയ മനഃസാക്ഷി ഭാഗികവും പൂർണ്ണവും ആകാം. ഒന്നോ രണ്ടോ ധാർമ്മിക പ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാത്രം “സംശയപ്രശ്നം” ഉള്ളവരാണ് ആദ്യത്തേത്. എല്ലാ പ്രമാണങ്ങളെയും കുറിച്ച് “സംശയപ്രശ്നം” ഉള്ളവരാണ് രണ്ടാമത്തേത്. രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരാണ് കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥതയും വ്യഥയും അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. സംശയ മനഃസാക്ഷിക്കാർ ഏറെയില്ലെങ്കിലും ഉള്ളവർ അജപാലകരിൽനിന്ന് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയും പരിഗണനയും ഉപദേശവും അർഹിക്കുന്നു. ചിലർക്ക് ഈ ദുരവസ്ഥയിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ വിദഗ്ദ്ധമായ കൗൺസലിംഗ് സഹായവും വേണ്ടിവരും.

ശരിയായതും തെറ്റായതും (right and erroneous): ശരിയായ ധാർമ്മിക പാതയിലൂടെ ഒരുവനെ നയിക്കുകയെന്നതാണ് മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രധാന ദൗത്യം. അതിന് ഓരോ അവസരത്തിലും തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ വിധിനിർണ്ണയം നടത്താൻ മനഃസാക്ഷിക്ക് സാധിക്കണം. എങ്കിലും സാധാരണ അനുഭവത്തിൽ നാം കാണാനുള്ളതുപോലെ ധാർമ്മിക വിധി നിർണ്ണയം ചിലപ്പോൾ തെറ്റിപ്പോകാം. ശരിയായ മനഃസാക്ഷി എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് വസ്തുനിഷ്ഠമായ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുള്ള

വിധി നിർണ്ണയമാണ്. ധാർമ്മികനിയമങ്ങൾക്ക് ചേരാത്ത വിധി തീർപ്പാണ് തെറ്റായ മനസ്സാക്ഷി. അതായത്, ശരിയായ മനഃസാക്ഷിയുടെ മാനദണ്ഡം വിധിയും വ്യക്തിയുടെ അറിവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമല്ല; പിന്നെയോ, വിധിയും ധാർമ്മിക നിയമത്തിന്റെ അനുശാസനവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് തെറ്റായ അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തുന്ന വിധിനിർണ്ണയം ശരിയായ മനഃസാക്ഷി ആകില്ല. ഒരാൾ ഉത്തമ ബോധ്യത്തിലാണ് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, ആ മനഃസാക്ഷി തെറ്റായ മനഃസാക്ഷി തന്നെ; ഉത്തമബോധ്യം മൂലം അയാളിൽ കുറ്റം ആരോപിക്കപ്പെടുകയില്ല എന്നുമാത്രം.

തീർച്ചയായതും സന്ദിഗ്ദ്ധവും (certain and doubtful): തന്റെ വിധി ശരിയാണെന്ന് സാമാന്യ ഉറപ്പ് (moral certainty) എങ്കിലും ഉള്ള മനഃസാക്ഷിയാണ് തീർച്ചയായ മനഃസാക്ഷി. തന്റെ വിധിക്ക് വിപരീതമായ ഒന്ന് സംഭവിക്കുമെന്ന യുക്തിസഹമായ ഭയം ഇവിടെയില്ല. ഒരു രോഗി ഡോക്ടറെ വിശ്വസിക്കുന്നതും, യാത്രക്കാർ ഡ്രൈവറെ വിശ്വസിക്കുന്നതും, അയൽക്കാർ പരസ്പരം വിശ്വസിക്കുന്നതും അങ്ങനെ അനുദിന ജീവിതത്തിലെ ഒട്ടേറെക്കാര്യങ്ങൾ ഇതിനുദാഹരണമാണ്. സാമാന്യമായ ഈ ഉറപ്പാണ് അനുദിന ജീവിതത്തിൽ ഓരോ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനാവശ്യമായ സംശയവും അന്വേഷണവുമില്ലാതെ ജീവിതത്തെ സുഗമമാക്കി മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്നത്. ഈ ഉറപ്പ് എങ്കിലും ഇല്ലാത്ത മനഃസാക്ഷി സന്ദിഗ്ദ്ധ മനഃസാക്ഷിയാണ്. കാരണം, വിപരീതമായത് സംഭവിക്കാമെന്ന ന്യായമായ ഭയം ഇതിലുണ്ട്.

കടപ്പെടുത്തുന്ന മനഃസാക്ഷി (Binding Conscience): അനുസരിക്കാൻ ഒരു വ്യക്തിയെ കടപ്പെടുത്തുന്ന മനഃസാക്ഷിയാണിത്. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരാൾ അനുസരിക്കാൻ കടപ്പെട്ട മനഃസാക്ഷി. ഇതിനെതിരെ പോകുന്നത് മനഃസാക്ഷിയുടെ ലംഘനവും പാപവുമാകും. നന്മ ചെയ്യാനും (command) തിന്മ വർജ്ജിക്കാനും (prohibition) മാണ് മനഃസാക്ഷി കല്പിക്കുന്നത്. സാമാന്യ തീർച്ചയോടെ മനഃസാക്ഷി ഒരു കല്പനയോ വിലക്കോ നൽകിയാൽ അത് പാലിക്കാൻ ഒരുവൻ കടപ്പെട്ടവനാണ്. അതുകൊണ്ട് തീർച്ചയായ മനഃസാക്ഷി തന്നെയാണ് കടപ്പെടുത്തുന്ന മനഃസാക്ഷി. അതേ സമയം നന്മയോ തിന്മയോ ഉൾപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങൾ സ്വന്തം ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് ചെയ്യാൻ മനഃസാക്ഷി ഒരുവനെ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാ: വ്യായാമത്തിന് നടപ്പോ, കളിയോ, നീന്തലോ എന്ത് വേണമെന്ന് ഒരാൾക്ക് ഇഷ്ടംപോലെ നിശ്ചയിക്കാമല്ലോ.

തീർച്ചയായ മനഃസാക്ഷി എപ്പോഴും വസ്തുനിഷ്ഠമായി ശരിയായിരിക്കണമെന്നില്ല. ശരിയാണെന്ന ഉറപ്പിൽ ചെയ്ത കാര്യം തെറ്റായിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീട് മനസ്സിലാക്കിയ അവസരങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട്, തീർച്ചയായ മനഃസാക്ഷി തെറ്റുപറ്റാൻ പാടില്ലാത്തതല്ലെങ്കിലും കടപ്പെടുത്തുന്നതാണ് (a certain conscience is binding, though not infallible).

തത്വത്തിന്റെ സൂചിതാർത്ഥങ്ങൾ (implications): മുകളിൽ പറഞ്ഞ തത്വത്തിന്റെ മൂന്ന് പ്രധാനപ്പെട്ട സൂചിതാർത്ഥങ്ങൾ താഴെ വിശദീകരിക്കുന്നു.

1. മനഃസാക്ഷിയുടെ മഹത്വം. വിധിനിർണ്ണയം വസ്തുനിഷ്ഠമായി തെറ്റാകാമെങ്കിൽകൂടി, ഒരു വ്യക്തി വ്യക്തിനിഷ്ഠമായി ശരിയെന്ന് തീർച്ചയുള്ള മനഃസാക്ഷിയെ അനുസരിക്കണമെന്നതാണ് തത്വം. സ്വന്തം പരിമിതികളുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വിശ്വസ്തതയോടും ആത്മാർത്ഥതയോടും കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനഃസാക്ഷിയുടെ മഹത്വത്തിനുള്ള അംഗീകാരമാണിത്. അല്ലാതെ വ്യക്തിവാദത്തിനുള്ള അംഗീകാരമോ ഓരോരുത്തനും ഇഷ്ടാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള വാദമോ അനുവാദമോ അല്ല.

2. അപരന്റെ മനഃസാക്ഷിയോടുള്ള ആദരവ്. എല്ലാവരും സ്വന്തം തീർച്ചയുള്ള മനഃസാക്ഷിയനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ട് നാം പരസ്പരം മനഃസാക്ഷിയെ ബഹുമാനിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഇത് ധാർമ്മിക പക്ഷതയുടെ അടയാളവുമാണ്. ഒപ്പം, വളർച്ച പ്രാപിച്ച മനുഷ്യരുടെയും വൈവിധ്യാത്മക സമൂഹത്തിന്റെയും സുഗമമായ ജീവിതത്തിന് അത്യാവശ്യവുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയുടെ പേരിൽ പൊതുനന്മയ്ക്ക് എതിർ നില്ക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ല. അഥവാ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ അതിനെതിരെ നടപടിയെടുക്കാനുള്ള അധികാരവും കടമയും ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരികളുണ്ട്.

3. ശരിയായ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരിക്കാനുള്ള കടമ. പക്ഷതയാർന്ന, ശരിയായ മനഃസാക്ഷി ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളിലും മൂല്യങ്ങളിലും അടിസ്ഥാനമിടേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരം ശരിയായ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്; പ്രത്യേകിച്ച്, വളർച്ചയുടെ ആദ്യഘട്ടങ്ങളിൽ. അല്ലാത്തപക്ഷം, മനുഷ്യർ തിന്മയെ നന്മയായി ധരിക്കുകയും, കുറ്റബോധമില്ലാതെ തിന്മ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന “മൂഢസ്വർഗ്ഗത്തിൽ” വ്യാപരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് മനഃസാക്ഷിയുടെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ശരിയായ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും

എടുത്തു കാട്ടേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോൾ പക്ഷതയാർന്ന ഇടപെടലും പരസ്പര ബഹുമാനവും കൂടുതൽ സുഗമമാകും.

തീർച്ചയില്ലാത്തപ്പോൾ: ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യ ഉറപ്പുള്ള വിധിനിർണ്ണയം നടത്താൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് സന്ദിഗ്ദ്ധ മനഃസാക്ഷി (doubtful conscience) ആണല്ലോ. സന്ദിഗ്ദ്ധ മനഃസാക്ഷിയെ ധാർമ്മിക പാതയിലെ “ചുവന്ന വിളക്ക്” (red light) എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. കാരണം, ഇത് തിന്മചെയ്യാനുള്ള അപകട സാദ്ധ്യതയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. സന്ദിഗ്ദ്ധ മനഃസാക്ഷിയുടെ സൂചനകൾ കണക്കിലെടുക്കാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾ “സാധിക്കുന്നത്ര തിന്മ ഒഴിവാക്കുക” എന്ന അടിസ്ഥാന ധാർമ്മിക പ്രമാണത്തെ അവഗണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, മുന്പോട്ടു പോകുന്നതിന് മുമ്പ് ലഭ്യമായ ഇടങ്ങളിൽ നിന്ന് അറിവും വിവരവും നേടി സംശയം ദൂരീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള സംശയദൂരീകരണത്തെ “പ്രത്യക്ഷമായ പരിഹാരം” (direct solution) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. പക്ഷെ, പ്രത്യക്ഷ പരിഹാരം എപ്പോഴും സാധിച്ചുവെന്ന് വരില്ല. ഉദാ. ആവശ്യമായ അറിവിന്റെ ഉറവിടം ലഭ്യമല്ലാതെ വരാം. ഇത്തരം അവസരങ്ങളിൽ സാധ്യമെങ്കിൽ സ്വച്ഛതാ തത്വങ്ങൾ (reflex principles) ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പരോക്ഷമായ പരിഹാരം പ്രയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ തത്വങ്ങളാകട്ടെ ധാർമ്മിക- നൈയാമിക പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ അംഗീകാരം നേടിയ യുക്തി ഭദ്രങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങളാണ്. ഈ തത്വങ്ങൾ സന്ദേഹമുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഉറപ്പ് (certainty) തരുന്നവയല്ലെങ്കിലും, ശരിയാകാൻ കൂടുതൽ സാദ്ധ്യതയുള്ളതും അതിനാൽ കൂടുതൽ സുരക്ഷിതവുമായ പ്രവൃത്തി ഏതെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

പ്രധാനപ്പെട്ട സ്വച്ഛതാ തത്വങ്ങൾ

1. (പരിഹരിക്കാനാകാത്ത സംശയം ഉള്ളപ്പോൾ) കൈവശാവകാശം നിലനില്ക്കുന്നു. നീതിയുടെ ഘടകങ്ങളായ ഉടമസ്ഥത, കൈവശാവകാശം ഇത്യാദികളെക്കുറിച്ച് സംശയം ഉയരുമ്പോൾ ഈ തത്വം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥതയെക്കുറിച്ച് സംശയം ഉള്ളപ്പോൾ കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്നയാളാണ് നിയമപരമായി ഉടമസ്ഥൻ എന്ന് ഈ തത്വം അനുശാസിക്കുന്നു.

2. തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ യാതൊരുവനും കുറ്റവാളിയല്ല. ഇത് പൊതുവിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു തത്വമാണ്. കുറ്റം സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ആരോപണവിധേയൻ നിരപരാധി ആയിരിക്കും.

3. അധികാരിയുടെ അഭിപ്രായത്തിന് മുൻതൂക്കം. അധികാരിയും കീഴ്പ്പെട്ടവരും തമ്മിൽ ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായാൽ അധികാരിയുടെ അഭിപ്രായത്തിനാണ് പ്രാബല്യം. അത് ഏവരും അനുസരിക്കേണ്ടതാണ്.

4. മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ പ്രവൃത്തി സാധുവാണ്. ആത്മാർത്ഥമായ സമ്മതം ഇല്ലെങ്കിലും, ക്രമപ്രകാരം നടത്തപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികൾ (ഉദയസമ്മതം, വിവാഹം, കരാറുകൾ മുതലായവ) മറിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ സാധുവായിരിക്കും.

5. സാധാരണവും സ്വാഭാവികവുമായത് കണക്കിലെടുക്കുക. തന്റെ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം പൂർത്തിയാക്കിയോ ഇല്ലയോയെന്ന് സാമാന്യമായി നിശ്ചയിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ, സാധാരണയായും പതിവായും ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കാവുന്നതാണ് (ഉദാ. കടം തിരിച്ചടയ്ക്കൽ, ഞായറാഴ്ചയാചരണം മുതലായവ).

ഒരു വസ്തുതയെക്കുറിച്ചോ ഒരു നിയമത്തെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള സന്ദേഹം മൂലം മനഃസാക്ഷി സന്ദിഗ്ദ്ധമാകാം. വസ്തുതയെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയത്തിൽ, ഒരാൾക്ക് നിലവിലുള്ള നിയമത്തെക്കുറിച്ച് ഉറപ്പുണ്ട്. (ഉദാ. ഒരു വസ്തു അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന് തിരികെ കൊടുക്കണം). എന്നാൽ, യഥാർത്ഥ ഉടമ ആരാണ് അറിയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു കുറ്റത്തിനുള്ള ശിക്ഷ എന്തെന്ന് അറിയാം. പക്ഷെ, ആൾ കുറ്റവാളിയാണോ എന്നറിയില്ല. മുകളിൽ പറഞ്ഞ സ്വച്ഛതാ തത്വങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു വസ്തുതയെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയനിവാരണത്തിനുള്ളവയാണെന്ന് അവ പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

ഒരു പ്രത്യേക നിയമം നിലവിലുണ്ടോ എന്ന സന്ദേഹമാണ് 'നിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയം' കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഉദാ. ഒരു പ്രത്യേക തിരുനാൾ കടമുള്ളതാണോ? ഒരു പ്രത്യേക ദിവസം ഉപവസിക്കാൻ കടമയുണ്ടോ? മുതലായവ. നിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയം പൊതുവായ സംശയമല്ലെങ്കിൽ അതിന് നിലനില്പില്ലല്ലോ. നിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയഘട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന സ്വച്ഛതാ തത്വമാണ് 'സംശയകരമായ നിയമം അനുസരിക്കാൻ കടമയില്ല' എന്നത്. മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ സ്വതന്ത്രനാണ്, ഒപ്പം നിയമരൂപേണ നൽകപ്പെടുന്ന ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വവും അവനുണ്ട്. അതിനാൽ, നിയമത്തിന്റെ അസ്തിത്വം തീർച്ചയില്ലെങ്കിൽ അതനുസരിക്കാൻ ഒരുവന് കടമയില്ല എന്നതാണ് പ്രസ്തുത തത്വത്തിന്റെ സാരം. അപ്പോൾ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമനുസരിച്ച് ഒരുവന്

പ്രവർത്തിക്കാം.

എങ്കിലും, ഈ തത്വത്തിന്റെ പ്രയോഗം അത്ര ലഘുവായിരുന്നില്ല. ധാർമ്മിക ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഏറെ വിവാദങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കിയതാണ് ഈ തത്വം. ഒരുവന് ഇഷ്ടാനുസരണം പെരുമാറാൻ നിയമത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് എത്രമാത്രം സംശയമുണ്ടായിരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു വിവാദത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഈ ചോദ്യത്തിന് 5 ഉത്തരങ്ങൾ ഉണ്ട്, ധാർമ്മിക വ്യവസ്ഥിതികൾ (moral systems) എന്ന് അവ അറിയപ്പെട്ടു പോന്നു. ഇവ രണ്ട് ചേരികളിലായി നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന് പറയാം. "നിയമം നിലവിലില്ല" എന്നതിന് ഏറെ സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിലേ "സംശയകരമായ നിയമം" എന്ന് പറയുവാൻ പറ്റൂ എന്ന് ശഠിക്കുന്ന കർക്കശവാദവും (rigorism) "നിയമം നിലവിലില്ല" എന്നതിന് ചെറിയ സാധ്യതയെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് സംശയകരമായ നിയമമായി കരുതാമെന്ന് വാദിക്കുന്ന 'അയഞ്ഞ വാദവും' (laxism) രണ്ടറ്റങ്ങളിലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, തീവ്രസ്വഭാവമുള്ള (extremes) ഈ രണ്ടു നിലപാടുകളെയും സഭ തിരസ്കരിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ഈ രണ്ടു ധ്രുവങ്ങൾക്കിടയിൽ മറ്റ് മൂന്ന് നിലപാടുകൾ കൂടിയുണ്ട്. 1. Probabiliorism - നിയമം സംശയകരമാണെങ്കിൽ, നിയമമുണ്ട് എന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സാധ്യത നിയമമില്ല എന്നതിന് വേണം. 2. Equiprobabilism - നിയമമുണ്ട് എന്നതിനും 'ഇല്ല' എന്നതിനും തുല്യസാധ്യതയുണ്ടെങ്കിലേ നിയമം സംശയകരമാവുകയുള്ളൂ. 3. Probabilism - എന്നിവയാണവ. ഇവയിൽ സജീവമായതും ഇന്ന് കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതും സംഭവ്യതാവാദ (probabilism) മാണ്.

സംഭവ്യതാവാദം. ഒരു നിയമത്തിന്റെ അസ്തിത്വം, വ്യാപ്തി, സാധ്യത എന്നിവയ്ക്കെതിരെ പ്രബലമായ ഒരു വാദഗതിയുണ്ടെങ്കിൽ പ്രസ്തുത നിയമം സംശയകരമായ നിയമമായി കരുതാമെന്നും, വ്യക്തിക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമനുസരിച്ച് പെരുമാറാമെന്നും സംഭവ്യതാവാദം പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രബലമായ വാദം (solid argument) ഉന്നയിക്കേണ്ടത് സാമ്പത്തിക വിഷയത്തിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ളവരാണ്. നിയമം തീർച്ചയില്ലെങ്കിൽ പണ്ഡിതരുടെ പ്രബലമായ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് പെരുമാറാമെന്ന് സാരം.

നിയതമായ ധാർമ്മിക നിയമം നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾക്കാണ് സംഭവ്യതാവാദം പ്രയോഗിക്കാവുന്നത്. അതിവേഗം പുരോഗമിക്കുകയും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്ത് ധാർമ്മിക സന്ദേഹങ്ങളും

പ്രശ്നങ്ങളും കൂടുതൽ ഉണ്ടാകാം. ക്ലോണിങ്ങ്, ജീനിക ചികിത്സ, മൂലകോശ ഗവേഷണം, ജീനോം പദ്ധതി മുതലായവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ജൈവ സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ മേഖല നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ സഭ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചിലപ്പോൾ കാലതാമസവും അകൃത്യതയും ഉണ്ടാകാം. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമാന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ പ്രബോധനം, സ്വാഭാവിക നിയമം, സാഹചര്യ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പ്രബലമായ അല്ലെങ്കിൽ സ്വീകാര്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാറുണ്ട്. വിവിധ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇത്തരം നിർദ്ദേശങ്ങൾ തമ്മിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. ഇതിന് കാരണം വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളും ന്യായീകരിക്കാവുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുമാണ്. ഇവയെ ധാർമ്മിക വിവേചന പ്രക്രിയയുടെയും വളർച്ചയുടെയും ഭാഗമായി കണക്കാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ചിലപ്പോൾ, സഭയുടെ ആധികാരിക പഠനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര ചർച്ചകൾ (ഉദാ. കൃത്രിമജനന നിയന്ത്രണം, ഭ്രൂണഹത്യ) വിവാദങ്ങൾ ഉയർത്താറുണ്ട്. അങ്ങനെ പ്രസ്തുത പഠനം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട പഠനവും തീർച്ചയില്ലാത്ത നിയമവും (uncertain law) ആയി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും അവിടെ സംഭവ്യതാവാദം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, സഭ സംശയകരമായ നിയമമല്ല ആധികാരികമായ നിയമമാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട് തന്നെ മുകളിൽപറഞ്ഞ സാഹചര്യത്തിൽ സംഭവ്യതാവാദം പ്രയോഗിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. സഭയുടെ പഠനങ്ങളെ ഗവേഷണത്തിലൂടെയും ക്രിയാത്മക വിമർശനത്തിലൂടെയും വികസിപ്പിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ദൗത്യമാണ്. എന്നാൽ വിവാദത്തിലും വിമർശനത്തിലും സഭയുടെ പ്രബോധനത്തെ കേവലമൊരു ദൈവശാസ്ത്ര അഭിപ്രായമായി തരംതാഴ്ത്താതെയും സഭയുടെ ആധികാരികതയെ ആദരിക്കുകയും വേണം അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ.

അവസാനമായി വസ്തുതയെക്കുറിച്ചോ നിയമത്തെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള സംശയം പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരുവൻ “കുറഞ്ഞ തിന്മ” (lesser evil) തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണ്. അതിന് ഒരു വ്യക്തി സന്ദേഹസാഹചര്യത്തിൽ തന്റെ മുന്തിലുള്ള പ്രവർത്തന സാധ്യതകൾ മൂലം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന നന്മയും തിന്മയും വിലയിരുത്തി തിന്മയെ കഴിവതും ഒഴിവാക്കാനുള്ള അവസാന പരിശ്രമം എന്ന നിലയിൽ കുറഞ്ഞ തിന്മയായതിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം.

4. പക്ഷമായ മനഃസാക്ഷിയുടെ രൂപീകരണം

പക്ഷമായ ക്രിസ്തീയ മനഃസാക്ഷിയുടെ സവിശേഷതകളും രൂപീകരണവും മനഃസാക്ഷിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പരിഗണനയാണ്. പക്ഷമായ മനഃസാക്ഷിയുടെ നിരവധി സവിശേഷതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കാം. ഒപ്പം അവയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെയും. എങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായ ചില കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

4.1 നിയമങ്ങളെയും മൂല്യങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ അറിവ്.

ഒരുവന്റെ ശരിയായ ധാർമ്മിക തീരുമാനത്തിനും ജീവിതത്തിനും വഴികാട്ടിയാകുക എന്നതാണ് മനഃസാക്ഷിയുടെ അടിസ്ഥാനധർമ്മം. ഇതിന് ആവശ്യകമായ ഒരു പ്രധാന കാര്യം ധാർമ്മിക നിയമത്തെക്കുറിച്ചും ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ശരിയായ അറിവാണ്.

അറിവ് വ്യത്യസ്ത തരത്തിലും ആഴത്തിലുമുള്ളതാകാം. ഉദാഹരണത്തിന് വാചികമായ അറിവ്, ആശയപരമായ അറിവ്, മൂല്യാധിഷ്ഠിത അറിവ്. ‘കള്ളം പറയരുത്’ ‘കട്ടെടുക്കരുത്’ എന്നൊക്കെ കൊച്ചു കുട്ടികൾ മനഃപാഠമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്ന ഉപരിപ്ലവമായ അറിവാണ് ആദ്യത്തേത്. നിയമത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് കുറച്ചൊക്കെ ഗ്രാഹ്യമുള്ളതാണ് രണ്ടാമത്തേത്. കൗമാരഘട്ടത്തിന് മുമ്പുള്ളവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അറിവാണിത്. ധാർമ്മിക നിയമത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മൂല്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ചിന്തിക്കാനും വിലയിരുത്താനുമുള്ള കഴിവ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് മൂന്നാമത്തേത്. അമൂർത്തമായി ചിന്തിക്കാനുള്ള കഴിവ്, കാര്യകാരണബദ്ധമായ ചിന്ത, യുക്തിപരത എന്നിവ ഈ അറിവിന്റെ സവിശേഷതകളാണ്. സാധാരണയായി ഈ അറിവ് കൗമാരാന്ത്യത്തിൽ പ്രകടമാകുകയും ക്രമേണ ആഴപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷമായ മനഃസാക്ഷിക്ക് മൂല്യാധിഷ്ഠിത അറിവ് ആവശ്യമാണ്.

ആരും മൂല്യാധിഷ്ഠിത അറിവ് ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് നേടിയെടുക്കുന്നില്ല. പ്രാഥമികഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്ന് ക്രമേണയേ അവിടെ എത്തുകയുള്ളൂ. ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പക്ഷമായ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരണത്തിന് അതിന്റേതായ സമയം വേണമെന്നാണ്. വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുട്ടിക്ക് അവന്റെ ഗ്രഹണശക്തിക്കനുസരിച്ച് ധാർമ്മിക അറിവ് പകർന്നുകൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രമേണ കുട്ടികൾക്ക് നിയമത്തിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാനും മൂല്യങ്ങൾ സ്വാംശീകരിക്കാനും കൂടുതൽ അവസരങ്ങളും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകേ

ണ്ടതാണ്. സാധാരണ പറയാറുള്ളതുപോലെ 'മൂല്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ പിടിച്ചെടുക്കപ്പെടുകയാണ്' (values are caught than taught). അതിനാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളും സഹായങ്ങളുമുണ്ടാകണം.

അറിവ് പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം, നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും വ്യക്തമാക്കപ്പെടണം. വ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും സമഗ്രമായ നന്മയാണ് ഈ ലക്ഷ്യം. നിയമങ്ങൾ അതിനുള്ള സഹായികളാണ്. യേശു പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ 'സാബത്ത് മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണ്; മനുഷ്യൻ ശാബത്തിനുവേണ്ടിയല്ല' (മർക്കോ.2,27). നിയമത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയെ മറന്ന് ബാഹ്യമായ പ്രകടനങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന നൈയാമിക മനോഭാവത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനും ഇതാവശ്യമാണ്. കൂടാതെ, ഒരു വ്യക്തി സ്വന്തം ആഗ്രഹങ്ങളും ഇഷ്ടങ്ങളും അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുമ്പോഴല്ല, മറിച്ച് ദൈവദത്തമായ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ മാനിച്ച് ജീവിക്കുമ്പോഴാണ് യാഥാർത്ഥ്യമായ നന്മ നേടിയെടുക്കുന്നത് എന്നും പ്രസ്തുത വാക്കുകൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. സാബത്ത് മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണ് എന്ന് പറയുമ്പോൾ സാബത്തിനെ അവഗണിച്ചുകൊള്ളാനല്ല, അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി അനുസരിക്കാനാണ് യേശു പറയുന്നത്. നിത്യജീവൻ അന്വേഷിച്ചു വന്ന യുവാവിനോടും കല്പനകൾ പാലിക്കാനാണ് യേശു ആവശ്യപ്പെടുന്നത് (മത്താ.19,16).

4.2 സ്വതന്ത്രമായ, സ്വന്തമായ പ്രേരകം

മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രേരക (motive) മാണ് പക്ഷതയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഘടകം. ധാർമ്മിക വ്യവഹാരത്തിന് വിഷയവും പ്രേരകവും ഉണ്ട്- എന്ത് ചെയ്യുന്നു; എന്തിന് ചെയ്യുന്നു? ഭയം മൂലം മോഷ്ടിക്കാതിരിക്കുന്നവനും അപരന്റെ അവകാശത്തെ മാനിച്ച് മോഷ്ടിക്കാതിരിക്കുന്നവനും തമ്മിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നത് നാമെല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുമല്ലോ. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് ആദ്യത്തേതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പക്ഷവും വിശ്വസനീയവും. അറിവ് വിഷയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ പ്രേരകം കാരണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേത് ധാർമ്മിക മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയമാണ്. ധാർമ്മിക പ്രേരകങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളരെ സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു അവതരണമേ ഇവിടെ സാധിക്കൂ.

വിശാലാർത്ഥത്തിൽ മൂന്നുതരത്തിലുള്ള പ്രേരകങ്ങളുണ്ട്. പൂർവ്വ-സാമാന്യം (preconventional) സാമാന്യം (conventional) ഉപരി സാമാന്യം (post conventional). ഇതിൽ ഒന്നാംതലം, ഏറെക്കുറെ ഏഴ് വയസ്സുവരെയും, രണ്ടാമത്തേത് ഏഴു മുതൽ പതിനഞ്ച്

വരെയും മൂന്നാംതരം പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെയും നീണ്ടു നിൽക്കുന്നു. ഘട്ടംഘട്ടമായുള്ള വികാസം, അതിനാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളുടെ സംലഭ്യതയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അതിനാൽ, പ്രായവും ധാർമ്മികതലവും തമ്മിൽ കൃത്യമായ ബന്ധം ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല. കാരണം, ഓരോഘട്ടത്തിന്റെയും വികാസത്തിന് ആവശ്യമായ സാഹചര്യം അപ്പഴപ്പോൾ കിട്ടിക്കൊള്ളണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഒന്നാംതലത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രേരകഘടകം ശിക്ഷയോടുള്ള ഭയം, ശിക്ഷ ഒഴിവാക്കൽ, ആവശ്യപൂർത്തീകരണം (പ്രതിഫലേച്ഛ, വൈകാരികസംതൃപ്തി, മുതിർന്നവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുക) എന്നിങ്ങനെയുള്ള സ്വാർത്ഥപരമായ ചിന്തകളാണ്. അപരനോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയോ പരിഗണനയോ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥ ധാർമ്മികതയുടെ ഗുണവിശേഷം ഇതിനില്ല. എങ്കിലും പ്രേരകം പക്ഷത പ്രാപിക്കുന്നത് സ്വാർത്ഥപരമായ ഈ പാതയിലൂടെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടാണ്. പാരസ്പര്യം, നിയമത്തിന്റെയും അധികാരിയുടെയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ, സാമൂഹിക വിശ്വാസങ്ങൾ എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് രണ്ടാം തലം നിലകൊള്ളുന്നത്. ആദ്യത്തെ തലവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ രണ്ടാം ഘട്ടം കൂടുതൽ നിസ്വാർത്ഥമാണ്. എങ്കിലും മറ്റുള്ളവരുടെ (ഉദാ. അധികാരി, നിയമം) സ്വാധീനത്തിന് ഏറെ വിധേയമാണ് ഈ തലം. അപരന്റെ നന്മ ആത്മാർത്ഥമായി കാംക്ഷിക്കുകയും അവകാശങ്ങളെ മാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് മൂന്നാമത്തെ തലം; മൂന്നിൽ ഏറ്റവും പക്ഷമായതും ഇതുതന്നെ. അപരനോടുള്ള ആദരവും ശ്രദ്ധയും ഇവിടെ സ്വായത്തമാക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ബാഹ്യ സമ്മർദ്ദങ്ങളിൽ നിന്ന് വളരെ സ്വതന്ത്രമാണ്. ഒപ്പം ഈ ധാർമ്മികത സാർവ്വത്രികമായ തത്വങ്ങളിലും മൂല്യങ്ങളിലും അധിഷ്ഠിതവുമാണ്.

ഈ തലത്തിൽ ഒരുവനെ നയിക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പാട് നീതിയാകാം. എല്ലാവരും മനുഷ്യവ്യക്തികളെന്ന നിലയ്ക്ക് തുല്യരാണ്; എല്ലാവരുടെയും അവകാശങ്ങൾ മാനിക്കപ്പെടണം എന്ന ചിന്ത അല്ലെങ്കിൽ അപരനോടുള്ള കരുതൽ ആകാം - പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തികളായും, പരിഗണന അർഹിക്കുന്നവരായും എല്ലാവരെയും കാണാനുള്ള മനോഭാവം. ഇതോടൊപ്പം ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസവും കാഴ്ചപ്പാടും എല്ലാവരെയും, ഓരോ വ്യക്തിയെയും, ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരായി കാണാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആകയാൽ, അവർ ഏറെ ആദരവും നിസ്വാർത്ഥമായ സ്നേഹവും അർഹിക്കുന്നു.

പ്രേരകങ്ങളുടെ വളർച്ച ഏറിയപങ്കും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത് പക്ഷ

മായ പ്രേരകങ്ങളെക്കുറിച്ചും സാമൂഹ്യധാർമ്മിക വ്യവഹാരങ്ങളെ കുറിച്ചും അറിവും അനുഭവവും ലഭിക്കുന്നതിനെയാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, എല്ലാറ്റിനും ശിക്ഷിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കൾ അവരുടെ മക്കളെ ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ തളച്ചിടാനാണ് സാധ്യത. ഈ കുട്ടികൾ പ്രായത്തിൽ വളർന്നാലും ധാർമ്മിക കാഴ്ചപ്പാടിൽ പ്രഥമഘട്ടത്തിൽ തന്നെയായിരിക്കും നിലകൊള്ളുന്നത്. മാതാപിതാക്കളെ അമിതമായി ആശ്രയിക്കുന്ന കുട്ടികൾ, അവരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളനുസരിച്ച് വളരേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ, വൈകാരിക ധാർമ്മികതയുടെ മുകളിലേക്ക് വളരുക പ്രയാസമാണ്. നിയമത്തിന്റെയും അനുസരണത്തിന്റെയും കണിശതയിൽ വളർത്തപ്പെട്ട കുട്ടി നിയമാധിഷ്ഠിത ധാർമ്മികത ആർജ്ജിക്കും. സാമൂഹ്യസമ്പർക്കം, ജീവിതാനുഭവം, വ്യക്തിപരമായ വിചിന്തനം, സ്വന്തതീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനുള്ള അവസരങ്ങൾ, ആവശ്യമായ ഉപദേശ - നിർദ്ദേശങ്ങൾ എന്നിവ ലഭിക്കുന്നവർക്ക് പക്ഷമായ തലത്തിലേക്ക് വളരാൻ എളുപ്പമാകും. ഇത്തരൂണത്തിൽ, ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസം ആഴപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും സുവിശേഷ മൂല്യങ്ങൾ സ്വാംശീകരിച്ചുകൊണ്ടും ക്രൈസ്തവ പ്രേരകത്തിന്റെ വളർച്ച സുഗമമാക്കേണ്ടതാണ്.

സ്വാഭാവിക മാനുഷിക പ്രവണതകളോടും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളോടും ചേർന്നുപോകുന്ന പ്രഥമതലത്തിലെ വളർച്ച വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതെ നടക്കും. എന്നാൽ, കൂടുതൽ പക്ഷവും നിസാർത്ഥവുമായ മറ്റു തലങ്ങളിലെ വളർച്ചയ്ക്ക് അനുകൂലമായ സാഹചര്യങ്ങൾ സശ്രദ്ധം ലഭ്യമാക്കേണ്ടതാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാർ, ഗുരുഭൃതർ, ആത്മീയപാലകർ എന്നിവർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുമാണ്. തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളൊക്കെ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ട്, ഇച്ഛാഭംഗങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെയില്ലാതെ, മാതാപിതാക്കളോട് ഒട്ടി വളരുന്ന ഇന്നത്തെ കുട്ടികളിൽ 'വൈകാരിക പ്രേരകം' പ്രബലമായി നിലക്കാൻ ഏറെ സാധ്യതയുണ്ട്.

ധാർമ്മിക പ്രേരകത്തെക്കുറിച്ച് മുകളിൽ പറഞ്ഞതിലപ്പുറം പ്രതിപാദിക്കാൻ സ്ഥലപരിമിതി, അനുവദിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഈ വിശകലനം മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രേരകത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെയും അതിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ വ്യക്തിക്കു ലഭിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ-ധാർമ്മിക അനുഭവങ്ങളുടെ പ്രസക്തിയെയും പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വളരെ വിലമതിക്കുകയും, അധികാരത്തിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ സംസ്കാരത്തിൽ പക്ഷവും സ്വയശിക്ഷിതവുമായ മനഃസാക്ഷി രൂപ

പ്പെടേണ്ടത് സന്മാർഗ്ഗ ജീവിതത്തിന്റെ ഉറപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

4.3 സമന്വയം (integration)

ധാർമ്മിക അറിവിന്റെയും, വികാരങ്ങളുടെയും (ധാർമ്മിക സംതൃപ്തി, സന്തോഷം, കുറ്റബോധം, ഭയം ലജ്ജ...) ബാഹ്യപെരുമാറ്റങ്ങളുടെയും തലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് മനഃസാക്ഷി. ഇവ മൂന്നിന്റെയും പൊരുത്തമാണ് സമന്വയം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു വ്യക്തി നന്മതിന്മകളെ നന്നായി വിവേചിച്ച്, കടമകളെ മനസ്സിലാക്കി അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി അദ്ദേഹം സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും അനുഭവിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ച്, ഒരുവൻ നന്നായി കടമയെ മനസ്സിലാക്കുകയും എന്നാൽ വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ പൊരുത്തക്കേട് പ്രകടമാകുന്നു. തെറ്റ് ചെയ്യുകയും എന്നാൽ കുറ്റബോധം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും പൊരുത്തക്കേടുതന്നെ. നിസ്സാരതെറ്റിന് വലിയ കുറ്റബോധം ഉണ്ടാകുന്നതും ശരിയല്ല. തിന്മ പരിവർജ്ജിച്ചതുമൂലം കൈവിട്ടുപോയ ലാഭം, സന്തോഷം എന്നിത്യാദികളെപ്പറ്റി സങ്കടപ്പെടുന്നതും, സമന്വയത്തിന്റെ പോരായ്മയാണ്. ഉദാഹരണങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലല്ലോ. മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രവർത്തന ഘടകങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച (harmony) ആണ് സമന്വയം. ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചും മൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള ശരിയായ അറിവ്, അവയോടുള്ള ആദരവ്, പാലിക്കാനുള്ള ക്രിയാത്മകമായ പ്രചോദനം, ലംഘനങ്ങളെ നിരൂത്സാഹപ്പെടുത്തൽ എന്നിവയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള സന്തുലിതമായ പരിശീലനം മനസ്സാക്ഷിയുടെ സമന്വയനത്തിന് സഹായകരമാണ്.

4.4 വിവേകവും തുറവും

ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രപാരമ്പര്യത്തിൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നതാണ്. പ്രസക്തമായ ഘടകങ്ങളെയൊക്കെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട്, ഓരോ അവസരത്തിലും ഒരുവന്റെ കടമയെ കൃത്യമായി ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് വിവേകം ചെയ്യുന്നത്. ഈ കഴിവ് പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ ലഭിക്കുകയില്ല. ജീവിതാനുഭവവും, അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് പഠിക്കാനുള്ള കഴിവും, ആ അറിവ് അവസരത്തിനൊത്ത് ഉപയോഗിക്കാനുള്ള പാടവവും ആവശ്യമാണ്. ഇത് ഒരു സ്വാഭാവിക പുണ്യമാണ്; നാല് മുഖ്യ (cardinal) പുണ്യങ്ങളിലൊന്നും. ഒപ്പം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനമായ ആലോചന (counsel) യുമായി വളരെ ബന്ധ

പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടുള്ള വിധേയത്വവും പ്രാർത്ഥനയും പക്ഷമായ ക്രിസ്തീയ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരണത്തിന് അത്യാവശ്യമാണ്.

തുറവ് എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് സത്യത്തോടുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ തുറവാണ്. സത്യത്തെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണ അറിവ് ആർക്കും ഇല്ലല്ലോ. സത്യം അന്വേഷിക്കുക, കണ്ടുമുട്ടുന്ന സത്യത്തെ അംഗീകരിക്കുക, സ്വയം വിമർശനത്തിന് സന്നദ്ധനാകുക, അപരരെ ശ്രവിക്കുക എന്നിവ തുറവിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. അതിനാൽ പക്ഷമായ മനസ്സാക്ഷിയും പക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സാക്ഷിയും സ്വന്തം ഉൾപ്രേരണകൾ മാത്രം ശ്രവിച്ചാൽ പോര, മറ്റുള്ളവരെയും ശ്രവിക്കണം. വിശ്വാസത്തെയും വിശ്വാസജീവിതത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അവയെക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായി പഠിപ്പിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭയെ ശ്രവിക്കുകയെന്നത് ഓരോ വിശ്വാസിയുടെയും കടമയാണ്. അതുകൊണ്ട് സഭാപ്രബോധനങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുവേണം ക്രിസ്തീയ മനഃസാക്ഷി രൂപീകരിക്കാൻ.

4.5 മനഃസാക്ഷി സംഘട്ടനം

ഒരുവശത്ത്, വ്യക്തി സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയാൽ നയിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; മറുവശത്ത്, അയാൾ സഭയെയോ മറ്റ് അധികാരികളെയോ അനുസരിക്കാനും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ വ്യക്തിയും അധികാരിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കേടുണ്ടാകാം. അപ്പോൾ എന്തുചെയ്യണമെന്നതാണ് ഇവിടുത്തെ പ്രശ്നം. ഒരു സമൂഹത്തിൽ പരസ്പര സംഭാഷണത്തിനുള്ള അന്തരീക്ഷമുണ്ടെങ്കിൽ ഗൗരവമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തിനുള്ള അവസരം ചുരുക്കമേ ഉണ്ടാകൂ. ഉണ്ടായാൽത്തന്നെ, പരസ്പരമുള്ള സന്മനസ്സിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും ബലത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനും സാധിക്കും. ഇത്തരം പ്രശ്നം ഒരു സമൂഹത്തിൽ സംജാതമായാൽ നാം നേരത്തെ കണ്ടതുപോലെ അധികാരിയെ അംഗീകരിച്ച് (reflex principle) പ്രവർത്തിക്കണം. നയവ്യത്യാസങ്ങൾ, അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ എന്നിവയൊന്നും അതിൽ തന്നെ മനഃസാക്ഷി സംഘട്ടനങ്ങളല്ല.

തന്റെ മനഃസാക്ഷി നൽകുന്ന തീർച്ചയായ വിധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിക്ക് അധികാരിയുടെ കല്പന അനുസരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്ന അവസ്ഥയാണ് മനഃസാക്ഷി സംഘട്ടനം (conflict of conscience). അധികാരിയാകട്ടെ, സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷി

യുടെ സ്വരമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാകുന്നു. രണ്ട് ആത്മാർത്ഥമായ, തീർച്ചയായ, മനഃസാക്ഷികൾ പരസ്പരം അംഗീകരിക്കാനാവാതെ ഏറ്റുമുട്ടുന്ന അവസ്ഥ. ഇത് സാധാരണ സംഭവമല്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യമാണ്.

മനഃസാക്ഷി സംഘട്ടനത്തിൽ, താഴെപ്പറയുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരാൾ സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയെ അനുസരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1) വിധേയത്വം തികഞ്ഞ ബോധ്യത്തിൽ നിന്ന് വരുന്നതായിരിക്കണം. അധികാരിയോട് വിധേയത്വം വഹിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ച് അതെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയും ഉപദേശം തേടുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യണം. 2) ഭവിഷ്യത്തുകൾക്ക് അദ്ദേഹം തന്നെ ഉത്തരവാദിയായിരിക്കും. പൊതുനന്മ സംരക്ഷിക്കേണ്ടവനും സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടവനുമായ അധികാരി, വിധേയത്വം വഹിക്കുന്ന വ്യക്തിക്കെതിരെ നടപടിയെടുത്താൽ, അത് സ്വീകരിക്കേണ്ടി വരും. ഒരുവൻ സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയുടെ വിലയും മഹത്വവും കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് നൽകുന്ന വിലയായി ഇതിനെ കരുതാവുന്നതാണ്. 3) വിധേയത്വം ഇല്ലാത്ത എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അധികാരിയെ അനുസരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തോട് സഹകരിക്കുകയും വേണം (ഈ അധികാരിയുടെ തന്നെ കീഴിൽ തുടരുന്ന പക്ഷം). 4) രണ്ട് വ്യക്തികളും പരസ്പരം ബഹുമാനത്തോടെ പെരുമാറണം. സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയനുസരിച്ച് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിച്ചുവെന്ന കാരണത്താൽ ഒരു വ്യക്തിയോടും അനുചിതമായി പെരുമാറരുത്. കാരണം, മനഃസാക്ഷിയനുസരിച്ച് പെരുമാറുകയെന്നത് ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും (അധികാരിയുടെയും കീഴ്പ്പെട്ടവന്റെയും) കടമയും അവകാശവുമാണ്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. P. Delhaye, *The Christian Conscience* (New York: Desclee, 1968).
2. R. M. Gula, *Reason Informed by Faith* (New York: Paulist Press, 1989).
3. T. Kennedy, *Doers of the Word* (Slough: St. Pauls, 1996).
4. T. Strampickal, *The Concept of Conscience*(Innsbruck:: Resch Verlag, 1976).
5. D. Wright, *The Psychology of Moral Behaviour* (Hamondsworth: Penguin, 1971); 1. P. Delhaye, *The Christian Conscience* (New York: Desclee, 1968).

ഡോ. തോമസ് സ്രാനിക്കൽ

04

മാനുഷിക പ്രവൃത്തി ഒരു ധാർമ്മിക വിചിന്തനം

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു മേഖലയാണ് മാനുഷിക പ്രവൃത്തി. വളരെ വിശാലമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഏതൊരു പ്രവർത്തനത്തെയും മാനുഷികപ്രവൃത്തിയായി പരിഗണിക്കാമെങ്കിലും നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങനെ പരിഗണിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല. കാരണം ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രം നന്മതിന്മകളെയും അവയുടെ ഗൗരവത്തെയും മനസ്സിലാക്കി വിലയിരുത്തലുകൾ നടത്തുന്ന ദൈവശാസ്ത്രമേഖലയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ വിവിധ മേഖലകൾ, രീതികൾ, സാഹചര്യങ്ങൾ, വ്യക്തികൾ, എല്ലാം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മാനുഷിക പ്രവൃത്തി കൃത്യമായി മനസിലാക്കിയേ പറ്റൂ.

ക്ലിപ്താർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തി തന്റെ ബുദ്ധിയും സ്വതന്ത്രമനസ്സും ഉപയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് മാനുഷിക പ്രവൃത്തി. ഇവിടെ ബുദ്ധിയുടെ സ്വാഭാവി

കമായ പ്രവർത്തനവും, മനസ്സിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ ബുദ്ധിസ്ഥിരതയില്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ധാർമ്മികമായി വിലയിരുത്തുക അപ്രായോഗികമാണ്. കാരണം ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു തനിക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഒരു വ്യക്തി തീരുമാനമെടുക്കുന്നതും അതു നടപ്പിലാക്കുന്നതും.

സഭാപിതാവായ വി. എഫ്രേമിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരാൾ മറ്റു മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകണം. ആദ്യത്തെ ഘട്ടം ഒരു വസ്തു അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വ്യക്തിയിലുണ്ടാകുന്ന ആകർഷണം (attraction). ഈ ആകർഷണം ഹൃദയത്തെയോ, പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഒന്നിനെയോ സ്വാധീനിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി ഒരുവന്റെ പുനോട്ടത്തിൽ വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന പുഷ്പം അതു ദർശിക്കുന്ന വ്യക്തിയിൽ ചില അനുരണനങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നു. പുഷ്പത്തിന്റെ നിറവും പകിട്ടും വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയത്തെയും കണ്ണുകളെയും ആകർഷിക്കുന്നു. ഈവിധം ഒരുവനിൽ ഉളവാക്കുന്ന ആകർഷണം രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. സംഭാഷണം അതായത് ഈ പുഷ്പം ഞാൻ പഠിച്ചെടുത്താൽ നല്ലതല്ലേ, അതുശരിയാകുമോ, മറ്റൊരാളുടെ പുനോട്ടത്തിലേതാണ് പ്രസ്തുത പുഷ്പമെങ്കിൽ അതുവഴിയുണ്ടാകുന്ന പ്രതികരണം എന്തായിരിക്കും, പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തി ശരിയാണോ, തെറ്റാണോ ഇത്യാദിചിന്തകളും മറ്റും വ്യക്തിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടം മുതൽ ധാർമ്മികതയുടെ ഘട്ടം കടന്നു വരികയാണ്. താൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ചും, അതുവഴി ഉണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചും, തന്റെ പ്രവൃത്തി വഴിയുണ്ടാകുന്ന മൂല്യസംരക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചും, മൂല്യച്യുതിയേക്കുറിച്ചും ഒരുവനിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ആന്തരികചലനങ്ങളാണ് സംഭാഷണം എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുക. ഇപ്രകാരമുള്ള സംഭാഷണഘട്ടത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികാവബോധവും മൂല്യശ്രേണിയും ഏറെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഈ സംഭാഷണതലത്തിൽ നിന്നുമാണ് മൂന്നാം ഘട്ടമായ തീരുമാനത്തിലെത്തുക. ഇവിടെ ഒരു വ്യക്തി ഒരു കാര്യം ചെയ്യണമോ, വേണ്ടയോ എന്ന തീരുമാനത്തിലെത്തുന്നു. മുമ്പ് പറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിൽ അപരന്റെ പുനോട്ടത്തിലെ പുഷ്പം പഠിക്കണമോ, വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നു. ഈ തീരുമാനം ധാർമ്മികതയിൽ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. കാരണം ഒരു വ്യക്തിയുടെ അറിവിന്റെയും വിലയിരുത്തലിന്റെയും ഫലമാണിത്. മാത്രമല്ല സ്വാഭാവികമായി ഏതൊരു തീരുമാനത്തിലും ഒരു

സ്വീകരണവും ഒരു നിരാകരണവും ഉണ്ട് എന്ന കാര്യം നാം വിസ്മരിക്കരുത്. മാത്രവുമല്ല, ഈ സ്വീകരണ-നിരാകരണത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികതയുടെ അളവുകോലായി തീരുമാനത്തെ പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

കരണപ്രക്രിയക്ക് അതിന്റേതായ കാര്യകാരണങ്ങൾ ബോധിപ്പിക്കാനുണ്ടാകും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നിന്നും ഒരാൾ നാലാം ഘട്ടമായ പ്രവർത്തനത്തിലേക്കെത്തുന്നു. തീരുമാനം നടപ്പിലാക്കുന്ന ഘട്ടമാണിത്. പലപ്പോഴും പ്രവർത്തനത്തെ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികതയെ വിലയിരുത്താറുണ്ട്. അത് എത്രമാത്രം യാഥാർത്ഥ്യമുള്ളതാണ് എന്നും ഇത്തരൂണത്തിൽ ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ രണ്ടും മൂന്നും ഘട്ടങ്ങൾ ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. കാരണം മനുഷ്യനിലെ രണ്ടു സുപ്രധാനഘടകങ്ങൾ ഏറ്റുമധികം പ്രവർത്തനക്ഷമമാകുന്ന ഘട്ടങ്ങളാണവ. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ ബുദ്ധിയും മനസ്സുമാണ്. ബുദ്ധികൊണ്ട് അറിവു സമ്പാദിക്കുകയും കാര്യകാരണപര്യാലോചന നടത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മനസ്സുകൊണ്ട് തീരുമാനമെടുക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മാനുഷിക പ്രവൃത്തി എന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളേയും വിശാലാർത്ഥത്തിൽ വിവക്ഷിക്കുമെങ്കിലും ക്ലിപ്താർത്ഥത്തിൽ ബുദ്ധിയും സ്വതന്ത്രമനസ്സും ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണത്. തോമസ് അക്വിനാസ് വിവക്ഷിക്കുംപോലെ, മാനുഷിക പ്രവൃത്തി സ്വതന്ത്രമനസ്സിന്റെ തീരുമാനത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നു.

സാധാരണ ഗതിയിൽ പ്രവർത്തനപഥത്തിലാക്കിയ ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ, തീരുമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ തലത്തിലോ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികതയെ വിലയിരുത്താം. കാരണം ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് താൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി വഴി ഉണ്ടാകുന്ന മൂല്യസംരക്ഷണമോ, മൂല്യനിരാകരണമോ ഒരു വ്യക്തി അറിയുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതായത് അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇവിടെ മാനുഷിക പ്രവൃത്തി രൂപം പ്രാപിച്ചത്. അതുവഴി ആ പ്രവൃത്തിയുടെ മൂല്യത്തെ (Value) വ്യക്തിയുടെ മനസ്സ് അംഗീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയും (Actus Humanus) മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയും (Actus Hominis) വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒന്നാമത്തേതിൽ ബുദ്ധിയും മനസ്സും പ്രവർത്തനക്ഷമമാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തേതിൽ ബുദ്ധികൊണ്ടുള്ള അറിവോ മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള തീരു

മാനമോ ആവശ്യമില്ല. ഒരാൾ വീഴാൻ പോകുമ്പോൾ കൈകുത്തുന്നതോ, കണ്ണു ചിമ്മുന്നതോ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതോ ബുദ്ധിയുടെയും മനസ്സിന്റെയും പ്രവർത്തനത്താലല്ല. സ്വാഭാവിക പ്രതികരണങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ.

1. അറിവിന്റെ ഘടകം

മാനുഷിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി നാം പരിഗണിക്കേണ്ടത് അറിവിന്റെ തലമാണ്. പ്രായോഗികമായി നാം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണമായ അറിവ് മനുഷ്യനും അപ്രാപ്യമാണ്. എന്നാൽ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അറിവുണ്ടായിരിക്കണം എന്നു പറയുമ്പോൾ അർത്ഥമാക്കുക ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണമായ അറിവല്ല (absolute knowledge) പിന്നെയോ ഉചിതമായ വിചിന്തനം നടത്തി തീരുമാനം എടുക്കാൻ ആവശ്യമായ അറിവ് എന്നതാണ് (sufficient knowledge)

വ്യക്തി ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടി തീരുമാനമെടുക്കുകയും അത് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചോ വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചോ അറിവു നേടി കഴിയുമ്പോഴാണ്. ഈ അറിവ് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാരായണത്തിൽ നിന്നോ, അറിവുള്ള വ്യക്തികളുമായുള്ള സഹവാസത്തിൽ നിന്നോ, സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നോ, ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നോ ആകാം. ഈ ത്രിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഏതിൽ നിന്നെങ്കിലും ഉചിതമായ അറിവു കിട്ടുമ്പോൾ ഒരു കാര്യമോ, വസ്തുവോ സ്വേച്ഛയോ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ അറിവിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യത്തെ കുറിച്ചുള്ള അറിവു മാത്രമല്ല. അതു പ്രാപ്യമാകാൻ ആവശ്യമായ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചും, അതിന്റെ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. നാം ആദ്യം പറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിലെ പുഷ്പത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുത പുഷ്പത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയെക്കുറിച്ചും അതു സ്വന്തമാക്കാൻ ആവശ്യമായ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചും ആ പ്രവൃത്തിയുടെ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ചും മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയിൽ വിചിന്തനം നടക്കുന്നുണ്ട്. കാരണം അടിസ്ഥാനപരമായി നമ്മയിലേക്ക് തിരിയുന്ന മനസ്സ് ഒരു വസ്തുവും പ്രവൃത്തിയും ധാർമ്മികമായി നന്മയാണെങ്കിലേ അതു ചെയ്യുവാനാഗ്രഹിക്കൂ. അതുകൊണ്ട് അറിവു സമ്പാദനഘട്ടത്തിൽ നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും വിശകലനവും നിരന്തരമായി നടക്കുന്നു എന്നു കരുതാവുന്നതാണ്. ഈ തലത്തിൽ പര്യാലോചിക്കുമ്പോൾ അറിവ് സമ്പാദനം എന്നതുകൊണ്ട് വെറും ആശയപരമായ അറിവു സമ്പാദനം മാത്രമല്ല വ്യക്തിയുടെ തീരു

മാനത്തെ സ്വാധീനിക്കും വിധമുള്ള വിചിന്തനാത്മകമായ അറിവു സാമ്പാദനം എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഈ അറിവ് വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയത്തെയും മനസ്സിനെയും സ്വാധീനിക്കുന്നതാകുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് ഈ അറിവ് മൂല്യങ്ങളെ ദീപ്തമാക്കുന്നതാണ് എന്നു പറയുന്നത്.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയെ മാനുഷികപ്രവൃത്തി ആയി കണ്ട് അതിലെ നന്മതിന്മകളെ വേർതിരിക്കുന്നത് പ്രവൃത്തിയുടെ ഏതൊക്കെ മേഖലകളെ സംബന്ധിച്ച് അറിവ് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കൂടി മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടായിരിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന് മോഷണശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായി വൈദികനാണെന്നറിയാതെ ഒരാളെ ഉപദ്രവിക്കാനിടയായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി ദൈവനിന്ദാകരമായി (Sacrilege) ആയി പരിഗണിക്കാനാവില്ല. വധശ്രമമായോ, കുറ്റകരമായ മുറിവേല്പിക്കലായോ മാത്രമേ പരിഗണിക്കാനാവൂ. അതുപോലെ മോഷ്ടിച്ചതാണെന്നറിയാതെ ഒരു വസ്തു ഒരാൾ സ്വീകരിക്കാനിടയായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി അജ്ഞതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലേ വിലയിരുത്താനാകും.

2. സ്വേച്ഛാഘടകം

സ്വേച്ഛയാ ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു പ്രവൃത്തിയിലും നന്മയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ത്വരയുടെ ഘടകവും (സ്വതന്ത്രഘടകം) അതായത് ഒരു കാര്യത്തിൽ നന്മ കണ്ടെത്തുന്ന (ആഗ്രഹത്തിന്റെ പദാർത്ഥഘടകം) ഘടകവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ആഗ്രഹം സാക്ഷാത്കൃതമാകുന്നത് രണ്ടാമത്തെ പ്രവർത്തനോന്മുഖമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ആകയാൽ സ്വേച്ഛയാ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെ ഇവിടെ മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയായി പരിഗണിക്കുന്നു. ഇവിടെ വ്യക്തി തീരുമാനമെടുക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലും അതു പ്രാവർത്തികമാക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്.

ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ സ്വഭീഷ്ടമനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തി തെരഞ്ഞെടുക്കാനോ, അതിനുവേണ്ടിയുള്ള തീരുമാനമെടുക്കാനോ സാധിക്കാതെ വരികയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഇടവരികയും ചെയ്താൽ പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തിയെ സ്വതന്ത്രമായ പ്രവൃത്തി എന്നു വിളിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖയിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു (DH.2): “വ്യക്തികളിൽ നിന്നോ, സമുദായവിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നോ മറ്റേതെങ്കിലും മനുഷ്യാധികാരികളിൽനിന്നോ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന സമ്മർദ്ദങ്ങളിൽനിന്ന് എല്ലാ മനുഷ്യരും വിമുക്തരായിരിക്കുക എന്നതിലാണ്

സ്വാതന്ത്ര്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അതായത് മനുസാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ആരും നിർബന്ധിക്കപ്പെടരുത്. അതുപോലെ ന്യായമായ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് രഹസ്യമായോ പരസ്യമായോ തനിച്ചോ കൂട്ടുചേർന്നോ സ്വന്തം ബോധ്യമനുസരിച്ച് വ്യാപരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ആരെയും തടയാൻ പാടില്ല. ഇതനുസരിച്ച് ഒരാളുടെ സ്വതന്ത്രമായ തീരുമാനത്തെയോ പ്രവൃത്തിയെയോ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരാൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ അത് മാനുഷിക പ്രവൃത്തി ആകുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി ബൗദ്ധികസന്തുലനമില്ലാത്തതിന്റെ പേരിലോ മാനസിക വിഭ്രാന്തിമൂലമോ ഒരാൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ അത് മാനുഷിക പ്രവൃത്തി ആകുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന് താൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ അർത്ഥമില്ലായ്മ അറിയാമെങ്കിൽ തന്നെയും ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതനാകുകയും അതിൽനിന്നും വിമുക്തിനേടാനുള്ള മാനസിക സൈന്ധ്യം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകാം ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. തുടർച്ചയായി കൈകഴുകുക, നിരന്തരമായി മുറിവും പാത്രങ്ങളും വൃത്തിയാക്കുക, പുസ്തകങ്ങൾ അടുക്കിവെയ്ക്കുക എന്നീ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം ഒരുതരം മാനസികപ്രേരണകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നു എന്നല്ലാതെ പ്രത്യേക പ്രസക്തിയോ, ആവശ്യമോ, നീതികരണമോ ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ ഒരു പ്രവൃത്തി മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയായി പരിഗണിക്കണമെങ്കിൽ ആന്തരികസ്വാതന്ത്ര്യം പോലെ തന്നെ ബാഹ്യസ്വാതന്ത്ര്യവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

മാനുഷിക പ്രവൃത്തിക്ക് ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അനിവാര്യമാണെന്നു പറയുന്നതിനു കാരണം ഇവ വഴി ഒരു വ്യക്തിക്ക് സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതോടൊപ്പം ശരിയായുള്ളതും നന്മയുള്ളതും തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ മനസ്സിനെ എല്ലാ പ്രേരണകളിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ ധാർമ്മികമൂല്യത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള യുക്തധിഷ്ഠിത അറിവിനും മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള അംഗീകാരം ഇവിടെ ലഭിക്കുകയാണ്. മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള അംഗീകാരത്തിൽ പ്രസ്തുത മൂല്യത്തിന്റെ വിലയിരുത്തൽ, കണ്ടെത്തൽ, മൂല്യത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം, സ്നേഹം, എല്ലാം പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. മൂല്യത്തോടുള്ള ഈ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ കൂടുംബപശ്ചാത്തലം, പ്രസ്തുത വ്യക്തിയെ സ്വാധീനിച്ച ആളുകൾ, വിദ്യാഭ്യാസം, സമൂഹം, സംസ്കാരം എന്നിവയെല്ലാം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. അതേ സമയം മേൽ പ്രസ്താവിച്ച

ഘടകങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഒരാളുടെ മൂല്യശ്രേണിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നതും നിയന്ത്രിക്കുന്നതും എന്നു പറയുവാനാവില്ല. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾ, വിലയിരുത്തലുകൾ ആശയങ്ങൾ, ബോധ്യങ്ങൾ എല്ലാം ധാർമ്മികമൂല്യനിർണ്ണയത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്.

3. സ്പോഷ്ടപ്രവൃത്തിയും ഫലവും: വിഭജനം

3.1 പൂർണ്ണമായ സ്പോഷ്ടപ്രവൃത്തിയും അപൂർണ്ണമായ സ്പോഷ്ടപ്രവൃത്തിയും

വ്യക്തിയുടെ പൂർണ്ണമായ ശ്രദ്ധയോടും, മനസ്സിന്റെ പൂർണ്ണമായ സമ്മതത്തോടും കൂടി ചെയ്യുന്നതാണ് പൂർണ്ണമായ സ്പോഷ്ടപ്രവൃത്തി. എന്നാൽ അപൂർണ്ണമായ സ്പോഷ്ടപ്രവൃത്തി എന്നതുകൊണ്ടു അർത്ഥമാക്കുക മനസ്സിന്റെ സമ്മതം, ശ്രദ്ധ, എന്നിവയിൽ ഏതെങ്കിലുമോ, രണ്ടും തന്നെയോ കുറവായിരിക്കുന്നവ എന്നാണ്. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ അപൂർണ്ണശ്രദ്ധയും, അപൂർണ്ണസമ്മതവും സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. കാരണം, ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോൾ അതിൽ ആവശ്യമായ ശ്രദ്ധ കാണിച്ചു എന്നു വരില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, ഇഷ്ടമില്ലാതെ ക്ലാസിലിരിക്കുന്ന കുട്ടി ശരിയായ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണമെന്നില്ല. അതേ സമയം ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭയംകൊണ്ടോ മറ്റോ ഒരു കാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ മനസ്സുകൊണ്ട് പൂർണ്ണമായ സമ്മതം കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ തന്നെ പൂർണ്ണമായ ശ്രദ്ധ കൊടുത്തു എന്നു വരാം. കണക്കു ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടമില്ല എങ്കിൽപോലും തെറ്റിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെപ്രതി ശ്രദ്ധിച്ചു കണക്കു ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥി ഇതിനു ഉദാഹരണമാണ്.

3.2 പ്രത്യക്ഷ-പരോക്ഷ സ്പോഷ്ടഫലം

ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം അതിൽതന്നെ ലക്ഷ്യമെന്ന നിലയിൽ ആഗ്രഹിച്ചതാണെങ്കിൽ അതിനെ പ്രത്യക്ഷസ്പോഷ്ടഫലമെന്നു വിളിക്കാം. പ്രതികാരത്തിനുവേണ്ടി ഒരാളെ കൊല്ലുക, അല്ലെങ്കിൽ മോഷണലക്ഷ്യത്തിനായി ഒരാളെ ആക്രമിച്ചു മുറിവേല്പിക്കുക എന്നീ പ്രവർത്തനങ്ങളൊക്കെ ഈ ഗണത്തിൽ പെടും. അതേ സമയം പരോക്ഷമായ സ്പോഷ്ടഫലം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റൊരു പ്രവർത്തനഫലം ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രസ്തുത ഫലസാധ്യത്തിനായുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഒരു കാര്യം അനിവാര്യമായി സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവയെയാണ്. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവരക്ഷാർത്ഥം അവളെ ഓപ്പറേഷനു വിധേയമാക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഗർഭസ്ഥ ശിശു മരിക്കാനിടയാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അതു പരോക്ഷസ്പോഷ്ടഫലമാകുന്നു.

ഇവിടെ ഒരാൾ മനസ്സുകൊണ്ടു സമ്മതിക്കുകയും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഗർഭസ്ഥ ശിശുവിന്റെ മരണമല്ല പിന്നെയോ രോഗിണിയുടെ രക്ഷയാണ്. സാധാരണഭാഷയിൽ ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നവയെ പാർശ്വഫലങ്ങൾ എന്നാണ് വിളിക്കുക. കാൻസർ രോഗിക്ക് റേഡിയേഷൻ നല്കിയതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന മുടികൊഴിച്ചിൽ, തലകറക്കം എന്നിവയൊക്കെ ഇപ്രകാരമുള്ള പരോക്ഷ സ്പോഷ്ടഫലങ്ങളാണ്.

3.3 ക്രിയാത്മക - നിഷേധാത്മകസ്പോഷ്ടഫലം

മനസ്സ് ചില ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുവാനും പുറപ്പെടുവിക്കുവാനും ക്രിയാത്മകമായി ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ഇപ്രകാരം ചെയ്തവ ഉണ്ടായ ഫലത്തിനു കാരണമാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവയെ ക്രിയാത്മക സ്പോഷ്ടഫലമെന്നു പറയുന്നു. ഒരാൾ തന്റെ അയല്ക്കാരനെ വിഷമിപ്പിക്കുവാനും അപകടപ്പെടുത്തുവാനുമായി അയാളുടെ ഭവനത്തിനു തീവെയ്ക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഡ്രൈവർ സഹയാത്രികനെ പരിക്കേല്പിക്കുവാനായി വാഹനം ഇടിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെയെല്ലാം ഒന്നാമത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളിന്റെ പ്രവർത്തനം രണ്ടാമത്തെ ആളിനുണ്ടാകുന്ന വിഷമതയ്ക്കു കാരണമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഇത്തരം പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലത്തെ ക്രിയാത്മക സ്പോഷ്ടഫലം എന്നു വിളിക്കാം. അതേ സമയം ഒഴിവാക്കാമായിരുന്ന ഒരു നിഷേധാത്മകഫലം ഒരാളുടെ ഉപേക്ഷകൊണ്ട് ഒഴിവാക്കാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു നിഷേധാത്മകഫലത്തിൽപെടും. ഉദാഹരണമായി നിർത്തിയിട്ടിരിക്കുന്ന വണ്ടി ഇറക്കത്തിൽ ഉരുളുമെന്നും അതുവഴി അപകടസാധ്യത ഉണ്ടെന്നും മനസ്സിലായിട്ടും ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുകയും, തീ കത്തുന്നതുകണ്ടിട്ടും അതു അണയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുകയും അതുവഴി അപകടമുണ്ടാകുകയും ചെയ്താൽ അതിനെ നിഷേധാത്മക സ്പോഷ്ടഫലം എന്നു പറയാം.

4. സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉത്തരവാദിത്വവും

ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളിലൊന്നാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. വ്യത്യസ്തവും വൈരുദ്ധ്യാത്മകവുമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ ഈ പദം ധാർമ്മികമേഖലയിൽ രണ്ട് അർത്ഥങ്ങളിലാണ് മനസ്സിലാക്കുക. ഒന്ന്: അടിസ്ഥാനസ്വാതന്ത്ര്യം അല്ലെങ്കിൽ സ്വയം നിർണ്ണയത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം; രണ്ട്: തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം. അടിസ്ഥാനസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ താൻ ആരാകണം, എന്താകണം എന്നൊക്കെ തീരുമാനിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണുള്ളത്. രണ്ടാമത്തെ തലത്തിൽ തന്റെ ലക്ഷ്യം താൻ

ഏതു വിധമാണ് പ്രായോഗികമാക്കുന്നത്, അതിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പന്ഥാവെന്ത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ തലത്തിൽ ഒരാളുടെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച പൊതുവായുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ തലത്തിൽ ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിനായുള്ള നിഷ്കൃഷ്ടപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. രണ്ടാമത്തെ തലത്തിൽ അനുദിനജീവിതത്തിലെ ഓരോ സംഭവവും തീരുമാനവും, സാഹചര്യവും, അനുഭവവും എല്ലാം പ്രാധാന്യമുള്ളതും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിനും ജീവിതസാഹചര്യത്തിനും ഈ തലത്തിൽ പ്രാധാന്യമുണ്ട് എന്നു പറയാം.

വി. ഗ്രന്ഥപശ്ചാത്തലത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പഠന വിഷയമാക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാവുന്ന ഒരു സത്യമുണ്ട്. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വയം നിർണ്ണയസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയാണ് സൃഷ്ടിച്ചത് എന്ന്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. നന്മയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക തിന്മയെ തിരസ്കരിക്കുക എന്നതാണ് ഈ ദൈവദാനത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മനുഷ്യന്റെ തീരുമാനത്തിനും തിരഞ്ഞെടുപ്പിനും പ്രവർത്തനത്തിനും ഒരുവൻ ഉത്തരവാദിയാകുന്നു. ഈ തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നന്മതിന്മകൾക്കനുസൃതം അനുഗ്രഹമോ ശിക്ഷയോ ലഭിക്കുമെന്ന് വി. ഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ദൈവം മനുഷ്യനെ തന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിച്ചു. ഒപ്പം തനിക്കുവേണ്ടി തീരുമാനമെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവനു നൽകുകയും ചെയ്തു. നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്ഷത്തിൽ നിന്നുള്ള ഫലം തിന്നുക വഴി അവർ ദൈവം നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദുരുപയോഗിക്കുകയും അതുവഴി ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ നിന്നും നിഷ്കാസിതരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പ്രസ്തുത സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രായോഗികമാനം നാം വി.ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യാധ്യായങ്ങളിൽ തന്നെ കണ്ടെത്തുകയാണ്. പഴയനിയമത്തിൽ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ നാം കാണുന്നുണ്ട്. പ്രഭാഷകൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “ആദിയിൽ കർത്താവ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവനു സ്വാതന്ത്ര്യവും നൽകി. മനസ്സുവെച്ചാൽ നിനക്ക് കല്പനകൾ പാലിപ്പാൻ സാധിക്കും. വിശ്വസ്തതാ പൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടത്

നീയാണ്. അഗ്നിയും ജലവും അവിടുന്ന് നിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇഷ്ടമുള്ളത് എടുക്കാം. ജീവിതവും മരണവും മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിലുണ്ട്. ഇഷ്ടമുള്ളത് അവനു ലഭിക്കും.” (പ്രഭാ. 15,14-17). നിയമാവർത്തനപുസ്തകത്തിലും നന്മയും തിന്മയും ജീവനും മരണവും എല്ലാം മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിൽ എന്തുവേണമെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും പറയുന്നു. “അതുകൊണ്ട് നീയും നിന്റെ സന്തതികളും ജീവിക്കേണ്ടതിന് ജീവൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുക (നിയമ 30:14-20). ഇതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദുരുപയോഗിക്കരുതെന്നും നന്മയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനായി അതു ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നുള്ളുവെന്നും പ്രവാചകന്മാരും പഠിപ്പിക്കുന്നു (ഏശ. 1, 19 ജറെ 11, 6-8, എസ. 18, 21-28).

പുതിയ നിയമത്തിൽ ഈശോ ജറുസലേമിനെ ഓർത്തുവിലപിക്കുന്ന വേളയിൽ പറയുന്നു. “... പിടക്കോഴി കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചിറകുകൾക്കുള്ളിൽ കാത്തുകൊള്ളുന്നതുപോലെ നിന്റെ സന്തതികളെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഞാൻ എത്രയോ പ്രാവശ്യം ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ വിസമ്മതിച്ചു.” (മത്താ 23, 37). അതുപോലെ തന്നെ ശിഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചും ക്രിസ്താനുകരണത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സമയത്തും അവിടുന്ന് പറയുന്നു. “ഓരോരുത്തർക്കും താന്താങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിക്കനുസരിച്ച് പ്രതിഫലം നൽകും” (മത്താ 17,27). ഈശോയുടെ ഈ പ്രസ്താവനകളെല്ലാം മനുഷ്യനു നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശത്തെക്കുറിച്ചും തെരഞ്ഞെടുപ്പു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള പുതിയ നിയമപ്രതിപാദനങ്ങളായി കണക്കാക്കാം. ആദിമസഭയുടെ ചിന്തയിലും മനുഷ്യനു നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും നന്മയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും തിന്മയുടെ നിരാകരണവും നിലനിൽക്കുന്നു. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ കോറിന്തോസിലെ സഭയെ ഇപ്രകാരം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: “ഓരോരുത്തനും തങ്ങളുടെ ശാരീരികതയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള നന്മതിന്മകൾക്കു പ്രതിഫലം സ്വീകരിക്കേണ്ടതിനു നാമെല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിന്റെ ന്യായാസനത്തിനു മുമ്പിൽ വരണം (2 കോറി. 5, 10). അതുപോലെ തന്നെ എഫേസോസിലെ സഭയോട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു: “ഓരോരുത്തർക്കും സ്വതന്ത്രനോ അടിമയോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ നല്ല പ്രവൃത്തികൾക്കു തക്ക പ്രതിഫലം കർത്താവിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുമെന്നു ഓർത്തു കൊള്ളുവിൻ” (എഫേ. 6,8). ഇവിടെയെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു പറയുന്നതു ആഗ്രഹിക്കുന്നതും, ചിന്തിക്കുന്നതും എന്തും നിർവ്വഹിക്കുക എന്നതല്ല പിന്നെയോ നന്മയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനും അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള

സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. കാരണം നന്മയിലേക്കു ആഭിമുഖ്യമുള്ള മനസ്സ് നന്മയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു കടന്നു വരുന്നു എന്നു പറയാനാവാം.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച വി. ഗ്രന്ഥാടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനാണെന്നും, ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകടമാകുക ഒരുവന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും, സ്വതന്ത്രപ്രവർത്തനത്തിലും ആണ് എന്നും വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മാനുഷിക പ്രവൃത്തികൾ ഒരുവന്റെ ഇച്ഛയുടെയും ബോധ്യത്തിന്റെയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പ്രകടനമാണ്. തന്മൂലം ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തികളുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. അതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നു പറയുമ്പോൾ നന്മതിന്മകളോടുള്ള നിസ്സംഗതാമനോഭാവമല്ല നന്മയോടുള്ള ചേർന്നുനില്പും, അതിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും, അതിന്റെ പ്രവർത്തനവൽക്കരിക്കലുമാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ ഭാഷയിൽ സ്വതന്ത്രമായ അവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ നന്മയിലേക്കു തന്നെത്തന്നെ തിരിക്കാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുകയുള്ളൂ (സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ 17). ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ദൈവികമായയുടെ പ്രകടനമാണ്. അത് യഥാവിധി ഉപയോഗിക്കുക. ദൈവഹിതത്തോടു ചേർന്നു നിന്നു ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഈ ദൈവിക ഛായ കൂടുതൽ പ്രകാശമാനമാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിധം മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയിൽ മനുഷ്യനിലെ ദൈവികത പ്രകടമാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഇഷ്ടമുള്ളതെന്തും, തിന്മയായിട്ടുള്ളതുപോലും ചെയ്യാനുള്ള ഒരനുവാദമെന്നതുപോലെ അതിനെ അനാശാസ്യമായി വളർത്തിയെടുക്കുന്നവരുണ്ട്. ശരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യമോ, എന്നാൽ മനുഷ്യനിലുള്ള ദൈവികമായയുടെ അന്യാഭാവമായ ഒരു അടയാളമാണ്. കാരണം സ്വന്തം തീരുമാനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ മനുഷ്യൻ വ്യാപരിക്കണമെന്നാണ് ദൈവേഷ്ടം.” (സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ 17).

5. മാനുഷികപ്രവൃത്തിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങൾ

പൊതുധാരണയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മാനുഷിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് തടസ്സമായിട്ടുള്ളവയിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത് അസ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ഒരാൾ തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്ത സാഹചര്യത്തിൽ ശരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രസ്തുത തീരുമാനം മൂലമുണ്ടായ ഫലങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും വിമുക്തനാകുന്നു. ഇവിടെ ബാഹ്യമായ അസ്വാതന്ത്ര്യമാണ് പരാമർശനവിഷയമാകുന്നത്. എന്നാൽ ധാർമ്മികത ബാഹ്യവും ആന്ത

രികവുമായ വിവിധ ഘടകങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു; അജ്ഞത, തെറ്റായ അറിവ്, ശ്രദ്ധക്കുറവ്, വികാരം, ഭയം, സാമൂഹിക സമ്മർദ്ദം, പീഡനമനോഭാവങ്ങൾ, തഴക്കങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം മാനുഷികപ്രവർത്തനനിർണ്ണയത്തിൽ സ്വാധീനമുണ്ട്. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നെണ്ണം ഒരുവന്റെ അറിവിനെ ബാധിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവ ഒരുവന്റെ തീരുമാനപ്രക്രിയയെ ബാധിക്കുന്നു.

5.1 അറിവിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നവ

ഒരാളുടെ അറിവാണു ശരിയായ തീരുമാനമെടുക്കാൻ സഹായകമാകുന്ന വിലയിരുത്തൽ നടത്താനും ഒരു കാര്യത്തിന്റെ നന്മതിന്മകൾ തിരിച്ചറിയാനും ഒരുവനെ സഹായിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അറിവ് സമ്പാദനമേഖലയിലുണ്ടാകുന്ന കുറവുകൾ, അജ്ഞത, തെറ്റായ അറിവ്, ശ്രദ്ധക്കുറവ്, മറവി എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം മാനുഷികപ്രവർത്തനത്തിൽ അതിന്റേതായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇവയെക്കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും അറിവ് അനിവാര്യമാണ്.

അജ്ഞത: അജ്ഞത എന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുവാനോ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുവാനോ ആവശ്യമായ അറിവിന്റെ അഭാവം എന്നാണ്. അജ്ഞതയെ രണ്ടായി തിരിക്കാം. ജന്മമായ അജ്ഞത, അജ്ഞമായ അജ്ഞത.

അജ്ഞമായ അജ്ഞത എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരുവന്റെ ശ്രമം കൊണ്ടു യാതൊരു വിധേനയും ജയിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത അവസ്ഥയാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള അജ്ഞതയെ ജയിക്കുക അസാധ്യമാകയാൽ ഇവിധമുള്ള അജ്ഞതമൂലം ഒരാൾ ചെയ്യുന്നത് മാനുഷിക പ്രവൃത്തി ആകുന്നില്ല. അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കാൻ അയാൾ അപ്രാപ്യനാണുതാനും. ഇവിടെ ഒരു വ്യക്തി തന്റെ അജ്ഞത മാറ്റുവാൻ സാധ്യമായ മാർഗങ്ങൾ ആരായുകയും അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടും അവ ഫലവത്താകുന്നില്ലെങ്കിൽ ശരിയായത് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വ്യക്തിയുടെ ശ്രദ്ധ പ്രകടമാകുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഗൾഫിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന നേഴ്സ് ഗർഭാശിദ്രം തെറ്റാണ് എന്നു അറിവില്ലാതെ അതിൽ സഹകരിക്കുകയും ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് അറിവ് നേടാൻ സാധ്യമായവിധമെല്ലാം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും സാധിക്കാതെ വരികയും ചെയ്താൽ പ്രസ്തുത അജ്ഞതയെ അജ്ഞമായ അജ്ഞതയുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടുത്താം.

ജന്മമായ അജ്ഞത എന്നതുകൊണ്ട് സ്വാഭാവികവും ആത്മാർത്ഥവുമായ ശ്രമം കൊണ്ട് മാറ്റുവാൻ സാധിക്കുന്ന അജ്ഞത

എന്നാണർത്ഥം. ഇത്തരത്തിലുള്ള അജ്ഞതമൂലം ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറുവാൻ നാകില്ല. കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അജ്ഞതയുടെ കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപേക്ഷയും മനസില്ലായ്മയുമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയും അതിന്റെ ഫലവും അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ അംഗീകരിക്കുകയോ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്തു എന്നാണ് കരുതേണ്ടത്. മുമ്പുപറഞ്ഞ നേഴ്സിന്റെ കാര്യം തന്നെ എടുക്കാം. അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആശുപത്രിയിൽ തന്നെ നേഴ്സുമാർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേക സെമിനാർ സംഘടിപ്പിക്കുകയും പ്രസ്തുത വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടും പോകാതിരിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം തനിക്ക് അറിവില്ലായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്ന് മാറിനിൽക്കാൻ ആവില്ല.

തെറ്റായ അറിവ്: ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം ഒന്നായിരിക്കുകയും എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യം മറ്റൊന്നായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിയാണ് തെറ്റായ അറിവ് എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുക. മുൻവിധികൾ, തെറ്റിദ്ധാരണകൾ, വികലമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം തെറ്റായ അറിവിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവം, തെറ്റായ കൂട്ടുകെട്ടിന്റെ സ്വാധീനം, വികലമായ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെയും സാന്നിദ്ധ്യം എന്നിവയെല്ലാം തെറ്റായ അറിവിനു കാരണമാകാം. പലപ്പോഴും അല്പസത്യങ്ങളും അർദ്ധസത്യങ്ങളും വികലമായ ചിന്തകളിലേക്കും, ബോധ്യങ്ങളിലേക്കും, പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കും നയിക്കുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ആശയമേഖലയിലും പ്രവർത്തനമേഖലയിലും ഇപ്രകാരമുള്ള വികലമായ അറിവ് ഏറെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ-മത തീവ്രവാദപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പലപ്പോഴും തെറ്റായ അറിവിൽ നിന്നും രൂപം കൊണ്ടവയാണ്. അതുകൊണ്ട് ശരിയായ ധാർമ്മിക പ്രവർത്തനത്തിന് ഉചിതമായ ശരിയായ അറിവ് അനിവാര്യമാണ്. ഇത് ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും അവകാശവും കടമയും ഉത്തരവാദിത്വവുമാണ്. “ഉചിതമായ മാർഗങ്ങളുപയോഗിച്ച് സത്യമാരാഞ്ഞു കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള കടമയും അവകാശവും ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ട്” (മതസ്വാതന്ത്ര്യം 3).

ശ്രദ്ധക്കുറവ്: അജ്ഞതയും തെറ്റായ അറിവും അറിവിന്റെ സ്ഥിരമായ അഭാവമാണെങ്കിൽ ശ്രദ്ധക്കുറവ് താല്ക്കാലിക പ്രതിഭാസമാണ്. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ ഇതു പ്രവർത്തനത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും ബാധിക്കണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു പ്രവർത്തനത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും ശ്രദ്ധക്കുറവ് നിലനിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു

മാനുഷികപ്രവൃത്തിയായി പരിഗണിക്കുക അസാധ്യമായിരുന്നു. ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒരാൾ കത്തിച്ച തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി പോക്കറ്റിലിടുകയും തീപ്പെട്ടി പുറത്തേക്കു വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്താൽ ശ്രദ്ധക്കുറവ് സംഭവിച്ച പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനത്തെ മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയുടെ ഗണത്തിൽ പെടുത്താനാവില്ല. മദ്യലഹരി, മയക്കുമരുന്നിന്റെ അടിമത്തം എന്നിവമൂലം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി എന്നിവയും ഇപ്രകാരമേ പരിഗണിക്കാനാവൂ. എന്നാൽ മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിച്ചശേഷം മദ്യപിച്ച് ഒരാൾ ഒരു വസ്തു നശിപ്പിക്കുകയോ ആക്രമണം നടത്തുകയോ ചെയ്താൽ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാനാവില്ല.

അതേ സമയം ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ പൂർണ്ണശ്രദ്ധ കൊടുക്കാതെ ചെയ്താൽ അവയെ അപൂർണ്ണമാനുഷികപ്രവൃത്തികളുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടുത്താം. പാതി ഉറക്കത്തിലോ, അല്പം മദ്യലഹരിയിലോ, അമിതമല്ലാത്ത വികാരവിക്ഷോഭത്തിലോ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഇപ്രകാരമുള്ളവയാണ്, കാരണം ഇവിടെ വ്യക്തിക്ക് താൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ പൂർണ്ണമായി ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഒരേ സമയം രണ്ടു പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ ഇപ്രകാരമുള്ള ശ്രദ്ധക്കുറവ് സ്വാഭാവികമാണ്. ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ ഗൗരവമനുസരിച്ചുവേണം ഇത്തരം പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുവാൻ.

5.2 മനസ്സിന്റെ അംഗീകാരത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങൾ

വികാരങ്ങൾ: ചിന്തയാലോ, ഭാവനയാലോ വ്യക്തിയിൽ രൂപപ്പെടുന്ന ആന്തരികമായ വിക്ഷോഭങ്ങളാണ് വികാരങ്ങൾ. ഇവ ക്രിയാത്മകങ്ങളോ നിഷേധാത്മകങ്ങളോ ആകാം. പൊതുവേ വികാരങ്ങൾ നല്ലവയും നന്മയ്ക്കായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവയുമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാം അങ്ങനെ ആവണമെന്നില്ല. വികാരങ്ങളെ വിവേകം കൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കാതിരിക്കുമ്പോഴാണ് അവ ദോഷകരമായി ഭവിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവ മനുഷ്യന്റെ വിവേചനശക്തിയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയും സ്വേച്ഛയാലോ ആന്തരികനിയന്ത്രണത്താലോ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഒരുവനെ തടയുകയും ചെയ്യും. ഇവ്വിധം ഇച്ഛാശക്തിയും ആത്മനിയന്ത്രണവും നഷ്ടമാകുമ്പോൾ അവ അപകടകരവും പാപകരവുമായേക്കാം. വികാരങ്ങൾ രണ്ടുവിധമാകാം. ഒന്നാമത്തേത് പ്രവർത്തനത്തിന് മുന്നോടിയായി സംജാതമാകയും മനസ്സിനെ സമ്മതത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രൂചികരമായ ഭക്ഷണം കാണുമ്പോൾ അതിനോടു തോന്നുന്ന ആഭിമുഖ്യം ഇപ്രകാരമുള്ളവയാണ്. രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ

മനസ്സിന്റെ തീരുമാനപ്രകാരം ഉളവാകുകയോ, കുറഞ്ഞപക്ഷം അനുവദിക്കുകയോ, സമ്മതിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവയാണ്. ചില വികാരങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഉളവാക്കിയവയാകാം. ഭക്തിഗാനങ്ങൾ കേൾക്കുന്ന വ്യക്തിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദൈവികചിന്തകളും ഭക്തവികാരങ്ങളും ഈ ഗണത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. പ്രവർത്തനത്തിനു മുന്നോടിയായി ഉണ്ടാകുന്നവ സ്വേച്ഛയെ കുറയ്ക്കുന്നവയോ പൂർണ്ണമായി ഇല്ലാതാക്കുന്നവയോ ആണ്. കാരണം പ്രസ്തുത വികാരങ്ങളിൽ ബുദ്ധിയും, യുക്തിയും പലപ്പോഴും പ്രവർത്തനക്ഷമമല്ല. അതേസമയം വികാരങ്ങൾ വിക്ഷോഭത്തിൽ മനസ്സിനെ സമ്മതത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ സ്വതന്ത്രമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനവും ഇല്ലാതാകുന്നു എന്നു കരുതാവുന്നതാണ്. അതേ സമയം സ്വേച്ഛാപരമായി ഉടലെടുക്കുന്ന വികാരങ്ങളെയും, തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെയും നന്മ തിന്മകളുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടുത്തി വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. കാരണം അവ സ്വതന്ത്രമായി തിരഞ്ഞെടുത്തവയോ, സമ്മതത്തോടുകൂടി ഉടലെടുത്തവയോ, അറിവോടുകൂടി രൂപവൽക്കരിച്ചവയോ ആകാം.

ഭയവും സാമൂഹ്യസമ്മർദ്ദവും: വരാനിരിക്കുന്ന അപകടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കയാൽ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള മനസ്സിന്റെ പിൻവാങ്ങലാണ് ഭയം. ബൗദ്ധിക ഭയം വൈകാരിക ഭയത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. വൈകാരികഭയം മനുഷ്യന്റെ തീരുമാനപ്രക്രിയയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും ഉചിതമായ തീരുമാനമെടുക്കാൻ അപ്രാപ്യനാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ബൗദ്ധികഭയം ചിന്തയേയും മനസ്സിനെയും നിഷ്ക്രിയമാക്കുന്നവ ആകണമെന്നില്ല. പലപ്പോഴും ബൗദ്ധികഭയത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ ഭയം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പൂർണ്ണമായും ഹനിക്കണമെന്നില്ല എന്നർത്ഥം. തനിക്കുതന്നെയോ സുഹൃത്തുക്കൾക്കോ, ബന്ധുമിത്രാദികൾക്കോ, തന്നോടു ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ആർക്കെങ്കിലുമോ ഉണ്ടാകാവുന്ന അപകടത്തെക്കുറിച്ചോ, ഇതര അസ്വസ്ഥതകളെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള ആശങ്കയായിരിക്കും യഥാർത്ഥ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിൽനിന്നും ഒരാളെ തടയുന്നത്.

സാമൂഹ്യസമ്മർദ്ദങ്ങളും പലപ്പോഴും ഇച്ഛിതം വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുകയോ സ്വാധീനിക്കുകയോ ചെയ്യാറുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുചിന്തയ്ക്കും ശൈലിക്കും ചേരാത്ത വിധത്തിൽ തീരുമാനിക്കുകയും പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതുവഴി ഉണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും ആശങ്കയും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും, പ്രവർത്തന

ത്തെയും ബാധിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളും, അഭിലാഷങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുധാരയോടു ചേർന്നു നിൽക്കാൻ ഒരുവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പൊതുവെ സമൂഹത്തിന്റെ ആശയഗതികളും പ്രവർത്തനരീതികളും നിസ്സംഗമാണെങ്കിലും ചില ഘട്ടങ്ങളിലെങ്കിലും ധാർമ്മികമായി അംഗീകരിക്കാനാവാത്തവപോലും എതിർക്കാൻ സാധിക്കാതെ സാമൂഹിക സമ്മർദ്ദത്തിന്റെ അതിപ്രസരം മൂലമോ ഭയം മൂലമോ ആണ്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഭയം, സാമൂഹിക സമ്മർദ്ദം എന്നിവ ഹനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഒരുവിധത്തിലും തന്റെ ശ്രമം മൂലം ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റില്ലാത്ത കഠിനമായ തിന്മ, അല്പശ്രമത്തിലൂടെ ഒഴിവാക്കാവുന്ന ശക്തമല്ലാത്ത തിന്മ, ശ്രമത്തിലൂടെ ഒഴിവാക്കാവുന്ന കഠിനമായ തിന്മ എന്നിവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം ഒരുവന് ഭയമുണ്ടാകാം. ഒരുവന്റെ ഏകജീവിതമാർഗ്ഗം നഷ്ടമാകുക, കഠിനമായ പീഡനത്തിന് ഇരയാവുക, മരണം തന്നെ സംഭവിക്കുക എന്നീ കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെങ്കിൽ അവ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും മാനുഷിക പ്രവർത്തനത്തെയും ഹനിക്കുന്ന ശക്തമായ ഭയമാണ് എന്നു കരുതാം. അതേ സമയം സാധാരണമായി വലിയ ശക്തമല്ല എങ്കിലും വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകത അനുസരിച്ച് അതുശക്തമായെന്നുവരാം. ഉദാഹരണത്തിന് ഇരുട്ടിനെ ഭയമുള്ള കുട്ടിയെ ഭൂഗർഭമുറിയിൽ അടച്ചുപൂട്ടിയിടുകയാണെങ്കിൽ അത് ആ കുട്ടിയുടെ സ്വേച്ഛയേയും സ്വതന്ത്രപ്രവർത്തനത്തെയും ഹനിക്കുന്ന വിധമുള്ള ഭയത്തിലേക്കു നയിക്കാം. ചിലപ്പോൾ ഒരു വ്യക്തിയോടുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളേയും പ്രവർത്തനത്തെയും എതിർക്കാനും നിരാകരിക്കാനും ഭയം തോന്നാറുണ്ട്. പൊതുവേ ഇത് ശക്തമായ ഭയമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതല്ലെങ്കിലും ചിലരിൽ സ്വേച്ഛയെ ഹനിക്കും വിധമാകാറുണ്ട്. സമൂഹജീവിതത്തിൽ വലിയ അസ്വസ്ഥതകൾ ഉളവാക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭയത്തെ ശക്തമായ ഭയത്തിൽ പെടുത്തേണ്ടിവരും.

മേൽപ്രസ്താവിച്ചവകുടാതെ നീതിപൂർവ്വകമായ ഭയം, അനീതിപൂർവ്വകമായ ഭയം എന്നിവയെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരാൾ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന്റെ ഫലമായുള്ള ഭയം, അതിന് ലഭിക്കാവുന്ന ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം എന്നിവ നീതിപൂർവ്വകമാണ്. കുറ്റം ചെയ്തിട്ട് പിഴ അടച്ചില്ലെങ്കിൽ ജയിൽ വാസം അനുഭവിക്കേണ്ടി വരും എന്നുള്ള ഭയം നീതിപൂർവ്വകമാണ്. എന്നാൽ ഒരാളെ അകാരണമായി ഭയപ്പെടുത്തുകയും തെറ്റായ

പ്രവർത്തനത്തിന് കൂട്ടു നില്ക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വഴി ഉളവാക്കുന്ന ഭയം അന്യായമായ ഭയപ്പെടുത്തലാണ്. രാഷ്ട്രനിയമങ്ങളും സഭാനിയമങ്ങളും കുറ്റവും ശിക്ഷയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതുവഴി ഒരുവനിൽ ഭയമുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ അവയെ ന്യായമായ ഭയത്തിന്റെ ഗണത്തിൽ പ്പെടുത്താം. കാരണം സമൂഹത്തിൽ കുറ്റങ്ങൾ കുറയ്ക്കുകയും സമൂഹജീവിതം സ്വസ്ഥമാക്കുകയും, ജനജീവിതം സുഗമമാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ന്യായീകരണം ഇവയ്ക്കുണ്ട്.

ഭയത്തിന്റെ ധാർമ്മികസ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ച് ഇനി പരമാർശിക്കാം. വിശാലാർത്ഥത്തിൽ ഭയം വ്യക്തിയുടെ സ്വേച്ഛയെ പൂർണ്ണമായി ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവ പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മയുടെ ഭാഗത്തിനും തിന്മയുടെ ഭാവത്തിനും കുറവു വരുത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരുവനിലെ ഭയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വേച്ഛയേയും സ്വതന്ത്രതീരുമാനത്തെയും ഇല്ലാതാക്കുകയും അതിൻഫലമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്താൽ പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നന്മതിന്മകൾ പൂർണ്ണമായും അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കുവാനാവില്ല. അതേ സമയം അദ്ദേഹം ഒഴിവാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു തിന്മ പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിൽ സ്വേച്ഛയുടെ ഭാഗത്തിൽ കുറവുണ്ടെങ്കിൽപോലും മാനുഷിക പ്രവൃത്തി അല്ലാതായി കാണുവാനാകില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മതമർദ്ദനകാലത്ത് ഭയം മൂലം വിശ്വാസത്യാഗം ചെയ്തവർക്ക് ഒഴിവുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാകാത്തത്. അതേസമയം പ്രവൃത്തിയിൽ മനസ്സിന്റെ സമ്മതത്തിന്റെയും, സ്വേച്ഛയുടെയും, സ്വതന്ത്രതീരുമാനത്തിന്റേയും കുറവ് ഉണ്ട് എന്ന് സമ്മതിക്കാതെ വയ്യ. കാരണം ഭയത്തിന്റെ ഘടകം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രസ്തുത വ്യക്തി മറിച്ചൊരു തീരുമാനം എടുക്കുമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രവർത്തനത്തിൽ പാപത്തിന്റെ കാഠിന്യം കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം ഗൗരവമായ ഭയം സഭാനിയമങ്ങളുടെയും, രാഷ്ട്രനിയമങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളിലും നിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നു. കാരണം, ധാർമ്മികമായ അസാധ്യത നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കുന്നു എന്ന തത്ത്വം തന്നെ. എന്നാൽ നിയമനിർവ്വഹണത്തിൽനിന്നുമുള്ള ഒഴിവാക്കൽ പൊതുനന്മയ്ക്കു ഗൗരവമായ ക്ഷതം ഏല്പിക്കുമെങ്കിൽ പ്രസ്തുത തത്ത്വം ബാധകമല്ല. ഉദാഹരണമായി യാതൊരു കാരണവശാലും ഒരു വൈദികൻ കുമ്പസാരരഹസ്യം വെളിവാക്കാൻ പാടില്ല.

പീഡനം: ശക്തമായ ബാഹ്യ ഇടപെടൽ മൂലം ഒരുവന്റെ മനസ്സിന്റെ സ്വേച്ഛാപരമായ പ്രവർത്തനത്തെ തടയുകയോ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്താൽ അതിനെ പീഡനം എന്നു വിളിക്കാം.

ഇതു മാനസികമോ ശാരീരികമോ ആകാം. ഒരു കാര്യം പീഡനത്തിന്റെ ഗണത്തിൽ പെടണമെങ്കിൽ ആന്തരികമായ എതിർപ്പ് അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ ബാഹ്യമായതു എപ്പോഴും വേണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ബാഹ്യമായ എതിർപ്പുവഴി അപകടം ഇല്ലാതാക്കാനോ ആന്തരിക സമ്മതത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കാൻ സാധിക്കാനോ, സമ്മതം നല്കി എന്ന് മറ്റുള്ളവർക്കു ഉണ്ടാകാവുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ ഒഴിവാക്കാനോ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ബാഹ്യമായ എതിർപ്പ് ആവശ്യമായി വരും.

പീഡനം അപരിമിതമാകുന്നത് മനസ്സിന്റെ എതിർപ്പ് പൂർണ്ണവും വിസമ്മതം പരമാവധിയും, പ്രസ്തുത മനോഭാവങ്ങൾ അർത്ഥവത്തുമാകുമ്പോഴാണ്. എന്നാൽ മനസ്സിന്റെ വിസമ്മതം ഭാഗികവും, ബലഹീനവും, ബാഹ്യമായ എതിർപ്പ് അശക്തവുമാകുമ്പോൾ പീഡനം ആപേക്ഷികമാകുന്നു. ആദ്യത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ ബലപ്രയോഗത്താൽ ചെയ്യിച്ച പ്രവൃത്തിയിൽ സ്വേച്ഛ പൂർണ്ണമായി ഇല്ലാതാകുന്നു. ആകയാൽ മാനുഷികപ്രവൃത്തി അസാധ്യമാക്കുകയും വ്യക്തിയെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്നും തമ്മുലമുണ്ടാക്കുന്ന ആരോപണത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേതിൽ സ്വേച്ഛപൂർണ്ണമായി ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. അതിന്റെ തോതു കുറയ്ക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുക. മനസ്സിന്റെ ഭാഗികമായ സമ്മതം ഇവിടെ ഉണ്ടെന്ന് സങ്കല്പിക്കുന്നു. സ്വേച്ഛ കുറയ്ക്കുന്നു എന്നതിനുകാരണം ആപേക്ഷികപീഡനം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വ്യക്തി മറ്റൊരു വിധം പെരുമാറുമായിരുന്നു എന്നതാണ്.

മനോഭാവങ്ങളും തഴക്കങ്ങളും: ആർജ്ജിത ഗുണങ്ങളുടെയും സ്വഭാവത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു കാര്യത്തോട് സ്വഭാവവിക പ്രതികരണങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഘടകമാണ് മനോഭാവം. ഇവയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ കുടുംബപശ്ചാത്തലം, സംസ്കാരം, ആചാരം, വിദ്യാഭ്യാസം, ജീവിതാനുഭവം എന്നിവയെല്ലാം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ഇവ വ്യക്തിയുടെ ചിന്തകളെയും തീരുമാനങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുകയും പ്രതികരണങ്ങളിൽ പ്രകടമാവുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പരിധിവരെ സ്വേച്ഛാ പ്രവർത്തനത്തെയും സ്വതന്ത്രതീരുമാനത്തെയും സ്വാധീനിക്കുവാൻ ഇവ പര്യാപ്തമാണ്. ചില കാര്യങ്ങളോടു തോന്നിക്കുന്ന പ്രതിപത്തി അല്ലെങ്കിൽ ചായ്വ് പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനം എളുപ്പമാക്കുന്നു. ഇതു സ്ഥിരമായി തുടരുന്നപ്പോൾ അവ തഴക്കങ്ങളായി വളരുന്നു. തഴക്കമെന്നു പറയുമ്പോൾ ഒരു കാര്യത്തോട് തുടർച്ചയായ ആവർത്തനം വഴി ഉണ്ടാ

കുന്ന ആഭിമുഖ്യവും അതിനോടുള്ള പ്രതിപത്തിയും, ചെയ്യാനുള്ള എളുപ്പവും എന്ന് പൊതുവെ മനസ്സിലാക്കാം.

ബോധപൂർവ്വം രൂപപ്പെടുത്തിയ തഴക്കങ്ങൾ സ്വേച്ഛയെ ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ല. കാരണം പ്രവർത്തനത്തിനു കാരണമായി നില്ക്കുന്നത് മനസ്സിന്റെ സമ്മതവും അംഗീകാരവുമാണ്. എന്നാൽ ബോധപൂർവ്വമല്ലാതെ രൂപപ്പെട്ടവ വ്യക്തിയുടെ സ്വേച്ഛയേയും സ്വതന്ത്ര പ്രവർത്തനത്തെയും ഇല്ലാതാക്കുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കാരണം അത് ബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെയും മനസ്സിന്റെ സമ്മതത്തെയും ഹനിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ. സ്ഥിരമായ ശാപവാക്കുകൾ ഉരുവിടുന്ന വ്യക്തി നിരന്തരമായ പരിശ്രമശേഷവും അറിയാതെ ഇത്തരം വചനങ്ങൾ നാവിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ കാഠിന്യം കുറഞ്ഞിരിക്കും എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

6. ധാർമ്മികപ്രവൃത്തിയുടെ ഉറവിടങ്ങൾ

പൂർണ്ണമായ അറിവും സ്വതന്ത്രമായ സമ്മതവുമുള്ളപ്പോഴാണ് മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയെന്ന് പറയുന്നത്. ഇവിടെ നാം വിലയിരുത്തുന്നത് ധാർമ്മികപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചാണ്. എല്ലാ മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളും ധാർമ്മികപ്രവൃത്തിയാണോ? ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ഘടകങ്ങൾ ആവശ്യമാണോ? ധാർമ്മിക ക്രമത്തോട് യോജിച്ചുപോകുന്ന പ്രവൃത്തികളെ നമ്മു പ്രവൃത്തികളെന്നും അതിനെതിരായവയെ തിന്മ പ്രവൃത്തികളെന്നും പറയുന്നു. ഇവിടെ എങ്ങനെയാണ് മാനുഷികധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുന്നത്. ഇവിടെയാണ് ധാർമ്മിക ഉറവിടങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം. തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വിഷയം (object), ഉദ്ദേശ്യം (intention), സാഹചര്യങ്ങൾ (circumstance) എന്നീ ഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മാനുഷികപ്രവൃത്തികളെ ധാർമ്മികമായും ശരിയാണോ അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റാണോ എന്ന് വിലയിരുത്തുവാൻ കഴിയുന്നത്. ഈ ഘടകങ്ങളാണ് ധാർമ്മികപ്രവൃത്തികളുടെ ഉറവിടങ്ങൾ. കാരണം, ഇവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തെറ്റും ശരിയും നിശ്ചയിക്കാം.

6.1 മനുഷ്യ പ്രവൃത്തികൾ: ധാർമ്മിക വിലയിരുത്തൽ

കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ മനുഷ്യ പ്രവൃത്തികളുടെ ധാർമ്മികതയെ വിലയിരുത്തുന്നത് വിഷയം, ഉദ്ദേശ്യം, സാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ്.

വിഷയം (Object): മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളെ ധാർമ്മികമായി വിലയിരുത്തുന്നതിനുള്ള ആദ്യത്തെ ഘടകം വിഷയം തന്നെയാണ്. പ്രവൃത്തിക്ക് അതിനാൽ തന്നെ നന്മയുടേയോ തിന്മയുടേയോ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇത് പ്രവൃത്തിയുടെ അന്ത്യഫലമാണ്. ഉദാഹരണമായി, ഒരു മോഷ്ടാവ് പള്ളിയിലെ നേർച്ചപ്പെട്ടിയിൽ നിന്നും 10,000 രൂപ മോഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ വിഷയമെന്ന് പറയുന്നത് അന്യായമായി രൂപയെടുക്കുന്നുവെന്നതാണ്. പ്രവൃത്തിയുടെ സാഹചര്യം വിശുദ്ധസ്ഥലത്ത് നിന്നുമാണ് മോഷ്ടിച്ചത് എന്നതാണ്. മോഷ്ടാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ദ്രവ്യാഗ്രഹമാകാം. ഇതിൽ നിന്നും വിഷയം, പ്രവൃത്തിയോട് ചേർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. പ്രവൃത്തികൾ അതിനാൽത്തന്നെ നന്മയോ - തിന്മയോ അല്ലെങ്കിൽ നിഷ്പക്ഷമോ ആയിരിക്കാം. നല്ല പ്രവൃത്തികൾ നന്മയുടെ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. തിന്മ പ്രവൃത്തികൾ തിന്മയുടെ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. നിഷ്പക്ഷ പ്രവൃത്തികൾ അതിൽത്തന്നെ നന്മയുടേയോ തിന്മയുടേയോ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നില്ല.

കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ചില പ്രവൃത്തികൾ അതിനാൽത്തന്നെ ആന്തരികമായി തിന്മകളാണ് (intrinsic malum). സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ (80) എന്ന ചാക്രിക ലേഖനത്തിൽ ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ ഇപ്രകാരമാണ് വിവരിക്കുന്നത്: “മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയുടെ ചില വിഷയങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി ദൈവത്തിലേക്ക് ക്രമവത്കരിക്കപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ല. അത്തരം ചില വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന് ബുദ്ധിതന്നെ സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു. ദൈവചരായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികളുടെ നന്മയെ അവ മൗലികമായി എതിർക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് അവ അങ്ങനെയായിരിക്കുന്നത്. അത്തരം പ്രവൃത്തികളെ സഭയുടെ ധാർമ്മിക പാരമ്പര്യം ആന്തരികമായിത്തന്നെയുള്ള തിന്മകൾ (intrinsic malum)അഥവാ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെയുള്ള തിന്മകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അവ എപ്പോഴും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ(pre se) അന്തരത്തിലുള്ളതാണ്. തത്ഫലമായി സ്വാഭാവികമായി, അതിൽ തന്നെ, സാഹചര്യങ്ങളെയും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയും ആശ്രയിക്കാതെ, വിഷയംമൂലം എപ്പോഴും ഗൗരവാവഹമായ തെറ്റായിരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളുണ്ട് എന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു”. രണ്ടം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ (Gaudium et Spes no. 27) ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾക്ക് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. ഏത് തരത്തിലുമുള്ള കൊലപാതകം,

വംശനശീകരണം, ഗർഭഹിന്ദ്രം, കാര്യവ്യയം, മനസ്സിന്മേലുള്ള ആത്മഹത്യ, അംഗവിച്ഛേദം, ശരീരത്തിലോ മനസ്സിലോ ഏല്പിക്കുന്ന പീഡനം, അടിമത്തം, വേശ്യാവൃത്തി, സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വിലക്കുന്നത്, മനുഷ്യാചിതമല്ലാത്ത തൊഴിൽ ചെയ്യിക്കുന്നത് മനുഷ്യവൃത്തിയെ എതിരായ പ്രവൃത്തികളാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ വിഷയമനുസരിച്ച് പ്രകൃത്യാ തിന്മയായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയെ സാഹചര്യങ്ങളുടെയോ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുടെയോ വെളിച്ചത്തിൽ സാധ്യകരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല (സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ 10. 81).

ഉദ്ദേശ്യം (Intention or End of the agent - പ്രവർത്തകന്റെ ലക്ഷ്യം): ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത് പ്രവൃത്തിയുടെ ലക്ഷ്യമായി അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശ്യമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ മനസ്സിൽ എന്താണുള്ളതെന്ന് നാണി. ആന്തരികമായ പ്രവൃത്തികളുടെ ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വം ഉദ്ദേശ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. വിഷയം പ്രവൃത്തിയുടെ പരമാന്ത്യമാണെങ്കിൽ, ഉദ്ദേശ്യം (ലക്ഷ്യം) പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ പരമാന്ത്യമാണ്.

ഉദ്ദേശ്യം പ്രവൃത്തിയെ ധാർമ്മികമായി വിലയിരുത്താൻ സഹായിക്കും. ഉദ്ദേശ്യം ഒരാളുടെ മനസ്സിലാണ് പിറക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, ഗൗരവമായ തിന്മപ്രവൃത്തികൾ നല്ല ഉദ്ദേശ്യംകൊണ്ട് നന്മയാക്കി മാറ്റുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ എപ്പോഴും തിന്മയായിതന്നെ നിലനില്ക്കുന്നു (റോമ 3,8). നിഷ്പക്ഷമായ പ്രവൃത്തികൾ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നന്മപ്രവൃത്തികളോ, തിന്മപ്രവൃത്തികളോ ആക്കി മാറ്റാം. ഉദ്ദേശ്യം ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മയെ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാം. ഉദ്ദേശ്യം അതുപോലെ തന്നെ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ തിന്മയെ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാം. തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യം നന്മപ്രവൃത്തിയുടെ നന്മയെ കുറയ്ക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാനം കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി ദാനധർമ്മം ചെയ്യുന്നത്. തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യം തിന്മ പ്രവൃത്തികളെ കൂടുതൽ ഗൗരവ മായ തിന്മയാക്കുന്നു (വേശ്യാവൃത്തി ക്ലൈവേണ്ടി മോഷ്ടിക്കുന്നത്). കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് വ്യക്തിയുടെ, പ്രവൃത്തിചെയ്യാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം സംശുദ്ധമായിരിക്കണം (CCC 1753).

സാഹചര്യങ്ങൾ (Circumstance): വിവിധ സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നത്. എന്ത്? എന്തിന്? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ യഥാക്രമം വിഷയത്തെയും ഉദ്ദേശ്യത്തെയും അർത്ഥമാക്കുമ്പോൾ

എപ്പോൾ? എവിടെ? എങ്ങനെ? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയുടെ സാഹചര്യത്തെ അർത്ഥമാക്കുന്നു. സാഹചര്യങ്ങൾ എപ്പോഴും പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ അവസ്ഥ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അത് പ്രവൃത്തിയെ ധാർമ്മികമായി സ്വാധീനിക്കുന്നു. സാധാരണ ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ അടിക്കുന്നതും, മകൻ അപ്പനെ അടിക്കുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. ഇവിടെ പിതാവും മകനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പ്രവൃത്തിയുടെ ധാർമ്മികതയെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നു. ഇത് നീതിക്കും നാലാമത്തെ പ്രമാണത്തിനുമെതിരായ പ്രവൃത്തിയാണ്. ഒരു മോഷ്ടാവ് ദൈവാലയത്തിൽ നിന്നും കാസ മോഷ്ടിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ദൈവനിന്ദയാണ്. ഇതിൽനിന്നും സാഹചര്യം പ്രവൃത്തിയുടെ ധാർമ്മികതയെ നിശ്ചയിക്കുന്നുവെന്നത് വ്യക്തമാണ്.

ചില സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മയുടെയോ തിന്മയുടെയോ അളവിനെയോ ദൈർഘ്യത്തെയോ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാം. തിന്മയുടെ അളവിനെ കുറയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ധാർമ്മികമായി അതിന്റെ അവസ്ഥ മാറ്റുന്നില്ല. ഇത് ചിലപ്പോൾ പ്രവൃത്തിയെ ലഘുപാപത്തിലേക്കോ മാറ്റുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്യാം. ഇനിയും ചില സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയുടെ തിന്മയെ കൂട്ടുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്യാം. അതിന്റെ ധാർമ്മിക അവസ്ഥയെ തന്നെ മാറ്റുന്നു.

നല്ല സാഹചര്യങ്ങൾ നല്ല പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മയെ കൂട്ടുന്നു; തിന്മ പ്രവൃത്തിയുടെ കാഠിന്യത്തെ കുറയ്ക്കുന്നു, നിഷ്പക്ഷ പ്രവൃത്തികളെ നന്മയാക്കുന്നു. തിന്മയുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ നല്ല പ്രവർത്തിയുടെ നന്മ കുറയ്ക്കുന്നു, തിന്മ പ്രവൃത്തിയുടെ തിന്മ കൂട്ടുന്നു, നിഷ്പക്ഷപ്രവർത്തി തിന്മയാക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മാർഗ്ഗങ്ങൾ എപ്പോഴും സംശുദ്ധമായിരിക്കണം (CCC 1754).

ചുരുക്കത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ധാർമ്മികമായ നല്ല പ്രവൃത്തികളുടെ വസ്തുപരമായ അവസ്ഥ, ഉദ്ദേശ്യം, സാഹചര്യം എന്നിവ നല്ലതായിരിക്കണം (CCC 1755). കൂടാതെ ഉദ്ദേശ്യമോ, മാർഗ്ഗമോ നല്ലതായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് തിന്മ പ്രവൃത്തിയെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുമില്ല (CCC 1756). പ്രവൃത്തി അതിനാൽതന്നെയും നല്ലതായിരിക്കണം.

ഉപസംഹാരം

ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികത വ്യക്തിയുടെ അനുദിനജീവിതപ്രവർത്ത

നങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയും മനസ്സും പ്രവർത്തനവും എല്ലാം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. അനുദിനജീവിതത്തിൽ ഈ മൂന്നു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും സമ്മേളിക്കുകയും പരസ്പരം പൂരകങ്ങളായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ശരിയായ മാനുഷിക പ്രവർത്തനം സംജാതമാകുന്നത്. ഈ മൂന്നു ഘടകങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തനക്ഷമമല്ലെങ്കിൽ അത് ഇതരഘടകങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുകയും നന്മതിന്മകളുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ധാർമ്മിക വിലയിരുത്തലുകൾ നടത്തുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു വ്യക്തിക്ക് ബൗദ്ധിക - മാനസിക സന്തുലനം ആവശ്യമെന്ന് ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികത നിബന്ധന നൽകുന്നത്. സ്വന്തമെന്നതുപോലെ അപരന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ധാർമ്മികത വിലയിരുത്തുമ്പോഴും ഈ തത്ത്വം പാലിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അറിവ്, വിലയിരുത്തൽ, സമ്മതം, പ്രവർത്തനം ഈ ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ ഉണ്ടാകാം. അത് യഥാവിധി മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണ് നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം സാധ്യമാകുന്നതിനായി ആവശ്യമായ സത്യങ്ങളെയും മാർഗ്ഗങ്ങളെയും യുക്തിയുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തുകയും പഠനവിഷയമാക്കുകയും, പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവശാസ്ത്രമേഖലയാണ് ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികത എന്ന നിർവ്വചനം അന്വർത്ഥമാക്കുക.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. Joseph Koikakudy (Ed), ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികത (Kochi: P.O.C, 2002).
2. Heribert Jone, *Moral Theology* (Illinois: Tan Books and Publishers, 1993).
3. Karl H. Peschke, *Christian Ethics: Moral Theology in the Light of Vatican II* (Bangalore: TPI, 1999).
4. R.M. Gula, *Reason Informed by Faith: Foundations of Catholic Morality* (New York: Paulist, 1989).
5. Emmanuel E. James, *Ethics: A Biblical Perspective* (Bangalore: Theological Book Trust, 1992).
6. Michael C. Elliot, *Freedom Justice and Christian Counter Culture* (London: SCM, 1990).
7. P.E. Hughes, *The True Image: The Origin and Destiny of Man in Christ* (Michigan: Grand Rapids, 1989).

ഡോ. ജോസ് കൂടപ്പുഴ

സമഗ്രതത്ത്വവും ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തവും

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ നന്മതിന്മകൾ പ്രവൃത്തികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. ഒരാളുടെ സാഹചര്യത്തിനും ലക്ഷ്യത്തിനും അതീതമായി അതിനാൽത്തന്നെ നന്മയോ തിന്മയോ ആയ പ്രവൃത്തികളുണ്ടെന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാ: പ്രത്യക്ഷമായ ഗർഭച്ഛിദ്രം, കൊലപാതകം. കൂടാതെ വസ്തുവും സാഹചര്യവും ലക്ഷ്യവും നന്നായിരുന്നാലേ ഒരു പ്രവൃത്തി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നല്ല പ്രവൃത്തിയാകൂ. എന്നാൽ ഒരേസമയം നന്മയുടെയും തിന്മയുടെയും ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ചില മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്താൻ ഈ തത്ത്വം അപര്യാപ്തമാണ്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന തത്ത്വങ്ങളാണ് സമഗ്രതത്ത്വം, ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം, തിന്മ പ്രവൃത്തികളിലുള്ള സഹകരണം, കുറഞ്ഞ തിന്മ തിരഞ്ഞെടുക്കൽ എന്നിവ. സമഗ്രതത്ത്വവും ദ്വിഫല സിദ്ധാന്തവുമാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നത്.

1. സമഗ്രതത്വം (The Principle of Totality)

അവയവദാനം, ഓപ്പറേഷൻ തുടങ്ങിയവ സമഗ്രതത്വം ഉപയോഗിച്ചാണ് ധാർമ്മികമായി ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും അതിന്റെ സമഗ്രതയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതാണ് എന്നതാണ് സമഗ്രതത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമേയം. ഉദാഹരണമായി ശരീരത്തിലെ എല്ലാ അവയവങ്ങളും ശരീരത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള സമഗ്രതയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതാണ്. ഇവിടെ സമഗ്രതയെന്ന പദം അർത്ഥമാക്കുന്നത് ശരീരത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള സന്തുലനാവസ്ഥയാണ്. അതിനാൽ ഒരു അവയവത്തിന്റെ രോഗം ശരീരത്തിന്റെ സമഗ്രതയെ നശിപ്പിക്കുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ ആ അവയവം മുറിച്ചു മാറ്റുന്നതിനെ ഈ തത്വം ന്യായീകരിക്കുന്നു.

സമഗ്രത രണ്ടു രീതിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്: ശാരീരിക സമഗ്രതയും (anatomical integrity) പ്രവർത്തനസമഗ്രതയും (functional integrity). പ്രവർത്തനസമഗ്രതയ്ക്ക് കോട്ടം വരുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് രണ്ടു വൃക്കകളിൽ ഒന്ന് ദാനം ചെയ്താലും പ്രവർത്തനസമഗ്രത നഷ്ടമാവുകയില്ല. ഒരു വൃക്ക കൊണ്ട് പ്രവർത്തനം നടക്കും. എന്നാൽ ഒരാൾ തന്റെ ഹൃദയം ദാനംചെയ്താൽ പ്രവർത്തന സമഗ്രത ഇല്ലാതാകും; മരണമായിരിക്കും ഫലം.

1.1 ചരിത്രം

അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെയും അക്വീനാസിന്റെയും എഴുത്തുകളിലാണ് സമഗ്രതത്വം ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഘടകങ്ങൾ (part) എപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നത് മൊത്തത്തെ (whole) ആശ്രയിച്ചാണെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിലും, ഘടകങ്ങൾ എപ്പോഴും മൊത്തത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയെ ലക്ഷ്യമാക്കിനിന്നു എന്ന് തോമസ് അക്വീനാസും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഘടകങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണത കിട്ടുന്നത് മൊത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് എന്നതിനാൽ ശരീരത്തിനു ഹാനികരമാവുന്ന അവയവം മുറിച്ചുനീക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമാണെന്നാണ് അക്വീനാസിന്റെ പക്ഷം.

തോമസ് അക്വീനാസിന്റെ ഈ ചിന്ത പിന്നീട് വന്ന എല്ലാ കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരും അംഗീകരിച്ചു. 17,18,19,20 നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പല പ്രധാന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരുടെയും (Boneventure, L. Molina, L. Leonardur, J. De Lugo, P. Layman) കൃതികളിൽ ഈ ആശയം കാണുവാൻ കഴിയും. മൊത്തത്തിനായി ഘടകങ്ങൾ

ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനെ ഇവരെല്ലാം ധാർമ്മികമായി ന്യായീകരിക്കുന്നു. പിന്നീട് സമഗ്രതയെക്കുറിച്ച് പരാമർശം കാണുന്നത് പതിനൊന്നാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ 'കാസ്തി കൊണ്ണുബീ' (No 23) എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിലാണ്. മാർപ്പാപ്പ പറയുന്നു: തന്റെ ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യൻ അവകാശമില്ല; അതിന്റെ സ്വാഭാവിക പ്രവർത്തനത്തെ അവൻ ഇല്ലാതാക്കരുത്. ശരീരത്തിന്റെ സമഗ്രതയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ലാതെ അവയവങ്ങൾ നശിപ്പിക്കരുത്. അക്വീനാസിന്റെ ചിന്താഗതിയാണ് ഇവിടെ കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നത്.

സമഗ്രതത്വം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നത് പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ എഴുത്തുകളിലാണ്. ആരോഗ്യരംഗത്ത് സമഗ്രതത്വം ഔദ്യോഗികമായി മാർപ്പാപ്പ ഉപയോഗിച്ചു. 1952 സെപ്റ്റംബർ 13 ന് ഇറ്റലിയിലെ ഡോക്ടർമാരോടുള്ള (Histopathologist) പ്രസംഗത്തിലാണ് സമഗ്രതത്വം എന്ന പദം അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചത്. അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെയും അക്വീനാസിന്റെയും തത്ത്വചിന്തയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹവും ഈ തത്ത്വത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചത്. 1944 മുതൽ 1958 വരെയുള്ള മാർപ്പാപ്പയുടെ എഴുത്തുകളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലും ഈ തത്ത്വം വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അവയവങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും മൊത്തത്തിലുള്ള സമഗ്രതയ്ക്കു പുറത്ത് അർത്ഥമില്ല; ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് മൊത്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ ചിന്തിക്കാറുള്ളൂ. സമൂഹവും വ്യക്തികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഈ തത്ത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കാണാൻ മാർപ്പാപ്പ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യക്തി സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്, ഘടകമാണ്. എന്നാൽ ഇത് ശരീരവും അവയവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധംപോലെയല്ല. ഈ ബന്ധത്തിന് പൊതുവായ ലക്ഷ്യങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളുമുണ്ട്; ഇത് മനുഷ്യന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് രാജ്യം മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണ്, മനുഷ്യൻ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയല്ല എന്ന് മാർപ്പാപ്പ പറയുന്നത്. സമൂഹത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിനും തന്റേതായ നില നില്പും സ്ഥാനവും ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

1.2 സമഗ്രനിയമം: വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടുകൾ

ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമഗ്രനിയമത്തെ പല രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. മൊത്തത്തിന്റെ നന്മ എന്നു പറയുമ്പോൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത് ശരീരത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള നന്മയല്ല, മറിച്ച് വ്യക്തിയുടെ മുഴുവനായിട്ടുള്ള നന്മയാണ്. ജെറാർഡ് കെല്ലിയുടെ അഭി

പ്രായത്തിൽ സമഗ്രതത്വം ശരീരത്തിന്റെ മുഴുവനായിട്ടുള്ള സമഗ്രതയെയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തം ശരീരത്തിന്റെ സമഗ്രതയ്ക്ക് അതീതമായി അവയവങ്ങൾ മുറിച്ചുനീക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ന്യായീകരിക്കാനാവില്ല. ഈ വിധത്തിൽ കാണുമ്പോൾ സമഗ്രതത്വം അവയവദാനത്തിനും ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കും എതിരാകും. എന്നാൽ ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനക്ഷമതയ്ക്ക് കോട്ടം വരുത്താത്ത ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കും അവയവദാനത്തിനും സഭ എതിരല്ല.

1.3 സമഗ്രതത്വം: ഇന്നത്തെ പ്രസക്തി

ആരോഗ്യ രംഗത്തും ജീവനെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലും സമഗ്രതത്വം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. സമഗ്രതത്വത്തിൽ ശാരീരികതലവും ആദ്ധ്യാത്മികതലവും ഉണ്ടെന്നാണ് പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപാപ്പ പഠിപ്പിച്ചത്. സമൂഹത്തിന്റെ തെറ്റായ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി വ്യക്തിയെ ഒരിക്കലും ദുരുപയോഗിക്കരുത് എന്നു വ്യക്തമാക്കുക വഴി സമഗ്രതത്വം മനുഷ്യനെ അനീതിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ മനുഷ്യജീവനെ അതിന്റെ ആരംഭം മുതൽ അവസാനം വരെ ബഹുമാനിക്കണമെന്ന തത്ത്വവും സമഗ്രതത്വത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വന്ധീകരണശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് സമഗ്രതത്വം എതിരാണ്.

കത്തോലിക്കാസഭ അവയവദാനവും ശസ്ത്രക്രിയയും ന്യായീകരിക്കുന്നത് സമഗ്രതത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. എന്നാൽ രോഗിക്ക് മറ്റൊരാളുടെ അവയവം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലേ അവയവദാനം നടത്താവൂ എന്ന് ബെനഡിക്ട് ആഷ്ലിയും കെവിൻ സി. ഒറൂർക്കേവും വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവയവം ദാനം ചെയ്യുന്നത് എപ്പോഴും ദാതാവിന്റെ ആരോഗ്യത്തിന് ആനുപാതികമായിട്ടായിരിക്കണം. ദാതാവിന്റെ സ്വതന്ത്രമനസ്സും സമ്മതവും ഇതിന് അത്യാവശ്യമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ സമഗ്രതത്വം ഉപവിധിൽ അധിഷ്ഠിതമാണെന്ന് വ്യക്തം.

2. ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം (The Principle of Double Effect)

സാധാരണ ശസ്ത്രക്രിയകളെ സമഗ്രതത്വം എപ്രകാരം ന്യായീകരിക്കുന്നു എന്നു നാം കണ്ടു. എന്നാൽ പ്രത്യുല്പാദന അവയവങ്ങളുടെ ശസ്ത്രക്രിയ സമഗ്രതത്വം ഉപയോഗിച്ച് ന്യായീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ശരീരത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക, വംശത്തെ നിലനിർത്തുക എന്നീ രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രത്യു

ല്പാദന അവയവങ്ങൾക്കുള്ളതിനാൽ അവയുടെ ശസ്ത്രക്രിയ ന്യായീകരിക്കാൻ മറ്റൊരു തത്ത്വം ആവശ്യമായിവരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം പ്രയോഗത്തിൽ വന്നത്. ഒരേ സമയം നന്മയുടെയും തിന്മയുടെയും ഫലങ്ങൾ ഉളവാകുന്ന പ്രവൃത്തികളിന്മേൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

2.1 ചരിത്രം

പഴയ നിയമത്തിൽ മക്കബായരുടെ ഒന്നാം പുസ്തകത്തിൽ (1 മക്ക 6) ദ്വിഫല സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സൂചനകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്റെ വ്യക്തമായ രൂപം തോമസ് അക്വീനാസിലാണ് നമുക്ക് കാണാനാവുക (Summa Theologiae II-II q-64a-7). ദ്വിഫല സിദ്ധാന്തത്തിലെ നാലുതത്ത്വങ്ങൾ ഒരു പക്ഷേ 16,17 നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി രൂപം കൊണ്ടതായിരിക്കാം. ഇന്നു നാം കാണുന്ന രീതിയിൽ ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം രൂപപ്പെടുത്തിയത് 1850 ൽ ജീൻ പിയർ ഗുറി (Jean Pierre Gury) എന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്. തോമസ് അക്വീനാസല്ല, ജോൺ ഓഫ് സെന്റ് തോമസ് തന്റെ (De bonitate et Malitia) ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് ആദ്യമായി ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായി സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് ജെ. ഗൂസും (J. Ghoose) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്.

2.2 നാലു ഘടകങ്ങൾ

ദ്വിഫല സിദ്ധാന്തത്തിന് ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ പ്രബോധനത്തിൽ നാല് അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

- i) പ്രവൃത്തി നല്ലതായിരിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ നിഷ്പക്ഷ പ്രവൃത്തിയായിരിക്കണം.
- ii) തിന്മയുടെ ഫലത്തോടൊപ്പം തന്നെ നന്മയുടെ ഫലവും ലഭിക്കണം.
- iii) ലക്ഷ്യം നല്ലതായിരിക്കണം.
- iv) തിന്മയുടെ മാർഗങ്ങൾ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ആനുപാതികമായി മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ.

ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം പ്രധാനമായും വിശദീകരിക്കുന്ന രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങളാണ് ഗർഭപാത്രം നീക്കുന്നതും അണ്ഡവാഹിനി കുഴലുകൾ മുറിച്ചു മാറ്റുന്നതും. കാൻസർ ബാധിച്ച ഗർഭിണിയായ

ഒരു സ്ത്രീയെ ചികിത്സിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി ഒരു പക്ഷേ കുട്ടി മരിച്ചേക്കാം. ഈ സംഭവത്തെ ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. ഒന്നാമത്തെ തത്വമനുസരിച്ച് പരോക്ഷ ഗർഭച്ഛിദ്രം ഒരേ സമയം നന്മയുടെയും തിന്മയുടെയും ഫലം നൽകുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്. രണ്ടാമത്തെ തത്വമനുസരിച്ച് ശിശുവിന്റെ മരണവും കാൻസറിൽനിന്നുള്ള മോചനവും ഒരേ സമയത്ത് സംഭവിക്കണം. ശിശുവിന്റെ മരണം നടന്ന് കുറേയേറെ കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് കാൻസർ മാറുന്നതെങ്കിൽ ദ്വിഫലതത്വം അവിടെ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയാതെ വരും. അമ്മയുടെയും ഡോക്ടർമാരുടെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും ലക്ഷ്യം സംശുദ്ധമായിരിക്കണമെന്ന് മൂന്നാം തത്വം വാദിക്കുന്നു. നാലാമത്തെ തത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ അമ്മയുടെ ചികിത്സയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആനുപാതികമായിരിക്കണം. കുഞ്ഞിനെ കൊല്ലുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ലക്ഷ്യവുമായി അവ ആനുപാതികമല്ലെന്ന് പറയാം.

2.3 വിമർശനങ്ങൾ

പല പ്രശ്നങ്ങളിലും ദ്വിഫലസിദ്ധാന്തം പ്രായോഗികമല്ലെന്നാണ് ചില ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. തിന്മയുടെ ഫലവും നന്മയുടെ ഫലവും തമ്മിൽ ബന്ധം കാണണമെന്നില്ല എന്ന് ഇവർ വാദിക്കുന്നു. ഈ തത്വത്തിന്റെ ആദ്യരണ്ടുഘടകങ്ങൾ അവയവങ്ങളുടെ പ്രവർത്തന ലക്ഷ്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ പൊതുനന്മയെക്കാൾ ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനാണ് ഇത് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. നാലു ഘടകങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ വിലയിരുത്താതെ പ്രവൃത്തികളെ ന്യായീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നതാണ് ഈ തത്വത്തിന്റെ മറ്റൊരു പോരായ്മ.

2.4 ദ്വിഫലതത്വത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ഒരേസമയം നന്മയുടെയും തിന്മയുടെയും ഫലം നൽകുന്ന പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുവാൻ ഏറ്റവും പ്രായോഗികമായ തത്വമാണിത്. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ എപ്രകാരം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾപോലെ ആയിരിക്കണമെന്നാണ് ഈ തത്വം പറയുന്നത്. ഗർഭച്ഛിദ്രം, കാരുണ്യവധം, ചികിത്സ നിറുത്തിവയ്ക്കൽ, സ്വയംരക്ഷ, യുദ്ധം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ എന്താണ് ശരി എന്താണ് തെറ്റ് എന്ന് ഈ തത്വം വ്യക്തമാക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഈ തത്വം മറ്റു സഭകളും സമൂഹങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന രണ്ടു തത്വങ്ങളാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചത്. സമഗ്രതത്വത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ അടിസ്ഥാനം, അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ, ഇന്നതിന്റെ പ്രസക്തി എന്നിവ നാം ചർച്ചചെയ്തു. ശാരീരിക-മാനസിക-സാമൂഹിക-ആദ്ധ്യാത്മിക തലങ്ങളുള്ള സമഗ്രതത്വം മനുഷ്യനും മനുഷ്യജീവനും എതിരായ എല്ലാ തിന്മകളും തെറ്റാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ശസ്ത്രക്രിയയും അവയവദാനവും ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണെന്ന് ഈ തത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സഭ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വളരെ പുരാതനവും പഴയ നിയമാധിഷ്ഠിതവുമായ ദ്വിഫലതത്വത്തിന്റെ ചരിത്രം, നാല് ഘടകങ്ങൾ, വിവിധ അഭിപ്രായങ്ങൾ, ഇന്നത്തെ പ്രസക്തി എന്നിവയും നാം കണ്ടു. ഒരേ സമയം നന്മയും തിന്മയും പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ എപ്രകാരം വിലയിരുത്തപ്പെടണമെന്നാണ് സഭ ഈ തത്വത്തിലൂടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രവൃത്തി, സാഹചര്യം, ലക്ഷ്യം എന്നിവ വിലയിരുത്തുവാൻ ഈ തത്വം സഹായിക്കുന്നു. കൂടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഇത് വ്യക്തമായ ഉത്തരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളെ ശരിയായ വിധത്തിൽ വിലയിരുത്തുവാൻ സമഗ്രതത്വവും ദ്വിഫലതത്വവും ഒരുവനെ സഹായിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായാണ് കുറഞ്ഞ തിന്മ തിരഞ്ഞെടുക്കലും തിന്മപ്രവൃത്തികളിലുള്ള സഹകരണവും അടുത്ത അധ്യായത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

ശ്രമസൂചി

1. A. M. Hamelin, "Man's Rights over his Body and the Principle of Totality," *Concilium* 15 (1966) 89-101.
2. J. M. Cox, *A Critical Analysis of the Roman Catholic Medico-Moral Principles of Totality and Its Applicability to Sterilizing Mutilations* (Unpublished Doctoral Dissertation, Faculty of Religion, Claremont Graduate School, Claremont, 1972).
3. K. D. O'Rourke & P. Boyle (ed.), *Medical Ethics: Sources of Catholic Teachings* (St. Louis: The Catholic Health Association of the United States, 1989).

4. M. Nolan, "The Positive Doctrine of Pope Pius XII on the Principle of Totality," *Augustinianum* III/1 (1963) 28-44; III/2 (1963) 290-324; IV/3 (1964) 537-559.

5. D. K. Chan, "Intention and Responsibility in Double Effect Cases," *Ethical Theory and Moral Practice* 3 (2000) 405-434.

6. J. Berkman, "How Important is the Doctrine of Double Effect for Moral Theology? Contextualizing the Controversy," *Christian Bioethics* 3/2 (1997) 95-105.

7. J. Boyle, "Intentions, Christian Morality, and Bioethics: Puzzles of Double Effect," *Christian Bioethics* 3 (1997) 87-88.

8. J. Mangan, "A Historical Analysis of the Principle of Double Effect," *Theological Studies* 10 (1949) 41-61.

9. J. Selling, "The Problem of Reinterpreting the Principle of Double Effect," *Louvain Studies* 8 (1980) 47-42.

10. L. Iwejuru Ugorji, *The Principle of Double Effect*, European University Studies XXIII/245 (Frankfurt-am-Main: Peter Lang, 1985).

11. L. J. McNamara, *Direct and Indirect: A Study in the Principle of Double Effect in Roman Catholic Moral Theology* (Unpublished Doctoral Dissertation, Faculty of Theology, University of Oxford, Oxford, 1980).

12. P. Knauer, "The Hermeneutic Function of the Principle of Double Effect," in C. E. Curran & R. A. McCormick, *Readings in Moral Theology* No. 1 (New York, Ramsey, Toronto: Paulist Press, 1979) 1-39.

13. R. McCormick, "Double Effect, Principle of," in J. F. Childress & J. Macquarrie (eds.), *A New Dictionary of Christian Ethics* (London: SCM Press, 1967).

14. S. Kanniyakonil, *The Fundamentals of Bioethics* (Kottayam: ORSI, 2007).

ഡോ. സ്കറിയ കന്യാകോണിൽ

ഭൗതിക സഹകരണ സിദ്ധാന്തം

റോമിലെ വിശ്വാസ കാര്യാലയം 1975-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച "വന്ധ്യംകരണം കത്തോലിക്കാ ആശുപത്രികളിൽ" എന്ന റോമൻ പ്രമാണ രേഖയിൽ പറയുന്നു: "ഭൗതികസഹകരണം എന്ന പരമ്പരാഗതസിദ്ധാന്തം യഥോചിതം അനിവാര്യവും സ്വതന്ത്രവും, അടുത്തതും അകന്നതുമായ അതിന്റെ വ്യതിരിക്തതകളോടുകൂടി സാധുവായി നിലകൊള്ളുന്നു".¹ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ധാർമിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒരു ഭൗതിക തിന്മയിലോ, ധാർമിക തിന്മയിലോ സഹായകമായ (കൂടിച്ചേരുന്ന) ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ സദാചാരപരമായ അനിവാര്യതയേപ്പറ്റി മൂന്നു സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ദ്വിതീയ ഡബിൾ ഇഫക്ട് സിദ്ധാന്തം, (principle of double effect), ന്യൂനദോഷതത്ത്വം (principle of lesser evil), നിയമാനുസൃതമായ ഭൗതിക സഹകരണ സിദ്ധാന്തം. (principle of legitimate materiel cooperation). 1958-ൽ ഹെൻട്രി ഡേവിഡ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഒരു കാര്യത്തിൽ എല്ലാ ധാർമിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും യോജിക്കുന്നു: തിന്മയിലുള്ള

സഹകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങൾ, ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ വിഷമം പിടിച്ച വിഷയം ധാർമിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഇല്ല.² നിയമാനുസൃതമായ ഭൗതിക സഹകരണ സിദ്ധാന്തം വികസിപ്പിച്ചെടുത്തതിന് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അൽഫോൻസ് ലിഗോരിയോടാണ് (1696-1787) നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

അസന്മാർഗിക പ്രവൃത്തികളിലെ സഹകരണം സംബന്ധിച്ച ധാർമ്മിക പഠനങ്ങളെയും സാന്മാർഗിക തത്വങ്ങളെയും സ്പഷ്ടമാക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ ലേഖനം.

1. തിന്മയിലുള്ള സഹകരണം

1.1 സഭയുടെ ഇടപെടലുകൾ

അസന്മാർഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ സഹകരണത്തെക്കുറിച്ച് പ്രധാനമായും ആറു രേഖകളാണ് പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുള്ളത്.³ അവ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്:

- 1. അമേരിക്കയിലെ മെത്രാൻ സമിതി, കത്തോലിക്കാ ആശുപത്രികൾക്കും ആതുരശുശ്രൂഷാ രംഗത്തും പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കു നൽകിയ അജപാന മാർഗരേഖ (1973).
- 2. വിശ്വാസതിരുസംഘം, “വന്ധ്യംകരണം കത്തോലിക്കാ ആശുപത്രികളിൽ“ എന്ന വിഷയം സംബന്ധിച്ച് തയ്യാറാക്കിയ രേഖ (1975).
- 3. അമേരിക്കൻ മെത്രാൻ സമിതി, “വന്ധ്യംകരണം കത്തോലിക്കാ ആശുപത്രികളിൽ“ എന്ന റോമൻരേഖയ്ക്ക് നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം (1977).
- 4. അമേരിക്കൻ മെത്രാൻ സമിതി, സ്ത്രീകളിലെ വന്ധ്യംകരണം എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രസ്താവന (1980).
- 5. അമേരിക്കൻ മെത്രാൻ സമിതി, കത്തോലിക്കാ ആതുരശുശ്രൂഷാ രംഗത്തുള്ളവർക്ക് നൽകിയ ധാർമ്മികവും മതപരവുമായ മാർഗരേഖ (1994).
- 6. ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പയുടെ ‘ജീവന്റെ സുവിശേഷം’ എന്ന ചാക്രിക ലേഖനം (1995).

ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ കരോൾ വോയ്റ്റീവായുടെ ‘ജീവന്റെ സുവിശേഷം’ എന്ന ചാക്രിക ലേഖനത്തിൽ ഇന്നത്തെ ലോകക്ര

മത്തിൽ അസ്സന്മാർഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ സഹകരണം വഴി ലോകത്തിന്റെ വശീകരണത്തിനും സ്വാധീനത്തിനും നാം അറിയാതെ തന്നെ ഇരയാകാമെന്നും അതുവഴി മരണസംസ്കാരത്തിന്റെ വക്താക്കളായിത്തീരാമെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

1.2 തിന്മയിലുള്ള സഹകരണം:- ഉപവിക്ഷേതിരായ പാപം

അയൽക്കാരനോടുള്ള സ്നേഹത്തിനെതിരായ പാപമായിട്ടാണ് പരമ്പരാഗതമായി തിന്മയിലുള്ള സഹകരണത്തെ കണ്ടിരുന്നത്. തിന്മയോട് സഹകരിക്കുന്നയാൾ, സാഹചര്യമനുസരിച്ച് ഉപവിക്ഷേതിരായും മറ്റു ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങൾക്കെതിരായും പാപം ചെയ്യുന്നു. മോഷ്ടാവുമായി സഹകരിച്ച്, ഒരുവൻ മോഷ്ടാവിന്റെ തന്നെ സാന്നിധ്യം മുടിവയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി ആണയിടുമ്പോൾ അദ്ദേഹം കള്ളസത്യം എന്ന തിന്മയിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു. തിന്മയ്ക്കു കാരണമായ മുഖ്യകർമ്മി (Principal agent) യുടെ തിന്മ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ തിന്മയ്ക്കു കാരണമായ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തിന്മ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ഭൗതികമായി സഹായിക്കുമ്പോൾ, തിന്മയിൽ സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി (Cooperator in evil act), ഉപവിക്ഷേതിരായി പാപം ചെയ്യുന്നു. തിന്മയോടു സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി, ആ തിന്മയ്ക്കു കാരണമായ മുഖ്യ കർമ്മിയുടെ തെറ്റ് സോദരബുദ്ധ്യം തിരുത്തുവാനുള്ള തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ വീഴ്ച വരുത്തുകയാണെന്നതിനാൽ ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ ലംഘനമായി ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഈ തിന്മയെ കാണുന്നു.⁴

1.3 മറ്റുള്ളവരുടെ തിന്മയിലുള്ള സഹകരണം

ധാർമികശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലം മുതൽത്തന്നെ സന്മാർഗികമായ പ്രവൃത്തികളിലുള്ള പങ്കുചേരൽ എന്നത് തീവ്രമായ പരിചിന്തനത്തിന്റെയും തർക്കത്തിന്റെയും പ്രധാന വിഷയമായിരുന്നു. എ.ഡി.165-ൽത്തന്നെ അന്യദേവന്മാരെ ആരാധിക്കുന്നതിലുള്ള ന്യായവും അന്യായവുമായ സഹകരണത്തെക്കുറിച്ചും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ അന്യദേവന്മാരുടെ വിഗ്രഹങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും, നാടകശാലയോടുള്ള ക്രൈസ്തവ മനോഭാവം, സൈനിക സേവനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം രക്തസാക്ഷിയായ വി.ജസ്റ്റിനും തുടർന്ന് വി. സിപ്രിയാൻ, അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ ക്ലൈമന്റ്, തെർത്തുല്യൻ, ഒരിജൻ എന്നിവരും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

ധാർമികപങ്കാളിത്തം നിറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിൽ ഒരുവന്റെ തിന്മയോട് അപരൻ പുലർത്തേണ്ട സദാചാരപരമായ അകലം പുരാതന കാലത്തെപ്പോലെ ഇന്നും സുപരിചിതമാണ്. ഉദാഹരണ

ത്തിന് ലോകശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ 25% പേരും തങ്ങളുടെ ബുദ്ധി ശക്തി ആണവ ഉപകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏകദേശം നാലുലക്ഷം എഞ്ചിനീയർമാരും, ശാസ്ത്ര ജ്ഞന്മാരും സൈനിക സേവനത്തിൽ നേരിട്ട് മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം തിന്മയിലുള്ള സഹകരണത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഗർഭഭ്രൂണ നശിപ്പിക്കലിനുള്ള പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ, ദയാവധത്തിലുള്ള ഡോക്ടർമാരുടെ സഹകരണം, ഡ്രൈവർമാർക്ക് മദ്യം നൽകൽ തുടങ്ങി, ധാർമ്മികപങ്കാളിത്തം നിറഞ്ഞ അനേകം മേഖലകൾ ഇന്നുണ്ട്. ഒരു ഡോക്ടറോ, നഴ്സോ ഗർഭഭ്രൂണ നശിപ്പിക്കലിനുള്ള ഡോക്ടറോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ഡോക്ടർ അല്ലെങ്കിൽ നഴ്സ് “എന്തായിരിക്കണം” എന്ന പാവന സങ്കല്പത്തിന് എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇന്ന്, പ്രത്യേകമായും ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്ത് കത്തോലിക്കാ ഡോക്ടർമാർ ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങളുടെയും ശാസ്ത്രീയമായ സാധ്യതകളുടെയും ഇടയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്തെ തത്വചിന്തകനും ഭിഷഗ്വരനുമായ എഡ്മണ്ട് ഡി. പെല്ലിഗ്രിനോ പറയുന്നു.⁵

അതുകൊണ്ട്, തിന്മയിലുള്ള സഹകരണം എന്നത് പാപപുസ്തകങ്ങൾ സങ്കല്പിക്കുന്ന ഒരു അപൂർവ്വ സംഗതിയല്ല, പ്രത്യുത അത് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ദൈവനാദിന ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമാണ്.⁶ ഈ ലോകത്തിൽ മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം നാം ജീവിക്കുന്നു എന്ന ഒറ്റക്കാരണത്താൽത്തന്നെ പല തിന്മകളിലും നാം സഹകരിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു.

സഹകരണം പൂർണ്ണമായും ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട്, അസാധാരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും ഒഴിവാക്കാനാവില്ല. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സഹകരണം ഒഴിവാക്കാനാവാത്തതും ഒരു വന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ ഭാഗവുമായതിനാൽ തിന്മയോട് സഹകരിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. ഇന്നത്തെ പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ ലോകത്ത് ഒരു പരിധിവരെ തിന്മയോടുള്ള ഭൗതികസഹകരണം (material cooperation) കൂടാതെ നന്മ പ്രവർത്തിക്കുക അസാധ്യമാണ്. അശ്ലീല സാഹിത്യം വിതരണം ചെയ്യുന്നതിൽ പോസ്റ്റ്മാൻ സഹകരിക്കുന്നതും ഗവൺമെന്റിന്റെ ആണവ നിലപാടുകളിലും മറ്റു തിന്മകളിലും നികുതി കൊടുക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ സഹകരിക്കുന്നതും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ചിലപ്പോൾ ചില നിർബന്ധങ്ങൾക്കു വഴങ്ങി തിന്മയോടു സഹകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജോലി നഷ്ടപ്പെടാം. തന്മൂലം കുടുംബത്തെ പുലർത്താൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥ ഉണ്ടാകാം.

ധാർമ്മികമായ ഒരു തിന്മയിൽ സഹകരിക്കുന്നതിനെയാണ് വസ്തുനിഷ്ഠമായി അസ്സാമാർഗിക പ്രവൃത്തികളിലുള്ള സഹകരണം എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ധാർമ്മികമായി തിന്മയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, ആ തിന്മ ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുമായുള്ള പങ്കുചേരലാണിത്. ഈ പങ്കുചേരൽ അഥവാ സഹകരണം എന്നത്, തിന്മ ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി നൽകുന്ന യഥാർത്ഥമായ സഹകരണമാകാം, ഭൗതികമായ സഹകരണമാകാം, അല്ലെങ്കിൽ മാനസികമായ പിന്തുണയോ സ്വാധീനമോ ആകാം. ആയതിനാൽ അസ്സാമാർഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലുള്ള സഹകരണം എന്നത് പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന മുഖ്യകർമ്മിക്ക് (principal agent) ശാരീരികമായോ മാനസികമായോ നൽകുന്ന സഹായമാണ്.⁶ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവൃത്തി സോദ്ദേശ്യമോ (formal), ഭൗതികമോ (material) ആയ തെറ്റായിരുന്നാലും ആ തിന്മയിൽ സഹകരിക്കുന്നവർ ധാർമ്മികമായി തെറ്റുകാരനാണെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു.

സഹകരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മുഖ്യകർമ്മി മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിച്ചുറച്ച തെറ്റായ പ്രവൃത്തി പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ നൽകുന്ന സഹകരണമാണ് തിന്മയിലുള്ള സഹകരണമെന്ന് ബെർണാർഡ് ഹേറിംഗ് പറയുന്നു.⁷ അപ്രകാരം, തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലുള്ള സഹകരണവും അതിന്റെ തുല്യ ഉത്തരവാദിത്വവും (Co-responsibility) തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തിന്മയോട് സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി ഒരിക്കലും തിന്മയ്ക്ക് കാരണക്കാരനായ മുഖ്യകർമ്മിയോടൊത്ത് തിന്മയുടെ ഗുഡ്ലോചനയിൽ പങ്കുകാരനാവുന്നില്ല, മറിച്ച് സഹകരണമോ, സമ്മതമോ അല്ലെങ്കിൽ ഭൗതികമായ സഹായമോ മാത്രമേ നൽകുന്നുള്ളൂ.⁸ സ്വതന്ത്രമായോ, ഭയം നിമിത്തമോ ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള സമ്മർദ്ദം മൂലമോ ഒരുവൻ തിന്മയോട് സഹകരിക്കുന്നു.

2. നിയമാനുസൃതമായ ഭൗതിക സഹകരണസിദ്ധാന്തം (The principle of legitimate material cooperation)

സോദ്ദേശ്യവും (formal) ഭൗതികവുമായ (material) സഹകരണത്തിന്റെ വ്യത്യാസത്തിൽനിന്നാണ് ‘ഭൗതിക സഹകരണം’ എന്ന തത്വം ആരംഭിക്കുന്നത്. തിന്മയ്ക്കു കാരണമായ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ (intention) പങ്കുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് പരമ്പരാഗതമായി സോദ്ദേശ്യം, ഭൗതികം എന്ന വ്യത്യാസം മനസിലാക്കിയിരിക്കുന്നത്. മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ പങ്കാളിയാകുന്നുവെന്നു വരുമ്പോൾ സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ അറിവും, സമ്മതവും ഉണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.⁹

2.1 സഹകരണത്തിലെ വേർതിരിവുകൾ

ബാഹ്യമായ പ്രവൃത്തിയുടെയോ ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്ത രീതിയുടെയോ അതുളവാക്കുന്ന ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെയോ അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള വേർതിരിവുകൾ നാം നടത്തുന്നത്.

ഭാവത്മക (Positive) സഹകരണവും നിഷേധാത്മക (Negative) സഹകരണവും:

സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി പ്രത്യക്ഷമായും, സ്വതന്ത്ര മനസ്സോടും കൂടെ ആജ്ഞാപിക്കുകയും, ഉപദേശിക്കുകയും, വശീകരിക്കുകയും, അഭയം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നതു വഴി മുഖ്യവ്യക്തിയുടെ തെറ്റായ പ്രവൃത്തിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നതാണ് ഭാവാത്മകമായ സഹകരണം. ഭാവത്മക സഹകരണം മാനസികവും ശാരീരികവുമാകും.

സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ വ്യക്തിപരമായ അധികാരമുപയോഗിച്ച് മുഖ്യകർമ്മിയെ തിരുത്തുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അയാൾ അവഗണിക്കുമ്പോൾ നിഷേധാത്മക സഹകരണമായി. ശാസിക്കാനും തിരുത്താനും കിട്ടുന്ന സന്ദർഭം ബോധപൂർവ്വം അവഗണിക്കുമ്പോഴും, അവസരം കിട്ടിയിട്ടും തിരുത്താൻ കടപ്പെട്ടവനായിരുന്നിട്ടും അതു ചെയ്യാതെ വരുമ്പോഴും സഹകാരി സ്വമനസ്സാലെ പരോക്ഷമായി തിന്മ (indirectly voluntary) പ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുകാരനാകുന്നു. പോലീസും കാവൽക്കാരും തിന്മയെ പ്രതിരോധിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവനായിരുന്നിട്ടും ജീവനു ഹാനി വരാതെ ആ തിന്മ പ്രവൃത്തി തടയുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നത് ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്.¹⁰

അന്യായ (Unjust) സഹകരണവും നിയമവിരുദ്ധ (Unlawful) സഹകരണവും:

മൂന്നാമതൊരാൾക്ക് ദ്രോഹം വരുത്തുകയോ അതിന്റെ അപരാധത്തിൽ പങ്കുപറ്റുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാണ് അന്യായ സഹകരണം എന്ന് പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരത്തിൽ അറിവോടും മനസ്സോടും (knowingly, willingly) കൂടി ചെയ്ത എല്ലാം ദ്രോഹങ്ങൾക്കും നഷ്ടപരിഹാരവും പ്രായശ്ചിത്തവും ചെയ്യാൻ കടപ്പാടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് കൊള്ളമുതൽ സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യക്തി ആ തിന്മയിൽ സഹകാരിയാവുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥന് കൊള്ളമുതൽ തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ അയാൾ ബാധ്യസ്ഥനാണ്.

തിന്മയിൽ പങ്കുചേരുന്നതാണ് നിയമവിരുദ്ധമായ സഹകരണം. തൽഫലമായി മൂന്നാമതൊരു വ്യക്തിക്ക് അനീതി ചെയ്യുന്നില്ലെ

ങ്കിലും തന്റെ പ്രവൃത്തിയോർത്ത് അനുതപിക്കേണ്ടതും ഉതപ്പിന് പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതും ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ അപകടങ്ങളും ഒഴിവാക്കുകയും ശിക്ഷകൾക്ക് വിധേയനാകുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് നിയമവിരുദ്ധമായ വിവാഹത്തോട് സഹകരിക്കുന്നയാൾ, അശ്ലീല സാഹിത്യം വിതരണം ചെയ്യുന്നയാൾ

2.2 സോദേശ്യസഹകരണം (Formal Cooperation)

തിന്മയിലുള്ള സോദേശ്യസഹകരണം എന്നാൽ തിന്മയ്ക്കു കാരണമായ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ, സഹകാരി പങ്കുചേരുന്നു എന്നതാണ്. സഹകരണത്തിൽ, ബാഹ്യമായി തെറ്റായപ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കെടുക്കുകയും, ആന്തരികമായി തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ സമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് പരമ്പാരഗത ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. മുഖ്യകർമ്മിയോട് സഹകരിക്കുന്നയാൾ സ്വതന്ത്രമായി ആ ധാർമ്മിക തിന്മ തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ സോദേശ്യസഹകരണം ദൃശ്യമാണ്.¹¹ ഉദ്ദേശ്യത്തിനാണ് (intention) സോദേശ്യസഹകരണം ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ധാർമ്മികമായി തെറ്റായ പ്രവൃത്തി അംഗീകരിക്കുകയും, സഹായിക്കുകയും അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ ഭാഗം സോദേശ്യമായിത്തീരുന്നു. മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തിന്മയായ ഇച്ഛയിൽ പങ്കുകാരനാകുന്നതിനെ തിന്മയിലുള്ള സോദേശ്യസഹകരണം എന്ന് വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരി നിർവചിക്കുന്നു. സഹകരണം സോദേശ്യമാകുന്നത് മറ്റൊരുവന്റെ തെറ്റായ ഇച്ഛയിൽ പങ്കുചേരുമ്പോഴാണ്; അത് തിന്മ നിറഞ്ഞതുമാകുന്നു.¹² സോദേശ്യ സഹകരണവും ഭൗതികസഹകരണവും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനവ്യത്യാസം വി. ലിഗോരിയുടെ നിർവചനം വ്യക്തമാകുന്നു.

സോദേശ്യസഹകരണങ്ങളുടെ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തോടും ഇച്ഛയോടും താദാത്മ്യപ്പെടുന്നു. തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യമായതിനാൽ സോദേശ്യസഹകരണം അതിൽത്തന്നെ ധാർമ്മികമായ തിന്മയാകുന്നു. ഇത് ധാർമ്മികമായി തിന്മയാകുന്നത് രണ്ട് രീതിയിലാണ്. (1) അധാർമ്മിക പ്രവൃത്തിയിൽ സഹകരിക്കുന്നു, (2) മുഖ്യകർമ്മിയുടെ അധാർമ്മിക പ്രവൃത്തി അംഗീകരിക്കുകയും, അവന്റെ ഇച്ഛയിൽ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്പഷ്ടവും (Explicit) അന്തർലീന (Implicit)വുമായ സോദേശ്യസഹകരണം:

സോദേശ്യസഹകരണത്തെ പ്രത്യക്ഷവും

(explicit) പരോക്ഷവുമായ (implicit) സഹകരണം എന്ന് രണ്ടായി തിരിക്കാം. സ്പഷ്ടമായ ഔപചാരിക സഹകരണത്തിൽ (explicit formal cooperation) സഹകരിക്കുന്നയാൾക്ക് മറ്റൊരാളുടെ തിന്മ പ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള ഉറച്ചതും പ്രകടവുമായ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ പരോക്ഷമായ സോദ്ദേശ്യസഹകരണത്തിൽ (implicit formal cooperation) തിന്മയോട് വ്യക്തി നേരിട്ടോ, പ്രത്യക്ഷമായോ തിന്മയ്ക്ക് കാരണമായ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ പങ്കുകാരനാകുന്നില്ല. എങ്കിലും ചില താൽപര്യത്തിന്റെയോ നേട്ടത്തിന്റെയോ പേരിൽ മുഖ്യവ്യക്തിയുടെ ബാഹ്യമായ പ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുചേരുന്നു. അന്തർലീനമായ സോദ്ദേശ്യസഹകരണവും നേരിട്ടുള്ള ഭൗതികസഹകരണവും (immediate material cooperation) തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ല.¹³

2.3 ഭൗതികസഹകരണം (Material Cooperation)

മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തിന്മപ്രവൃത്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തിയെയാണ് ഭൗതികസഹകരണം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവൃത്തിക്കും സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തിക്കുംകൂടി പൊതുവായിട്ടുള്ള തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യം ഇല്ല. അതായത് മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് സഹകാരിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി ആ പാർശ്വഫലം മുൻകൂട്ടി കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.¹⁴ വി. ലിഗോരി ഭൗതിക സഹകരണത്തെ ഇപ്രകാരം നിർവചിച്ചിരുന്നു. “തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടും തിന്മ പ്രവൃത്തിയോട് യോജിക്കുന്നതിനെ ഭൗതിക സഹകരണം എന്നു പറയുന്നു”.¹⁵ സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി, മുഖ്യ കർമ്മിയോടൊപ്പം ശാരീരികമായ പ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുകാരനാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും തൽഫലമായുണ്ടാകുന്ന തിന്മയുടെ ഫലങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കാതെയും ഉദ്ദേശിക്കാതെയുമാണ് അതിൽ പങ്കുകാരാകുന്നത്. ഈ രീതിയിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഭൗതികമായ സഹകരണം ആന്തരികമായി (intrinsically) തെറ്റല്ല. എന്നാൽ സഹകരിക്കുന്നയാളുടെ സത്യസന്ധവും നിഷ്പക്ഷവുമായ ഉദ്ദേശ്യമാണ് മുഖ്യവ്യക്തി തന്റെ തിന്മ പ്രവൃത്തിക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും ദുരുപയോഗിക്കുന്നതും.

സോദ്ദേശ്യസഹകരണത്തിൽ, മുഖ്യകർമ്മിയുടെ (principal agent) തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യത്തിലും (bad intention) തെറ്റായ പ്രവൃത്തി(bad action) യിലും സഹകാരി പങ്കാളിയാകുന്നു. എന്നാൽ ഭൗതികസഹകരണത്തിൽ തെറ്റായ പ്രവൃത്തിയിലുള്ള സഹകരണം മാത്രമേ

യുള്ളൂ. ഭൗതികസഹകരണംവഴി ചില വ്യക്തിഗത നേട്ടങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതു കൊണ്ട്, ഭൗതികസഹകാരി മുഖ്യകർമ്മിക്ക് ചില സഹായങ്ങൾ പകരം കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഭൗതികസഹകരണത്തിൽ സഹകാരിക്ക് തെറ്റായ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ല; എന്നാൽ മുഖ്യകർമ്മി അയാളുടെ സഹകരണത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു. ഭൗതികസഹകരണത്തിൽ സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തി അതിൽത്തന്നെ മറ്റൊരാളുടെ തിന്മയ്ക്ക് കാരണമാകുന്നില്ല, അല്ലെങ്കിൽ സഹായകരമാകുന്നില്ല.” ഒരുവൻ മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ഇത് മറ്റൊരാൾ ദുരുപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഭൗതിക സഹകരണമായി.¹⁶

ഭൗതികസഹകരണത്തിൽ, നേരിട്ടുള്ള (immediate) സഹകരണം, ഇടനിലക്കാരനായി (mediate) പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സഹകരണം എന്നൊരു വേർതിരിവുണ്ട്. പ്രവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ വ്യത്യാസം.

നേരിട്ടുള്ള സഹകരണം (Immediate Cooperation): ഒരാളുടെ ധാർമികമായി തെറ്റായ പ്രവൃത്തിയിൽത്തന്നെ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അത് നേരിട്ടുള്ള ഭൗതിക സഹകരണമായി (immediate material cooperation). ഇവിടെ തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നയാളുടെ പ്രവർത്തനവും, തിന്മയിൽ പങ്കുചേരുന്നയാളുടെ പ്രവർത്തനവും വേർതിരിക്കാനാവാത്തതാകുന്നു. സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി പ്രത്യക്ഷമായും നേരിട്ടും മറ്റൊരുവന്റെ തെറ്റായ പ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുകാരനാകുന്നു.¹⁷ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തി, മുഖ്യകർമ്മി ഉദ്ദേശിച്ച തെറ്റായഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യം നിമിത്തം ഇതിനെ ‘അന്തർലീനമായ സോദ്ദേശ്യസഹകരണം’ എന്ന് വിളിക്കും. ഇത് യഥാർത്ഥത്തിൽ, സോദ്ദേശ്യസഹകരണമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.¹⁸

ഇടനിലക്കാരായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സഹകരണം (Mediate Cooperation): ഇവിടെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ സഹകരണം അതിൽത്തന്നെ നല്ലതും, നിഷ്പക്ഷവുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, മുഖ്യകർമ്മി തെറ്റായ പ്രവൃത്തിക്കായി ആ സഹകരണത്തെ വിനിയോഗിക്കുന്നു.¹⁹ ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു നഴ്സ്, ഓപ്പറേഷനായി ഉപകരണങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി ഡോക്ടർക്ക് കൈമാറുകയും, ഡോക്ടർ അത് വന്ധ്യംകരണത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, നേഴ്സ് ഇടനിലക്കാരായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സഹകരണത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നു. ഇവിടെ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യത്തോട് സഹകരിക്കുന്നയാൾ യോജിക്കുന്നില്ല. ഒരുവൻ

നല്ലതും, നിഷ്പക്ഷവുമായി ചെയ്ത പ്രവൃത്തി, മുഖ്യകർമ്മി തിന്മ പ്രവൃത്തിയാക്കി മാറ്റി. ഇവിടെ സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ആഗ്രഹവും മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്.

ഇപ്രകാരമുള്ള അവസരത്തിൽ മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവൃത്തിയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകളിലും, സാഹചര്യങ്ങളിലും സഹകാരിപങ്കാളിയാകുന്നു.²⁰ സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ പ്രവൃത്തി അതിൽത്തന്നെ കുറ്റകരമല്ല. കാരണം മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവൃത്തി നല്ലതോ, നിഷ്പക്ഷമോ ആകുന്നെങ്കിൽ സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തി തിന്മയാകുന്നില്ല. ഒരു അധാർമിക പ്രവൃത്തിക്കുവേണ്ടി തന്റെ സഹായം മുഖ്യകർമ്മി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമെന്ന് മുൻകൂട്ടി മനസിലാക്കി അതിനോട് സഹകരിക്കുമ്പോഴാണ് അതൊരു ധാർമിക പ്രശ്നമായി മാറുന്നത്. സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ കാഠിന്യം നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത് പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. പ്രവൃത്തിയുടെ ഘടനയിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങുവാനും മറ്റൊരാളുടെ തിന്മയുടെ സങ്കീർണത കൂട്ടുവാനും സാഹചര്യങ്ങൾക്കു കഴിയും.²¹ ചില വ്യവസ്ഥകളോടെ ഇടനിലക്കാരായുള്ള സഹകരണം ന്യായീകരിക്കുന്നതാണെന്ന് ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തെറ്റായ പ്രവൃത്തിയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഏതൊരു സഹായവും ന്യായീകരിക്കാവുന്നതല്ലെന്ന് മറ്റു ചില ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഒരുവന്റെ പ്രവൃത്തി അതിൽത്തന്നെ നിയമാനുസൃതമാണെങ്കിലും, മറ്റുള്ളവരെ തിന്മയിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ഉപവികേതിരായതുകൊണ്ടും, അതു തിന്മയാണ്.²² തെറ്റായ മാതൃക നൽകുന്നതിനാലും, സത്യത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്താനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഉള്ളതിനാലും... തെറ്റായ പാർശ്വഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതിനാലും ഭൗതികസഹകരണത്തെ, ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതിനെ എതിർക്കുന്നു.²³

അടുത്തതും (Proximate) അകന്നതുമായ (Remote) സഹകരണം²⁴: ഇവിടുത്തെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യം ഇതാണ്: മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവർത്തന ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ഫലദായകത്വത്തിന്, സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ അടുപ്പവും അകലവും എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കും? അല്ലെങ്കിൽ ഉപകരിക്കും?

മുഖ്യകർമ്മിയും സഹകാരിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് അടുത്ത സഹകരണത്തിൽ (proximate cooperation) പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തെറ്റായ പ്രവൃത്തിയോട് സഹകരണം എത്ര

മാത്രം അടുത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, അതാണ് 'അടുത്ത സഹകരണം' (proximate cooperation). ഉദാഹരണത്തിന്, അധാർമിക ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുന്ന ഡോക്ടർക്ക്, അതിനാവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങൾ നേഴ്സ് നൽകുന്നത്.

ഭൗതികസഹകരണം അകന്ന (remote) താകുന്നത് മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവൃത്തിയോട് സഹായ പ്രവൃത്തിക്ക് നേരിട്ട്, അടുത്ത് ബന്ധമില്ലാതാകുമ്പോഴാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് ഗർഭഭരിദ്രം നടത്തിയ ഭ്രൂണത്തിലെ സെല്ലുകളും കോശങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് പല വാക്സിനുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. അതുപയോഗിക്കുന്നതു വഴി സ്വമേധയാലുള്ള ഗർഭഭരിദ്രത്തിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു.

സ്വതന്ത്രവും (free) അനിവാര്യ (necessary) വുമായ സഹകരണം: ഇവിടുത്തെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യമിതാണ്: മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവർത്തന ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ഫലദായകത്വത്തിന് സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ആവശ്യകത എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കും? ഭൗതികസഹകരണം സ്വതന്ത്രസഹകരണമാകുന്നത് തിന്മയോട് സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും തിന്മ സംഭവിക്കുമ്പോഴാണ്. ഈ സഹകാരി കൂടാതെ ആവശ്യമായ സഹായങ്ങൾ നൽകാൻ കഴിവുള്ള മറ്റു സഹകാരികൾ ഉണ്ടെന്നർത്ഥം. സഹകരണം അനിവാര്യമാകുന്നത് സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ സഹായപ്രവൃത്തി കൂടാതെ മുഖ്യകർമ്മിക്ക് തിന്മ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാത്ത അവസരത്തിലാണ്.

3. വിവിധ സഹകരണങ്ങളുടെ ധാർമ്മികതയും അനുവദനീയതയും

അസ്സന്മാർഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ സോദ്ദേശ്യസഹകരണം (formal cooperation) എല്ലായ്പ്പോഴും പാപമാകുന്നു; കാരണം മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യം (bad intention) സഹകാരിയും സ്വീകരിക്കുന്നു. നേരിട്ടുള്ള (immediate) സഹകരണം മിക്കവാറും സമയത്തും തെറ്റ് തന്നെയാണ്. തിന്മ ഒരു കാരണവശാലും പിൻതാങ്ങപ്പെടാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അസാമാന്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലെ ഭൗതികസഹകരണവും സാധാരണയായി നിയമാനുസൃതമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവ പ്രതിരോധിക്കപ്പെടേണ്ടതും നിരോധിക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ വലിയ തിന്മയെ ഒഴിവാക്കുന്നതിനും, വലിയ ഉത്തരവാദിത്വ നിർവഹണത്തിനും ഭൗതികസഹകരണം കൂടിയേ തീരൂ. ഇപ്രകാരമുള്ള അവസരത്തിൽ, ഭൗതിക സഹകരണം ധാർമ്മികമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടാൻ വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരി രണ്ടു വ്യവ

സ്ഥകൾ പറയുന്നു:²⁵

- a. സഹകാരിയുടെ പ്രവൃത്തി അതിൽത്തന്നെ നല്ലതായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കണം.
- b. സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഒരു കാരണമുണ്ടെങ്കിൽ, ആ കാരണം മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തിന്മയുടെ കാഠിന്യത്തിന്, തിന്മ പ്രവൃത്തിക്ക് അനുസൃതവും സഹകരണത്തിന് ആനുപാതികവും നീതീകരണമുള്ളതുമായിരിക്കണം.

ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഭൗതികസഹകരണത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളുടെ പര്യാപ്തത വിലയിരുത്തുമ്പോൾ നാലു ഘടകങ്ങൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു.

1. മുഖ്യകർമ്മിയുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഗുരുത്വം: കളവിൽ സഹകാരിയാകുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രബലമായ കാരണം കൊലപാതകത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നതിനുവേണം.

2. മുഖ്യകർമ്മിയുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴുള്ള അടുപ്പം: ഉദാഹരണത്തിന് കളവിനു പോകുന്നതിനു കാർ കൊടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രബലമായ കാരണം കളവിന് കടയുടെ പുട്ടുതുറന്നു കൊടുക്കുന്നതിനുണ്ട്.

3. സഹകരണത്തിനുള്ള അത്യന്താപേക്ഷിതത: ഒരു നഴ്സ് മാത്രം ഉള്ളപ്പോൾ സഹകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ കുറ്റകരം കൂടുതൽ നഴ്സുമാരുള്ളപ്പോൾ ഗർഭച്ഛിദ്രം എന്ന തെറ്റിൽ സഹകരിക്കുന്നതാണ്.

4. തിന്മയെ പ്രതിരോധിക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം: ഒരു സാധാരണ ജോലിക്കാരനേക്കാൾ കമ്പനിയിലെ സാമഗ്രികൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള കടമ, അവിടുത്തെ കാവൽക്കാരനുണ്ട്.

സഹകരിക്കുന്ന വ്യക്തി നല്ല ഫലം ഉണ്ടാകണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, മുഖ്യകർമ്മി മോശമായ ഫലമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഇവിടെ സഹകാരി മുഖ്യകർമ്മിയുടെ തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിലും ആ തിന്മയിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു. ധാർമ്മികമായി നിഷ്പക്ഷമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് നല്ലതോ, മോശമോ ആയ ഫലം ഉണ്ടായാലും ആ പ്രവൃത്തിക്ക് അനുസൃതമായ ഒരു ആനുപാതിക കാരണമുണ്ടെങ്കിൽ അവ നീതീകരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

തിന്മയുടെ ഗുരുത്വസ്വഭാവം, സഹകരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും ദൃഢതയും, തിന്മ പ്രവൃത്തിയോടുള്ള അടുപ്പം, മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉതപ്പാകുമെന്നുള്ള അപകടം, സമൂഹത്തിനുള്ള നാശനഷ്ടങ്ങൾ, തിന്മ പ്രവൃത്തി തടയുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം; വലിയ തിന്മ ഒഴിവാക്കാൻ ചെറിയ തിന്മ അനുവദിക്കൽ, സഹോദരസ്നേഹം - മുതലായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും അനുപാതം നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ വ്യത്യസ്ത ഘടകങ്ങൾ സംഭവിക്കുമ്പോൾ അതിനെ അളക്കുവാനോ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാനോ പ്രയാസമാണ്. തൽഫലമായി 'ആനുപാതിക കാരണം' തീരുമാനിക്കുന്നതും വളരെ പ്രയാസമാണ്.²⁶

സഹകരിക്കുവാനുള്ള കാരണം മുഖ്യകർമ്മിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ നിന്നും വ്യതിരിക്തമാവണം. സഹകരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിക്കനുസരിച്ച് ആനുപാതികമായ ഗൗരവമായ കാരണമില്ലെങ്കിൽ നേരിട്ടല്ലാത്ത ഭൗതിക സഹകരണം സോദ്ദേശ്യ സഹകരണമാകാമെന്ന് ഓർവില്ലെ ഗ്രെയ്സ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.²⁷

3.1 ഭൗതികസഹകരണം എന്ന തത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിലയിരുത്തൽ

അസ്സന്മാർഗിക പ്രവൃത്തികളിലെ സഹകരണം എന്ന സങ്കീർണമായ പ്രതിസന്ധിയെ തരണം ചെയ്യാൻ നിയമാനുസൃതമായ ഭൗതികസഹകരണ സിദ്ധാന്തം തീർച്ചയായും ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്. ആരുടെ പ്രവൃത്തിയാണ് ധാർമ്മികമായി അസീകാര്യമാകുന്നത്, ഒരാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഏതു പരിധിവരെ പ്രവർത്തിക്കാം, തെറ്റായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരോടൊപ്പം എത്രമാത്രം സഹകരിക്കാം എന്നിവ മനസ്സിലാക്കാനും ഈ തത്വത്തിന് കഴിയും. സഹകരണത്തിൽ അന്തർലീനമായ സാഹചര്യങ്ങളെ അതിന്റെ വേർതിരിവുകളോടെ മനസ്സിലാക്കാനും ഈ തത്വം നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. സഹായം നൽകുന്നതിലൂടെ ഭൗതികസഹകരണത്തിലും, ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നതുവഴി സോദ്ദേശ്യസഹകരണത്തിലും ഇവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അതിന്റെ ധാർമ്മികതയെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും പ്രധാന പങ്കു വഹിക്കുന്നു.

ന്യായീകരിക്കാവുന്ന കാരണങ്ങൾ കണക്കുകൂട്ടിയും, അതിന്റെ സ്വഭാവം പരിഗണിച്ചും, മുഖ്യപ്രവൃത്തിയുടെ ഗൗരവമനുസരിച്ചും, സമ്മർദ്ദസ്വഭാവം (duress) മനസ്സിലാക്കിയും, മൂന്നാമതൊരു വ്യക്തിക്കുള്ള നേട്ടവും ഉപദ്രവവും, മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉതപ്പു നൽകുന്നുണ്ടോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഘടകങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചാണ് ഈ

തത്ത്വത്തിന്റെ ധാർമ്മിക കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്തുന്നത്.

ഭൗതിക സഹകരണം എന്ന തത്ത്വവും അതിന്റെ വേർതിരിവുകളും അസാമാന്യ പരിശീലനങ്ങളിലെ സഹകരണത്തിന്റെ ധാർമ്മികതയെ വിലയിരുത്തുവാൻ ഒരു പരിധിവരെ സഹായകരമാണ്. സഹകരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെ സങ്കീർണസ്വഭാവം, അതിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ, വ്യക്തിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഭൗതികവും പ്രത്യേകവുമായ സാഹചര്യങ്ങൾ, ആനുപാതിക കാരണങ്ങൾ എന്നിവ മനസിലാക്കുവാനും തീരുമാനിക്കുവാനും ഈ തത്ത്വം സഹായകരമാണ്.

എന്നാൽ ആധുനിക ലോകത്ത് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അസ്സന്മാർഗ്ഗിക തിന്മകളിലെ സഹകരണം എന്ന സങ്കീർണത നിറഞ്ഞ പ്രതിഭാസത്തെ തരണം ചെയ്യാൻ ഈ മേൽപറഞ്ഞ തത്ത്വങ്ങൾ അപര്യാപ്തമാണ്. ഈ തത്ത്വങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ ധാർമ്മികമായി ശരിയായ തീരുമാനങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുള്ള പൊതുവായ നിർദ്ദേശം തരുന്നു. എന്നാൽ പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ എടുക്കേണ്ട നിലപാടുകളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. ഓരോ കേസിന്റെയും ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും തീരുമാനിച്ചതിനു ശേഷമായിരിക്കണം സഹകരണത്തിന്റെ ധാർമ്മികത തീരുമാനിക്കേണ്ടത്.

ഈ നിയമത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്ക് കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുന്നത്, ഇതു വളരെ കർക്കശമായ നിയമങ്ങളോടെ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ്. പ്രവൃത്തികേന്ദ്രീകൃതമാണീ തത്ത്വം. പ്രവൃത്തിക്കു പിന്നിലെ ഉദ്ദേശ്യവും, പ്രവൃത്തിയുടെ സാഹചര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കുന്നില്ല എന്നത് ഇതിന്റെ ഒരു ബലഹീനതയാണ്. പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ മനഃസാക്ഷിയുടെ അവകാശങ്ങളും ആത്മനിഷ്ഠതയും, പ്രവൃത്തികേന്ദ്രീകൃത സദാചാര ശാസ്ത്രത്തിൽ (act centred ethics) നഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. വ്യക്തിപരവും മാനുഷിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്തായിരിക്കണം 'തിന്മയിലുള്ള ഭൗതികസഹകരണം' എന്ന പ്രതിസന്ധിയെ വിലയിരുത്താൻ എന്നതാണ് ഇതർത്ഥമാക്കുന്നത്. സദാചാര ബഹുത്വമുള്ള ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ, ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണമായ മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് മുൻതൂക്കം നൽകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.²⁸

ഭൗതിക സഹകരണം എന്ന തത്ത്വത്തിലെ കുറവുകൾ പരിഹരിക്കാൻ പല തത്ത്വങ്ങളും നിലവിൽ വന്നു. ക്ലാവുസ് ഡെമ്മേഴ്സിന്റെ 'സഹിഷ്ണുത സിദ്ധാന്തവും' (Doctrine of Tolerance)²⁹ ചാൾസ് കറണിന്റെ 'ഒത്തുതീർപ്പ് സിദ്ധാന്തവും' (Doctrine of Compromise)³⁰ ഇവയിൽ ചിലതാണ്. അപരന്റെ മനഃസാക്ഷിയെ ബഹുമാനിക്കുന്ന

മനോഭാവത്തിനും തിന്മനിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കുമാണ് ഈ രണ്ടു തത്ത്വങ്ങളും ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. വ്യക്തിയുടെ മഹത്വവും മനഃസാക്ഷിയനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനവും സത്യത്തിന്റെ ചരിത്രാത്മകതയും പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്യക്തികേന്ദ്രീകൃത തത്ത്വവും, നാം ജീവിക്കുന്ന തിന്മ നിറഞ്ഞ ലോകത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദവും ഭൗതിക സഹകരണസിദ്ധാന്തത്തെ കൂടുതൽ മനസിലാക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'ജീവന്റെ സുവിശേഷം' ഈ ചിന്തയെ തള്ളിക്കളയുന്നു. അപരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം മാനിച്ച്... സഹകരണത്തെ ഒരിക്കലും നീതീകരിക്കാനാവില്ല.³¹

3.2 സഹകരണസിദ്ധാന്തവും കാര്യകാര്യ വിവേചനവും (Principle of Cooperation and Virtue of Discernment)

'അസ്സന്മാർഗ്ഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ സഹകരണം' എന്ന പ്രയോഗസമേഹിത ചോദ്യത്തിന് ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പുതിയ രീതി സമർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവൃത്തികേന്ദ്രീകൃതവും (act centred), നിയമകേന്ദ്രീകൃതവുമായ (law centred) സദാചാരസംഹിതയ്ക്ക് പകരം വ്യക്തി കേന്ദ്രീകൃത (person-centered) മൂല്യങ്ങളുടെ സദാചാര സംഹിതകൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ അവർ നടത്തി. ഒരു തത്ത്വം രൂപീകരിച്ച് അത് അനുയോജ്യമാണോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വ്യക്തികൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സുകൃതപരമായ നിലപാടുകളെ (virtuous dispositions) ക്കുറിച്ചാണ് അവർ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

ധാർമ്മിക തത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് പൊതുവായി ആവശ്യമാണെങ്കിലും അവ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല. വിവേകം, മറ്റു മൗലിക പുണ്യങ്ങൾ, ദൈവിക പുണ്യങ്ങളായ വിശ്വാസം, സ്നേഹം, ഉപവി എന്നിവയിലൂടെയും വ്യക്തിയുടെ സദാചാരപരമായ മനോഭാവത്തിലൂടെയുമാണ് 'കാര്യകാര്യവിവേചനം' വേരുറപ്പിക്കുന്നതും വികസിക്കുന്നതും.³² തിന്മയോട് സഹകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ചഞ്ചല മനഃസാക്ഷിയുടെ സന്ദർഭത്തിൽ ധാർമ്മികമായ 'കാര്യകാര്യവിവേചനം'മാണ് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ധാർമ്മികമായി സീകാര്യവും, അസീകാര്യവുമായതിനെ കാര്യകാര്യവിവേചനത്തിന് തിരിച്ചറിയാൻ സഹായിക്കുന്നു. സുകൃതധാർമ്മികത എന്നാൽ വ്യക്തികേന്ദ്രീകൃത ധാർമ്മികതയാണ്. ഇവിടെ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ശരിയായതു ചെയ്യുവാൻ എങ്ങനെയുള്ള വ്യക്തിയാകണം എന്നതാണ് ചോദ്യം.

"ഹൃദയത്തിന്റെ യുക്തിവിചാരം" (Reasoning of Heart) എന്ന സംജ്ഞയാണ് കാര്യകാര്യവിവേചനത്തിന് വിലും സി. സ്പോൺ

നൽകുന്നത്. മുർത്തമായ സാഹചര്യത്തിൽ ധാർമ്മികമായി വിലയിരുത്തുവാനുള്ള കഴിവാവിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കാര്യകാര്യവിവേചനത്തെ നിർവചിക്കുന്നത്.³³ Veritatis Splendor-ലെ വാക്കുകളിൽ പറയുമ്പോൾ, “നന്മയായിട്ടുള്ളതിനോടുള്ള സ്നേഹവും, നാഥനായി ഹൃദയം മാറ്റിയെടുക്കുന്നതുമാണ് കാര്യകാര്യവിവേചനം.”³⁴ സദാചാരപരമായ വ്യക്തിയെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് സഹായിക്കും. കാര്യകാര്യ വിവേചനമെന്ന പുണ്യം ഒരു വ്യക്തിയുടെ മനസിനെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതുവഴി ദൈവഹിതവും ദൈവേഷ്ടവും മനസിലാക്കാൻ അയാൾക്ക് കഴിയും. കാര്യകാര്യവിവേചനമെന്ന ക്രൈസ്തവപുണ്യം മറ്റു മൂല്യങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. കാര്യകാര്യവിവേചനം എല്ലാ സംഭവങ്ങളിലും അനുയോജ്യമായ പ്രതികരണങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും, ധാർമ്മികതയങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുകയും, സാഹചര്യഘടകങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ധാർമ്മികമായി ശരിയായി വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാര്യകാര്യവിവേചനം വഴി യഥാർത്ഥമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയ വ്യക്തി, ധാർമ്മികമായി ശരിയാണ്.

ഭൗതികസഹകരണത്തിന്റെ പ്രതിസന്ധിയിൽ ഉഴലുമ്പോൾ അതിന്റെ ചെറിയ ചെറിയ വിഭജനങ്ങൾ ഇത്തരുന്നത്തിൽ സഹായകമാണ്. എന്നാൽ വിവേകപൂർവകമായ കാര്യകാര്യവിവേചനമാണ് അവസാനമായി ഒരുവനെ നയിക്കേണ്ടത്. ഉദ്ദേശ്യം, സമ്മർദ്ദങ്ങൾ, ആവശ്യകത, ഗുരുത്വസ്വഭാവം, അടുപ്പം, നേട്ടങ്ങൾ, ഉപദ്രവങ്ങൾ, ഉതപ്പുകൾ എന്നീ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുകയും ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്ത് തിന്മയിലുള്ള ഭൗതികസഹകരണത്തിന്റെ മുർത്തമായ പ്രത്യേക സംഗതികളെ കുറിച്ച് ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്ന ധാർമ്മികമായ വിധി നടത്തുവാനും കാര്യകാര്യവിവേചനത്തിനു കഴിയുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ധാർമ്മിക തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുമ്പോൾ കാര്യകാര്യവിവേചനത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതും തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുന്നതും അടിസ്ഥാനപരമായി ക്രൈസ്തവസ്നേഹം (അഗാപ്) ആണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. CDF, “Reply on: Sterilization in Catholic Hospitals” (Mar. 13, 1975), in *Catholic Identity in Health Care: Principles and Practice*, Orville N. Griese (Braintree, Massachusetts: The Pope John Center, 1987) 422.
2. Henry Davis, *Moral and Pastoral Theology* (London: Sheed and Ward, 1959) 1: 342.

3. NCCB, “Pastoral Guidelines for the Catholic Hospital and Catholic Health Care Personnel” (Apr. 11, 1973), in *Medical Ethics: Sources of Catholic Teachings*, 2nd ed. Kevin D. O’Rourke and Philip Boyle (Washington, D.C.: Georgetown University Press, 1993), 486-488.
4. Heribert Jone, *Moral Theology* (Westminster, MD: Newman Press, 1963), no. 144.
5. Edmund D. Pellegrino, “Catholic Identity in Medical Schools,” *Health Progress* 74 (1993): 73.
6. Edwin F. Healy, *Medical Ethics* (Chicago: Loyola University Press, 1956) 101.
7. Bernard Häring, *Free and Faithful in Christ* (Homebush, NSW: St. Paul Publications, 1979) 2: 479.
8. Germain Grisez, *The Way of the Lord Jesus*, vol. 3, *Difficult Moral Questions* (Quincy, IL: Franciscan Press, 1997) 872.
9. Charles J. McFadden, *Medical Ethics*, 5th ed. (Philadelphia: F.A. Davis Company, 1966) 329.
10. Stephen Chirapanath, *An Ethics of Cooperation in Health Ministry: The Catholic Physician and Sterilization Procedures* (Secunderabad: HAFA, 1998) 129.
11. McFadden, *Medical Ethics*, 387.
12. Alphonsus Maria de Liguori, *Theologia moralis*, ed. Leonardus Gaude (Rome: Ex Typographia Vaticana, 1905-1912) 1: 357.
13. Chirapanath, *An Ethics of Cooperation in Health Ministry*, 123-124, 141-144.
14. Grisez, *Difficult Moral Questions*, 873.
15. Alphonsus de Liguori, *Theologia moralis*, 1: 357.
16. Häring, *Free and Faithful in Christ*, 2: 481-482.
17. Benedict M. Ashley and Kevin D. O’Rourke, *Health Care Ethics: A Theological Analysis*, 3rd ed. (St. Louis, MO: CHA, United States, 1989) 188.
18. Häring, *Free and Faithful in Christ*, 2: 479.
19. McFadden, *Medical Ethics*, 329.
20. Chirapanath, *An Ethics of Cooperation in Health Ministry*, 133.
21. Häring, *Free and Faithful in Christ*, 2: 480.
22. Francis J. Connell, *Outlines of Moral Theology* (Milwaukee: The Bruce Publishing Company, 1960) 93.
23. Germain Grisez and Russell Shaw, *Fulfillment in Christ: A Summary of Christian Principles* (Notre Dame, IN: University of Notre Dame Press,

1991), 148; Germain Grisez, *The Way of the Lord Jesus*, vol. 1 *Living a Christian Life* (Illinois: Franciscan Press, 1993) 442.

24. Chirapanath, *An Ethics of Cooperation in Health Ministry*, 134-137.

25. Alphonsus de Liguori, *Theologia moralis*, 1: 357.

26. George Therukattil, "Cooperation in Unethical Practices," in *Catholic Contributions to Bioethics: Reflections on Evangelium Vitae*, Baiju Julian and Hormis Mynatty (Banglore: ATC, 2007) 396.

27. Orville N. Griese, *Catholic Identity in Health Care: Principles and Practice* (Braintree, Massachusetts: The Pope John Center, 1987) 388.

28. Therukattil, "Cooperation in Unethical Practices," 400.

29. Klaus Demmer, "Der Anspruch der Toleranz: Zum Thema 'Mitwirkung' in der Pluralistischen Gesellschaft," *Gregorianum* 63 (1982): 701-720; Chirapanath, *An Ethics of Cooperation in Health Ministry*, 187-196.

30. The recentness of the debate on moral compromise in Catholic moral theology is proved by the absence of its inclusion even in the late dictionaries of moral theology. The elaboration of Charles E. Curran on the theory of compromise in Catholic moral sphere is treated in his book: *A New Look at Christian Morality* (Notre Dame, IN: Fides/Claretian, 1968) 169-173, 232-233. He believes that the theory of compromise is in continuity with the tradition of Catholic moral theology. Chirapanath, *An Ethics of Cooperation in Health Ministry*, 196-206.

31. John Paul II, *Evangelium vitae* (Encyclical Letter on the Value and Inviolability of Human Life, Mar. 25, 1995), no. 74, AAS 87 (1995) 487-488.

32. John Paul II, *Veritatis splendor* (Encyclical Letter Regarding Certain Fundamental Questions of the Church's Moral Teaching, Aug. 6, 1993), no. 64, AAS 85 (1993) 1183.

33. William C. Spohn, "The Reasoning Heart: An American Approach to Christian Discernment," in *The Reasoning Heart: Toward A North American Theology*, ed. Frank M. Oppenheim (Washington, D.C.: Georgetown University Press, 1986) 52. However, it is not the antonym of a "reasoning head." It makes judgements of affectivity. As Rahner says, the discerner "will not only nor ultimately make his decision by a rational analysis but by whether he feels that something "suits him" or not." See also Karl Rahner, *The Dynamic Element in the Church*, trans. W.J. O'Hara (New York: Herder and Herder, 1964).

34. John Paul II, *Veritatis splendor*, no. 64, AAS 85 (1993) 1183.

ഡോ. സ്റ്റീഫൻ ചിറപ്പണത്ത്

പാപം:
തകർച്ചയും അകൽച്ചയും

ഉപയോഗവും ദുരുപയോഗവും കൊണ്ട് വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ചോർന്നുപോകാനിടയുണ്ട്. ഗബ്രിയേൽ മാർസൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ വാക്കുകൾ അർത്ഥവത്തായി അവ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കണമെങ്കിൽ അവയെ നവീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മതത്തിന്റേയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റേയും മേഖലകളിലും നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ഉപയോഗവും ദുരുപയോഗവുംകൊണ്ട് അർത്ഥം ചോർന്നു പോയവയായിട്ടുണ്ട്. പാപം എന്ന പദവും ഇതിന് അപവാദമല്ല. ഈ വാക്ക് ഇന്ന് വളരെ നിർജീവവും അപര്യാപ്തവുമായിരിക്കുന്നു. അതേസമയം അത് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാകട്ടെ പൂർവ്വാധികം ശക്തവും സജീവവുമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അർത്ഥവത്തായും സത്യസന്ധമായും ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നത് ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയുടെ വളരെ ഗൗരവമായ ചുമതലയാണ്.

“പാപത്തിന് എന്തു സംഭവിച്ചു?” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അമേരിക്കൻ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഡോ. കാൾ മെനിങ്കർ രചിച്ച ഗ്രന്ഥം അന്ന് വളരെയേറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു.¹ ജനങ്ങളിൽ പാപബോധം വളരെയേറെ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും പാപം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് കുറച്ചുകൂടി അവബോധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ലോകം തന്നെ വ്യത്യസ്തമാകുമായിരുന്നു എന്നും അന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതേ സമയം പാപത്തെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടും സത്യസന്ധതയോടുംകൂടെ അവതരിപ്പിക്കാനും ജനങ്ങളെ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാക്കാനും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോട് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും വളരെ സജീവമായിരിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ് പാപം. അത് മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഒരു സാധ്യതയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ദുരുപയോഗമാണ് പാപത്തിലേക്കും തുടർന്ന് തകർച്ചകളിലേക്കും അന്യവൽക്കരണത്തിലേക്കും മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്നത്. പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് സമ്പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് ആവശ്യം. പാപം അടിസ്ഥാനപരമായി ബന്ധങ്ങളുടെ തകർച്ചയാണ്. അത് ബന്ധങ്ങൾ അറുത്തു മുറിച്ച് ഒരാൾ തന്നിലേക്കു തന്നെ ഉൾവലിയുന്നതാണ്. ഒരാൾ തന്നോടും തന്റെ അയൽക്കാരനോടും ദൈവത്തോടുമുള്ള വ്യക്ത്യന്തരബന്ധം തിരസ്കരിക്കുകയും അതിൽ നിന്നും ഉരുത്തിരിയുന്ന കടമകൾ നിർവഹിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുകയും തന്റെ സാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങളിൽ മുഴുകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പാപം.²

1. ഉത്ഭവപാപവും ലോകത്തിന്റെ പാപവും

പാപം എങ്ങിനെ ഈ ലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു എന്ന അന്വേഷണത്തോടെയാണ് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതു തന്നെ. അത് ദൈവത്തിൽനിന്നല്ലെന്നും മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നും ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം വാദിക്കുന്നു. വളരെ സംശുദ്ധമായ ഒരവസ്ഥയിലാണ് ദൈവം മനുഷ്യന് അസ്തിത്വം നൽകിയതെങ്കിലും അവർ ആ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗിച്ച് ദൈവത്തിനെതിരെ തിരിഞ്ഞു. ദൈവത്തെകൂടാതെ സമ്പൂർണ്ണത കൈവരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിനു പകരം സൃഷ്ടിയെ സേവിച്ച് തിന്മയിൽ നിപതിച്ചു. അതോടെ അവൻ ദൈവത്തിൽ നിന്നുമാത്രമല്ല, തങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നും സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽനിന്നും അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. അവരുടെ നാനാവിധബന്ധങ്ങൾ ശിഥിലമായി. രണ്ടാം

വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ പാപത്തിന്റെ ഫലമായി തന്നിൽത്തന്നെ ഒരു അന്തഃഛിദ്രം നിലനില്ക്കുന്നതായി മനുഷ്യന് അനുഭവപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ ജീവിതമാകെ നന്മയും തിന്മയുമായുള്ള സംഘട്ടനരംഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതേസമയം തിന്മയെ വിജയപ്രദമായി നേരിടാൻ താൻ അശക്തനായിരിക്കുന്ന അനുഭവമാണ് മനുഷ്യനുളളത്. ജനനം വഴി എല്ലാവരും മനുഷ്യപ്രകൃതിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയാണ് ഉത്ഭവപാപംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഇവിടെ പാപമെന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത് ആലങ്കാരികമായിട്ടാണ്. അത് വ്യക്തി ചെയ്യുന്ന പാപമല്ല, മറിച്ച് അവൻ ജന്മനാ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ്. (GS 13, CCC 404). എങ്കിലും അതിലൂടെ മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് മുറിവേറ്റിരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ പാപത്തിലേക്ക് ചായ്വുള്ളവനായിരിക്കുന്നു.

ഉത്ഭവപാപവും മനുഷ്യരുടെ വ്യക്തിപരമായ പാപങ്ങളും അവയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുമെല്ലാം ചേർന്ന് സമൂഹത്തിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന ഒരു പാപകരമായ അവസ്ഥയുണ്ട്. ഇതിനെയാണ് ലോകത്തിന്റെ പാപം (Sin of the world) എന്ന് യോഹന്നാന്റെ ഭാഷയിൽ വിളിക്കുന്നത് (യോഹ 1,29). ഇത്തരം ഒരു പാപാവസ്ഥ സമൂഹത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ അത് വീണ്ടും പാപം ചെയ്യാൻ വ്യക്തികൾക്ക് പ്രേരകമാകും (CCC 408).³ വ്യക്തി ഉത്ഭവപാപത്തോടെ ജനിക്കുകയും ലോകത്തിന്റെ പാപത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ വളരുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ ഉത്തരവാദിയാകുന്നത് അവന്റെ സ്വന്തം തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ സംഭവിക്കുന്ന പാപങ്ങൾക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പ്രധാനമായും നാം പ്രതിപാദിക്കുന്നത് തനതായ പാപത്തെക്കുറിച്ചാണ് (actual sin)

2. പാപം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥവീക്ഷണത്തിൽ

പഴയനിയമത്തിൽ പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദങ്ങളാണ്. ഹീബ്രുഭാഷയിൽ പാപം എന്ന ആശയം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഹത്ത (hata) എന്ന വാക്കിനർത്ഥം ലക്ഷ്യം തെറ്റുക, പരാജയപ്പെടുക എന്നൊക്കെയാണ് (ന്യായായി 2,16; സുഭാ 8,36; ഉല്പ 20,6; ജോബ് 16,24; സങ്കീ 25, 8; ഏശ 65,20). ആവോൻ (awon) എന്ന പദത്തിന് അർത്ഥം അകൃത്യങ്ങൾ എന്നാണ് (ജറെ 30,15; ജറെ 33,8). പെഷ (pescha) എന്ന പദം വളരെ വിരളമായിട്ടാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിലും

തകർന്ന ബന്ധത്തെ കുറിക്കാൻ ഏറ്റവും ശക്തമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദമാണ്. ദൈവത്തിനെതിരെയുള്ള ജനത്തിന്റെ മറുതലിക്കലാണ് (revolt) അതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് (ഏശ 1,24 ഹോസി 8,1; എസക്കി 21,1 സങ്കീ 32,16; എശ 43,24).

പ്രവാചകന്മാരാണ് പാപത്തെ കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ അവബോധം ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളിൽ ഉണർത്തുന്നത്. അവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതാണ് പാപം. പ്രവാചകഭാഷയിൽ അത് അവിശ്വസ്തതയാണ്, അന്ധതയാണ്, ഹൃദയം കഠിനമാക്കലാണ്, ദൈവവുമായുള്ള ഉടമ്പടി മറക്കലാണ്.

പുതിയ നിയമത്തിൽ പാപത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഹമാർത്തിയ (hamartia) എന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിന്റെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യം തെറ്റുക, പരാജയപ്പെടുക എന്നെല്ലാമാണ്. ധൂർത്തപുത്രന്റെ പാപം പ്രധാനമായും സമ്പത്തു ധൂർത്തടിച്ചതോ അസാമാന്യീക ജീവിതം നയിച്ചതോ അല്ല, അതിലുപരി പിതാവും കുടുംബവുമായുള്ള ബന്ധം നശിപ്പിച്ചതാണ്, ഉടമ്പടി ലംഘിച്ചതാണ്. യോഹന്നാന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ എല്ലാ അധർമ്മവും പാപമാണ്. എന്നാൽ മരണാർഹമായ പാപമുണ്ട്, മരണാർഹമല്ലാത്തതുമുണ്ട് (1 യോഹ 5,16-17). പുതിയനിയമ കാഴ്ചപ്പാടിൽ എല്ലാ പാപങ്ങൾക്കും ഒരേ ഗൗരവമല്ല ഉള്ളത്. ഒന്നാമതായി; പരിശുദ്ധാത്മാവിനെതിരായ പാപം, എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ക്ഷമിക്കപ്പെടാത്ത പാപമുണ്ട്. കാരണം ഈ പാപം ചെയ്യുന്നവർ മാനസാന്തരത്തിനുള്ള സാധ്യത പൂർണ്ണമായും തിരസ്കരിക്കുന്നു (മത്താ 12,31-32; മർക്കോ 3,28-30; ലൂക്ക 12,10; 1 യോഹ 5, 16-17), രണ്ടാമതായി ചാർച്ചക്കാരുമായുള്ള അവിഹിതബന്ധങ്ങൾ (incest) പോലുള്ള ഗൗരവമായ പാപം ചെയ്തതുകൊണ്ട് സമൂഹത്തിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളപ്പെടേണ്ടവർ (1 കൊറി 5, 1-5), മൂന്നാമതായി സൗഹാർദ്ദപരമായ തിരുത്തൽ ആവശ്യമായ മാതൃകമല്ലാത്ത പാപങ്ങൾ (ഗലാത്തി6,1; യോഹ 5,16), നാലാമതായി മനുഷ്യന്റെ ബലഹീനതയിൽ നിന്നും ആവിർഭവിക്കുന്ന അനുദിനപാപങ്ങൾ. ബർണാഡ് ഹേറിങ്ങിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ എല്ലാ ഗൗരവമായ പാപങ്ങളേയും മാതൃകപാപങ്ങളായി കാണാനോ, എല്ലാ ലഘുപാപങ്ങളേയും ഗൗരവമായി കാണാനോ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശുദ്ധഗ്രന്ഥവീക്ഷണം അനുവദിക്കുന്നില്ല.⁵

3. ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യം

ആദിമസഭയിൽ കൊലപാതകം, അശുദ്ധി, ദ്രവ്യാഗ്രഹം, മോഷ

ണം തുടങ്ങിയ തിന്മകൾ കഠിനപാപങ്ങളായി കണക്കാക്കിയിരുന്നവെന്ന് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെഴുതപ്പെട്ട ഡിഡാക്കൈയിൽ സൂചനകളുണ്ട്. ഈ രേഖ വിചാരത്താലും പ്രവൃത്തിയാലും ചെയ്ത പാപങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവന്റെ മുമ്പിൽ രണ്ട് സാധ്യതകളാണുള്ളത്. ഒന്നുകിൽ ജീവനിലേക്ക് നയിക്കുന്ന നീതിമാന്റെ വഴി സ്വീകരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ മരണത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന പാപത്തിന്റെ വഴി സ്വീകരിക്കാം. ഏതാണ്ട് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ രചിക്കപ്പെട്ട ഹെർമ്മാസിന്റെ ഇടയൻ (Shepherd of Hermas) എന്ന പ്രമാണരേഖ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദിമക്രൈസ്തവ സഭയുടെ വീക്ഷണം കുറെക്കൂടി വിപുലമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യഭിചാരം, മദ്യപാനം, അനീതി, അമിതമായ ദ്രവ്യാഗ്രഹം, വിഷയാസക്തി, അസൂയ, ദൈവവ്യഷണം, മോഷണം, ചൂഷണം, കള്ളസാക്ഷ്യം, അസ്സന്മാർഗ്ഗികളുമായുള്ള സമ്പർക്കം എന്നിവ ഗൗരവമായ പാപങ്ങളായി അക്കാലത്ത് കണക്കാക്കിയിരുന്നു. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ അനുരഞ്ജനകുദാശയുടെ പരസ്യമായ സ്വീകരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്രചിന്ത വളർന്നുവന്നു. വി.സിപ്രിയൻ മോഷണം, സമ്പത്ത് നശിപ്പിക്കൽ, അമിതപലിശ, അനീതി, ചൂഷണം മുതലായവ ഗൗരവമായ പാപങ്ങളായി കണക്കാക്കി. ഒരിജൻ വ്യഭിചാരം, ദ്രവ്യാഗ്രഹം, വിഗ്രഹാരാധന, മദ്യാസക്തി തുടങ്ങിയവ ഒരുവനെ ദൈവരാജ്യത്തിൽനിന്നും അകറ്റുന്ന പാപങ്ങളായി ചിത്രീകരിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഈ പാപങ്ങളെല്ലാം പരസ്യമായ പ്രായശ്ചിത്തം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കഠിന പാപങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.⁶

സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ വി. അഗസ്തിനോസിന്റെ, പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വീക്ഷണമാണ് പിൽക്കാലത്തെ സഭയുടെ പഠനങ്ങളെ കാര്യമായി സ്വാധീനിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവികനിയമത്തിനെതിരായി ആഗ്രഹിക്കുന്നതും ചിന്തിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമാണ് പാപം. ദൈവത്തിൽനിന്ന് അകന്ന് സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ അഭയം തേടുന്ന പ്രക്രിയായി (aversio a deo, conversio ad creaturam) പാപത്തെ അദ്ദേഹം നിർവ്വചിച്ചു.⁷ അദ്ദേഹം പാപത്തെ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കുന്ന മാതൃകപാപമെന്നും (sin ad mortem), ക്ഷമിക്കപ്പെടാവുന്ന ലഘുപാപമെന്നും (veniabiliora) തരം തിരിച്ചു. ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച സഭയുടെ പിൽക്കാല പഠനങ്ങളിൽ അഗസ്തിനോസിന്റെ സ്വാധീനം വളരെ ശക്തമായിരുന്നു.

രഹസ്യകുന്ദസാരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വീക്ഷണം വളർന്നു വരാൻ ഇടയായി.

ആദിമ സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അനുരഞ്ജനകുദാശയുടെ കർക്ക ശവും പരസ്യവുമായ അനുഷ്ഠാനം ആ രീതിയോട് സാവകാശം താല്പര്യം കുറയുന്നതിനും സാവകാശം രഹസ്യകുവസാരത്തിന്റെ രീതി വളർന്നു വരുന്നതിനും ഇടയാക്കി. രഹസ്യകുവസാരക്കാര നോട് രഹസ്യമായി ഏറ്റുപറയത്തക്കവിധം പാപങ്ങളെ നിർവ്വചി ക്കുക ആവശ്യമായിവന്നു. അതോടെ പാപങ്ങളുടെ പട്ടികയുമാ യാണ് ഒരാൾ കുവസാരത്തിനണയുന്നത്. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടോടെ രഹ സ്യകുവസാരം പ്രചാരത്തിൽ വന്നതോടെ കുവസാരക്കാരുടെ സഹായത്തിനായി പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ (Penitential books) പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സമീപനത്തെ ഏറെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനുതാപി കുവസാരക്കാരനോട് ഏറ്റു പറയേണ്ട പാപങ്ങളുടെ പട്ടികയ്ക്കും അവയ്ക്ക് ആനുപാതികമായി കുവസാരക്കാരൻ നൽകേണ്ട പ്രായ ശ്ചിത്തങ്ങൾക്കും പ്രാമുഖ്യം നൽകി. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലും ആദിമ സഭയിലും പാപത്തെ അനുതാപത്തിന്റേയും മാനസാന്തരത്തി ന്റേയും പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതെങ്കിൽ കാലാന്തരത്തിൽ ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കുവസാരത്തിന്റെ പശ്ചാ ത്തലത്തിലാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാ ടിൽ ചില വികലതകൾ കടന്നു കൂടാൻ ഇത് ഒരു കാരണമായിട്ടു ണ്ട്.

വി. തോമസ് അക്വിനാസ് പാപത്തെ ശരിയായി നിർവ്വചിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ശരിയായ ധാർമ്മിക ജീവിതം വ്യക്തിയുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായ ദൈവവുമായി ഐക്യത്തിലായിരിക്കുന്നതാണ്. ഒരു പ്രവൃത്തി അത് ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ അത് ധാർമ്മികമായി ശരിയും അല്ലാത്തപക്ഷം തെറ്റുമാണ്. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ തെറ്റായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളിലൂടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യ ത്തിൽ നിന്നും അകലുന്നതാണ് പാപം. ഒരുവൻ പാപം ചെയ്യുന്ന തിലൂടെ, അവന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യമായ ദൈവത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായും അകന്നുപോകാൻ ഇടയായാൽ അത് മാർകപാപമാ ണ്. ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന പാപം ദൈവത്തിൽനിന്നും അവനെ പൂർണ്ണ മായും അകറ്റാൻ പര്യാപ്തമല്ലെങ്കിൽ അത് ലഘുപാപവുമായിരി ക്കും. കാരണം ലഘുപാപത്തിലൂടെ പാപം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യമോ, നിത്യരക്ഷയോ നഷ്ടപ്പെടാൻ ഇട യില്ല. പാപത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശുദ്ധ അക്വിനാസിന്റെ ഈ നില പാടാണ് പിൽക്കാലത്ത് സഭയുടെ ഔദ്യോഗികനിലപാടായി സ്വീക റിക്കപ്പെട്ടത്.⁸ പക്ഷേ പിൽക്കാലത്തും വിശ്വാസികളുടെ പ്രായോ

ഗിക ജീവിതത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയതും പ്രചാരം നേടിയതും ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനെക്കാൾ കുവസാരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വളർന്നു വന്ന പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച ചില ധാരണകളാണ്.

3.1 ട്രെന്റ് സുന്നഹദോസ്

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവോത്ഥാനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയ മാർട്ടിൻ ലൂഥറിന്റേയും കാൽവിന്റേയും മറ്റും അഭിപ്രായത്തിൽ ഉത്ഭവപാപ ത്തിന്റെ ഫലമായി മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന, പാപകരമായ ആസക്തികളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് വ്യക്തികൾ അനുദിനജീവിത ത്തിൽ പാപങ്ങൾ ചെയ്തു പോകുന്നത്. ദൈവകൃപ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമേ അവയെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ലൂഥറിന്റേയും മറ്റും ഈ നിലപാടിനെ കർശനമായി എതിർത്തുകൊണ്ട് ഉത്ഭവ പാപം മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഉത്ഭവ പാപത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ മാമ്മോദീസായിലൂടെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെ ടുന്നുവെന്നും ട്രെന്റ് കൗൺസിൽ വാദിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ കുവസാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ വിമർശനത്തെ നേരിടാൻ ആ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ വിശദവും കർശ നവുമായ പഠനം ഈ സുന്നഹദോസ് നൽകി. ഈ കൗൺസിലിന്റെ 14-ാമത്തെ സമ്മേളനത്തിന് കുവസാരത്തിന് ഒരുക്കമായി വിശദ മായ ആത്മപരിശോധന നടത്തണമെന്നും അതിനുശേഷം ഓർമ്മി ക്കുന്ന മാർകപാപങ്ങൾ എങ്കിലും, അവസാനത്തെ രണ്ടു പ്രമാണ ങ്ങൾക്കെതിരായി ചെയ്ത വിചാരത്താലുള്ള പാപങ്ങളാണെങ്കിൽ പോലും, എണ്ണവും തരവും സാഹചര്യങ്ങളോടുകൂടി കുവസാര ക്കാരനോട് ഏറ്റുപറയണമെന്നും നിഷ്കർഷിച്ചു.⁹ ലഘുപാപങ്ങൾ ഒരാളെ ദൈവൈക്യത്തിൽ നിന്നും അകറ്റുന്നില്ലെങ്കിലും അവയും ഏറ്റുപറഞ്ഞു കുവസാരിക്കുന്നത് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. പക്ഷേ അവ ഏറ്റുപറയാതിരിക്കുന്നത് കുറ്റകരമാകണമെന്നില്ല.

ട്രെന്റ് കൗൺസിലിന്റെ കാലം മുതൽ, കുവസാരം വാസ്തവ മാകണമെങ്കിൽ ഗൗരവമായ പാപങ്ങളെല്ലാം സാഹചര്യങ്ങളും എണ്ണവും തരവും പറഞ്ഞു കുവസാരിക്കണമെന്ന നിബന്ധന സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പഠനത്തിന്റേയും കാനോനനിയമത്തി ന്റേയും ഭാഗമായിത്തീർന്നു.¹⁰ ട്രെന്റ് സുന്നഹദോസിനുശേഷം ആരം ഭിച്ച വൈദികപരിശീലനത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും പാപത്തെ നിർവ്വചിച്ചത് കുവസാരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. കുവസാരക്കാരൻ പ്രധാനമായും അറിഞ്ഞി റിക്കേണ്ടത് ഒരു പാപി ഏറ്റുപറയുന്ന പാപങ്ങൾ മാർകമാണോ

അല്ലയോ എന്നായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പാപപ്രവൃത്തികളും നിയമലംഘനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. പാപത്തെക്കുറിച്ച് വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വിനാസും മറ്റും വിഭാവനം ചെയ്തതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ദർശനം വളർന്നു വന്നു. ബർണാഡ് ഹേറിങ്ങ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ ആദിമ നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ സഭയിൽ എല്ലാ പാപങ്ങളെയും ഒരു പോലെയല്ല വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. പകരം അവയുടെ ഗൗരവത്തിന് വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ കുമ്പസാരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കണിശമായി മാർകപാപം, ലഘുപാപം എന്ന് രണ്ടായി മാത്രം പാപത്തെ തരം തിരിച്ചപ്പോൾ ഗൗരവപാപങ്ങളെല്ലാം മാർകപാപങ്ങളാണെന്നും ലഘുപാപങ്ങളൊന്നും ഗൗരവമുള്ളവയല്ലെന്നുമുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ ക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽ വളർന്നു വന്നു. കത്തോലിക്കരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ജാൻസനിസവും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് പക്ഷത്തുനിന്നും കാൽവിനിസവും ഈ കാർക്കശ്യസ്വഭാവത്തിന് ആക്കംകൂട്ടി. ഈ പ്രവണത പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് നഷ്ടപ്പെടാനും പാപത്തെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസികളിൽ അകാരണമായ കുറ്റബോധം ജനിപ്പിക്കാനും ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് ചില ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.¹¹

3.2 പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപഠനം

ഏതെങ്കിലും സൃഷ്ടവസ്തുവിനോടുള്ള അനധികൃതമായ താല്പര്യത്തിന്റെ പേരിൽ ശരിയായ ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേഹത്തിലും പരാജയം സംഭവിക്കുന്നതാണ് പാപം. അത് ദൈവത്തിനെതിരായ തിന്മയാണ്. കാരണം അത് ദൈവസ്നേഹത്തിൽനിന്നും നമ്മെ അകറ്റുകമാത്രമല്ല, അവിടുത്തെ തിരസ്കരിക്കുന്നിടത്തോളം എത്തുന്ന കടുത്ത സ്വാർത്ഥതയുമാകാം. പാപത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ച് അവയെ മാർകപാപങ്ങളെന്നും ലഘുപാപങ്ങളെന്നും വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

മാർകപാപം: സഭാ പ്രബോധനങ്ങളനുസരിച്ച് ദൈവപ്രമാണങ്ങളുടെ ഘനമായ ലംഘനത്തിലൂടെ ഒരാൾക്ക് ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴാണ് അതിനെ മാർകപാപമെന്ന് പറയുന്നത്. മനുഷ്യൻ തന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യമായ ദൈവത്തെ പരിത്യജിച്ച് ഒരു താൽകാലികലക്ഷ്യത്തിന് ജീവിതത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകുന്നതാണ് (CCC 1852). മാർകപാപം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ആവൃത്തിക്കു തന്നിലുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവാസം നഷ്ടപ്പെടുകയും ആദ്ധ്യാത്മിക മരണം സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരർത്ഥ

ത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ആത്മഹത്യയാണ്. കാരണം പാപത്തിലൂടെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തെ നിഷ്കാസനം ചെയ്ത് മറ്റൊരു സൃഷ്ടവസ്തുവിനെ അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ഒരാൾ ബോധപൂർവ്വം ദൈവഹിതത്തിനെതിരായോ സഹോദരനെതിരായോ തനിക്കുതന്നെ ദോഷകരമായോ ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അത് മാർകപാപമായി കണക്കാക്കുന്നത്. മാർകപാപമായി സഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിൽ ചിന്തയാലോചന, വാക്കാലോചന, പ്രവൃത്തിയാലോചന, ഉപേക്ഷയാലോചന, ഒരു വ്യക്തി മാർകപാപം ചെയ്യാൻ ഇടയുണ്ട്. ഒരു മാർകപാപം ചെയ്യുന്നതോടെ ആ വ്യക്തി പൂർണ്ണമായും ഒരു പാപാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചേരുന്നു. വിഗ്രഹാരാധന, പാഷണ്ഡത, ദൈവദൂഷണം, ദൈവനാമത്തിൽ തെറ്റായ ലക്ഷ്യത്തോടെ ആണയിടുക, ഞായറാഴ്ചകളും കടമുള്ള ദിവസങ്ങളും വിശുദ്ധമായി ആചരിക്കാതിരിക്കുക തുടങ്ങി കൊലപാതകം, ആത്മഹത്യ, ഗൗരവമേറിയ കളവുകൾ, തേജോവധം ചെയ്യുക മുതലായവയും മാർകപാപങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.¹²

എല്ലാ മാർകപാപങ്ങളും ഗൗരവമേറിയവയാണെങ്കിലും സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ അവയെല്ലാം തുല്യമായല്ല പരിഗണിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, പരിശുദ്ധാത്മാവിനെതിരായ പാപങ്ങളാണ് ഏറ്റവും നീചമായവ. അടുത്തുവരുന്നവയാണ് ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രതികാരത്തിനായി കരയുന്ന കൊലപാതകം, പാവപ്പെട്ടവരെ പീഡിപ്പിക്കൽ, വേലക്കാർക്ക് കുലികൊടുക്കാതിരിക്കൽ, സ്വവർഗ്ഗരതി മുതലായവ. പരമ്പരാഗതമായി ഒരു കാര്യം മാർകപാപമാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയുടെ ഗൗരവം (gravity of matter), ആവശ്യമായ അറിവ് (sufficiency of reflection), പൂർണ്ണമായ സമ്മതം (fulness of consent) എന്നിവയാണ് (CCC1856). പാപപ്രവൃത്തിയുടെ ഗൗരവം നോക്കി ഒരു കാര്യം വസ്തു നിഷ്ഠമായി ഗൗരവമുള്ളതായി കണക്കാക്കാമെങ്കിലും മറ്റു രണ്ടു മാനദണ്ഡങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലേ അത് ചെയ്ത വ്യക്തി മാർകപാപത്തിന് ഉത്തരവാദിയാകുകയുള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ എല്ലാ മാർകപാപങ്ങളും ഗൗരവമായവയാണെങ്കിലും തുല്യമല്ല. ഇത് ലഘുപാപങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ശരിയാണ്.

മാർകപാപം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഒരു സാധ്യതയാണ്. മാർകപാപം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ വ്യക്തിയുടെ ദൈവവുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധം പൂർണ്ണമായും വിച്ഛേദിക്കപ്പെടുന്നു. അത് നമ്മെ ദൈവരാജ്യത്തിൽനിന്നും പുറന്തള്ളുകയും നിത്യനരകാഗ്നിക്ക് ഇരയാക്കുകയും ചെയ്യും (CCC 1861). ഇത്തരം ഒരു പാപത്തിലൂടെ

പാപി ദൈവവരപ്രസാദം നിഷേധിക്കുക മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിന്റെ ആ ദാനം നന്ദിരഹിതമായി ദൈവത്തിന്റെ മുഖത്ത് വലിച്ചെറിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരിക്കൽ ദൈവവരപ്രസാദം നമ്മൾ ധിക്കാരപൂർവ്വം നിരസിച്ചാൽ, നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെടാതെ അത് വീണ്ടെടുക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുകയില്ല. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിൽനിന്നും അകലുന്ന മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ പൈശാചിക ശക്തിക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അത് അവനെ നിത്യനാശത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും നിത്യനരകാഗ്നിക്ക് അർഹനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വർഗ്ഗീയജീവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാപി മൃതനായി തുടരുന്ന അവസ്ഥയാണ് മാതൃകപാപം. അത് ഒരു പാപപ്രവൃത്തി മാത്രമല്ല, അതിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്ന ഒരു പാപാവസ്ഥകൂടിയാണ്.¹³ മാതൃകമായിമുറിവേറ്റ വ്യക്തി വളരെ സാവകാശം മാത്രം സുഖപ്പെടുന്നതുപോലെയാണ് മാതൃകപാപം ചെയ്ത വ്യക്തിയുടെ സ്ഥിതിയും. ദൈവം തന്റെ സ്നേഹം നമ്മുടെമേൽ ഒരിക്കലും അടിച്ചേല്പിക്കുകയില്ല.

ലഘുപാപം: പാപത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ചാണ് അവയെ മാതൃകപാപവും മാതൃകമല്ലാത്തവയെന്നും വേർതിരിക്കുന്നത്. ലഘു പാപങ്ങൾ പാപമെന്ന നിലക്ക് ദൈവേഷ്ടത്തിന് വിരുദ്ധമായവയാണെങ്കിലും ദൈവമനുഷ്യബന്ധം പൂർണ്ണമായും വിചേദിക്കാൻ അവ പര്യാപ്തമല്ല. സഭയുടെ പഠനമനുസരിച്ച് ഗൗരവമല്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ ഒരാൾ ഒരു പാപം ചെയ്യുകയോ, ഗൗരവമായ കാര്യത്തിൽ പൂർണ്ണ അറിവും സമ്മതവുമില്ലാതെ തെറ്റു ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അത് ലഘുപാപമാകുന്നത് (CCC 1862). പലപ്പോഴും മാതൃകപാപങ്ങൾക്കു മാത്രം പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ലഘുപാപങ്ങളെ അപ്രധാനങ്ങളായി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യമാണുള്ളത്. ലഘുപാപങ്ങൾ മാതൃകപാപംപോലെ ഗൗരവമുള്ളവയല്ലെങ്കിലും ബോധപൂർവ്വവും തുടർച്ചയായും ചെയ്യുന്ന അത്തരം പാപങ്ങൾ മാതൃകപാപത്തിന് വഴിതെളിക്കാനിടയുണ്ട് (CCC 1863). കുറെ ലഘുപാപങ്ങൾ ചേർന്നതല്ല ഒരു മാതൃകപാപം. അവ തമ്മിൽ വലുപ്പത്തിന്റെ വ്യത്യാസമല്ല ഗുണത്തിന്റെ വ്യത്യാസമാണുള്ളത്. അവ തമ്മിലുള്ള ശരിയായ വ്യത്യാസം അവയുടെ ആഴത്തിലാണ് (intensity). അതേസമയം അവ തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ട്. ഒരാൾ ലഘുപാപങ്ങൾ തുടർച്ചയായി ചെയ്യുന്നതിലൂടെ മാതൃകപാപം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു മനോഭാവം അയാളിൽ സാവകാശം രൂപംകൊള്ളുന്നു, ചെറിയ രോഗങ്ങൾ മാതൃകരോഗങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിക്കുന്നതുപോലെ. അതുകൊണ്ട് ലഘുപാപങ്ങൾ മാതൃകമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് പാപമല്ലെന്നോ അപകടകരമല്ലെന്നോ പറയാനാവില്ല.¹⁴

4. ദൈവശാസ്ത്രരംഗത്തെ നൂതനാഭിമുഖ്യങ്ങൾ

കുന്ദസാരത്തെമാത്രം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള പാപത്തിന്റെ നിർവ്വചനവും തരംതിരിവും ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലും സത്യസന്ധമായും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്നില്ല എന്ന അവബോധം സാവകാശം വളർന്നുവന്നു. മാതൃകപാപവും ലഘുപാപവും എന്ന വിഭജനം പ്രസക്തമാണെങ്കിലും പാപത്തെ വെറും നിയമത്തിന്റെ ലംഘനമായി കാണാൻ പലരും വിസമ്മതിച്ചു. ചാവുദോഷത്തിന് കീഴിൽ കടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വിശ്വാസികളെ കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന രീതി ചില ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വിമർശനത്തിനു വിധേയമായി. വെറും നൈയാമികവും യാന്ത്രികവും പ്രവൃത്തിയധിഷ്ഠിതവുമായി പാപത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന രീതിയോട് പൊതുവെ ഉണ്ടായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുനർവിചിന്തനത്തിന് ആക്കുകയുണ്ടായി. ഗൗരവമായ പാപങ്ങളെല്ലാം മാതൃകപാപങ്ങളാണെന്നും ലഘുപാപങ്ങളെല്ലാം ഗൗരവമില്ലാത്തവയുമാണെന്ന പരമ്പരാഗത ചിന്ത അംഗീകരിക്കാവുന്നതല്ലെന്ന് പലരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.¹⁵

ഇതിനുപുറമെ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റേയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ ശാസ്ത്രീയമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.¹⁶ ധാർമ്മിക ജീവിതത്തെ ഒരു ദൈവവിളിയായി കാണുകയും വെറും നിയമങ്ങളുടെ അനുസരണത്തേക്കാൾ ക്രിസ്താനുഭവത്തിനും ശിഷ്യത്വത്തിനും, രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ, ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകുകയും ചെയ്തു. അത്തരം സമീപനത്തിൽ പാപം വെറും ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളുടെ ലംഘനം എന്നതിനേക്കാൾ നിത്യരക്ഷയുടെ പദ്ധതിയിൽ തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ വ്യക്തിക്ക് വരുന്ന പരാജയമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ ചെയ്യാതെത്തത് ചെയ്യുന്നത് മാത്രമല്ല ചെയ്യേണ്ടതും ചെയ്യാമായിരുന്നതും പാപമായി കാണാൻ തുടങ്ങി. ക്രൈസ്തവചിന്തയിൽ പലപ്പോഴും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ട അത്തരം ഉപേക്ഷയുടെ പാപങ്ങളും തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ളവയായി. ശിഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള വിളി അടിസ്ഥാനപരമായി ദൈവവുമായും മറ്റുള്ളവരുമായും ഉള്ള ശരിയായ ബന്ധത്തിൽ വളരാനും നിലനില്ക്കാനുമുള്ള ആഹ്വാനമാണ്. എങ്കിൽ പാപം ഈ ബന്ധങ്ങളിൽ വരുന്ന തളർച്ചയും തകർച്ചയും പരാജയവുമാണ്. ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ സ്നേഹിക്കാനുള്ള ദൈവവിളിയുടെ ബോധപൂർവ്വമായ നിഷേധ

മാണ് പാപം. അതും വെറും ഒരു നിയമം ലംഘിക്കുന്നതിലോ തെറ്റു ചെയ്യുന്നതിലോ അവസാനിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. അത് പ്രധാനമായും “ ദൈവവും മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള പാപിയുടെ ബന്ധം വിചേരിക്കലാണ്.”¹⁷ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സാവകാശം പാപത്തേയും മാനസാന്തരത്തേയും കത്തോലിക്കാദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒരു പുനർവിചിന്തനത്തിന് വിധേയമാക്കിയത്.

4.1 പാപം: ഒരു പുനർവിചിന്തനം

പാപത്തെയും മാനസാന്തരത്തേയും കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗതമായ കാഴ്ചപ്പാടിന് കാതലായ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിന് പ്രധാനമായും കാരണമായത് ധാർമ്മിക പരിഗണനയിൽ പ്രവൃത്തിയിഷ്ടിതസമീപനം (act-oriented) വ്യക്തിയിഷ്ടിത സമീപനത്തിന് (Person-oriented) വഴിമാറിയതാണ്. പാപവും പുണ്യവും പ്രവൃത്തിയുടെ വിശേഷണങ്ങളാണ് എന്നതിനേക്കാൾ വ്യക്തിയുടെ വിശേഷണങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. പാപം പ്രധാനമായും വ്യക്തിയിലാണ് അല്ലാതെ പ്രവൃത്തിയിലല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പ്രവൃത്തി തെറ്റോ ശരിയോ എന്നതിനേക്കാൾ അത് വ്യക്തിയിലും അവന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യവുമായുള്ള ബന്ധത്തിലും എന്ത് മാറ്റം വരുത്തുന്നു എന്നതിനായി ഊന്നൽ. ഈ വീക്ഷണത്തിൽ തന്റെ തീരുമാനങ്ങളിലൂടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും ഉപേക്ഷകളിലൂടെയും വ്യക്തി പാപത്തിലോ പുണ്യത്തിലോ ദൃഢപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്തുചെയ്തു എന്നതിനേക്കാൾ, വ്യക്തി ആരായിത്തീരുന്നു എന്ന വസ്തുത ധാർമ്മിക പരിഗണനയിൽ പ്രാമുഖ്യം നേടുന്നു. ഈ സമീപനത്തിൽ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തോടുള്ള (ദൈവം) വ്യക്തിയുടെ നിലപാടിനെ (fundamental option) പാപത്തിന്റെയോ പുണ്യത്തിന്റെയോ ആത്യന്തിക മാനദണ്ഡമായി കാണാൻ തുടങ്ങി.

മനുഷ്യജീവിതം ഒറ്റപ്പെട്ട കുറെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സമാഹാരമല്ല. അനുദിനജീവിതത്തിലെ നിരവധി തീരുമാനങ്ങളിലൂടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും ആണ് വ്യക്തിയിൽ സ്ഥായിയായ ഒരു നിലപാട് വെളിപ്പെടുന്നത്. ഇതാകട്ടെ സാവകാശം വ്യക്തിയിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന ഒരു മൗലികമായ നിലപാടാണ്.(fundamental stance).¹⁸ ഈ അടിസ്ഥാനപരമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഒരുവന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യമായ ദൈവത്തിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും ലോകത്തിനും അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആകാം. ഈ നിലപാടാണ് അവന്റെ നിത്യരക്ഷ നിർണ്ണയിക്കുന്ന പ്രധാനഘടകം. അതുകൊണ്ട് സ്ഥായിയായ ഈ നിലപാടാണ് വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികത അഥവാ പുണ്യ

പാപങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ആത്യന്തികമായ മാനദണ്ഡം. ഈ സമീപനത്തിൽ വ്യക്തികൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവോന്മുഖരോ (state of grace) സ്വാർത്ഥോന്മുഖരോ (state of sin) ആയിത്തീരാൻ ഇടയുണ്ട്. ആത്യന്തികമായ ഈ നിലപാടിനെ ആവിഷ്കരിക്കാനും ശക്തിപ്പെടുത്താനും സഹായിക്കുന്നതിന്റെ തോതനുസരിച്ചാണ് പ്രവൃത്തികളുടെ ധർമ്മാധർമ്മ വിവേചനം നടത്തുന്നത്. ഒരുവനെ ദൈവോന്മുഖതയിൽ വളരാൻ സഹായിക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ധാർമ്മികമായി ശരിയും, അവനെ ദൈവോന്മുഖതയിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയോ സ്വാർത്ഥോന്മുഖതയിൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നവ തെറ്റുമായിരിക്കും.

4.2 മാർകപാപാവസ്ഥയിൽ ഗൗരവമായ പാപങ്ങൾ

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പലരുടെയും അഭിപ്രായത്തിൽ മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച കാഴ്ചപ്പാടിൽ മാർകപാപം ഒറ്റപ്പെട്ട ഗൗരവമായ ഒരു തിന്മപ്രവൃത്തി എന്നതിനേക്കാൾ ഒരാൾ ദൈവത്തിനും സമൂഹത്തിനുമെതിരായി സ്വീകരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ജീവിത നിലപാടാണ് (negative fundamental option).¹⁹ നിഷേധാത്മകമായ ഒരവസ്ഥയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ, ജീവിതത്തിലെ തീരുമാനങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും നിലപാടുകളുമെല്ലാം സാധാരണഗതിയിൽ ഇതിന്റെ പ്രകാശനങ്ങളായിരിക്കും. ഈ അവസ്ഥ ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് രൂപപ്പെടുന്നതല്ല. ഒരിക്കൽ ഇത്തരം ഒരു പാപാവസ്ഥയിൽ ഒരാളെത്തിയാൽ അതിൽനിന്നും പ്രസാദവരാവസ്ഥയിലേക്ക് തിരിയുക അസാധ്യമല്ലെങ്കിലും ക്ലേശകരമാണ്. വര പ്രസാദാവസ്ഥയിൽനിന്നു പാപാവസ്ഥയിലേക്കും മറിച്ചുമുള്ള മാറ്റം ദിവസംതോറും നടക്കുന്നു എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നത് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് ചേർന്നതല്ല. കാരണം ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ നിലപാട് നല്ലതോ ചീത്തയോ ആകട്ടെ, സ്ഥായിയായിരിക്കും. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗൗരവമായ ഒരു പാപപ്രവൃത്തികൊണ്ട് ഒരാൾ മാർക പാപാവസ്ഥയിൽ അധഃപതിക്കാമെങ്കിലും സാധാരണഗതിയിൽ ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ട് ഒരു വ്യക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ നിലപാടിൽ മുഴുവനായും മാറ്റം സംഭവിക്കുക സാധ്യമല്ല.²⁰

അത്തരം ഒരു പാപപ്രവൃത്തി വ്യക്തിയുടെ ദൈവാഭിമുഖ്യം പൂർണ്ണമായും നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമല്ല. അതുകൊണ്ട് അത്തരം ഒരു പാപപ്രവൃത്തി ഗൗരവമായതാണെങ്കിലും അതിനെ മാർകപാപമെന്ന് വിളിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും, അവയെ ഗൗരവപാപമെന്ന് വിളിക്കുകയാണ് ഉചിതമെന്നും പല കത്തോലിക്കാദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.²¹ ലഘുപാപങ്ങൾ

എന്ന് പരമ്പരാഗതമായി വിളിക്കുന്നവ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ദൈവോന്മുഖതയെ സ്ഥായിയായി സ്വാധീനിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല. അതേസമയം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ഗൗരവപാപങ്ങളും ലഘുപാപങ്ങളും അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി ഉപേക്ഷയുടെ പാപങ്ങളും ഒരാളുടെ ദൈവാനുകൂലമായ നിലപാടിനെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയും മാർകപാപാവസ്ഥയിലേക്ക് വ്യക്തിയെ സാവകാശം നയിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് അവയെ നിസ്സാരമായി കാണാൻ ഈ സമീപനം അനുവദിക്കുന്നില്ല.²²

കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രം മാർകപാപത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് വ്യക്തിയുടെ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പൂർണ്ണവും സ്ഥായിയുമായ വിചേദമായിട്ടാണ്. പക്ഷേ പരമ്പരാഗതമായി മാർക പാപങ്ങൾ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പല പ്രവൃത്തികളും ഗൗരവമേറിയ വയാണെങ്കിലും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പൂർണ്ണവിചേദ നത്തിനും മനുഷ്യന്റെ നിത്യനാശത്തിനും കാരണമാകുന്നു എന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട് എന്ന് പല ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വാദിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ അത്തരം ഒറ്റപ്പെട്ട പാപപ്രവൃത്തി കളെ മാർകപാപമെന്ന് വിളിക്കാൻ വിമുഖത കാണിക്കുന്നു. സാധാരണ ഒരാൾ ഗൗരവമായ ഒരു പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മുഴുവനുമായി ഉണ്ട് എന്നാണ് വിവക്ഷ. എന്നാൽ അതു ശരിയാകണമെന്നില്ല. അത്തരം പല പാപപ്രവൃത്തി കളിലും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്ന പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം (hattah) പൂർണ്ണമായും ഉണ്ടാകണമെന്നില്ലെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.²³

മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച വീക്ഷണത്തിൽ മാർകപാപം ഒരു പ്രവൃത്തിയെന്നതിനേക്കാൾ വ്യക്തിയിൽ സാവകാശം രൂപം കൊള്ളുന്ന പാപാവസ്ഥയാണ്. (negative fundamental option or a state of sin).²⁴ അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിക്ക് തന്റെ നിത്യരക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച തീരുമാനം ഒറ്റ നിമിഷംകൊണ്ടോ ഒറ്റ പ്രവൃത്തികൊണ്ടോ എടുക്കാൻ സാധാരണഗതിയിൽ സാധ്യമല്ല. അതേ സമയം ഇത്തരം ഒരു അവസ്ഥയിലേക്ക് വ്യക്തി എത്തുന്നത് ഗുരുവും ലഘുവുമായ പാപപ്രവൃത്തികളിലൂടെയാണെന്നതിന് സംശയമില്ല. ഈ പരിഗണനയിൽ പാപപ്രവൃത്തികൾ പോലെ തന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട വയാണ് ഉപേക്ഷയുടെ പാപങ്ങളും. കാരണം ദൈവോന്മുഖതയിൽ അനുസ്യൂതം വളരാനും ശക്തിപ്പെടാനും ശ്രമിക്കാത്ത വ്യക്തിയിൽ അവന്റെ ദൈവോന്മുഖതയുടെ ശക്തിക്ഷയിച്ച് വിപരീതമായ നിലപാട് സാവകാശം രൂപം കൊള്ളുക സ്വാഭാവികമാണ്.

ഈ സമീപനത്തിൽ ഗൗരവമായ പാപങ്ങൾ മാർകപാപങ്ങളല്ലെങ്കിലും, അവ ദൈവമനുഷ്യബന്ധത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കും അവയെ അവഗണിക്കാനാവില്ല. അത്തരം അവസരത്തിൽ ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും ധാർമ്മികാവബോധമുള്ളവർക്ക് തന്റെ ഉള്ളിന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ തന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തിന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, എപ്പോഴാണ് അത് മാർകപാപമാകുക എന്ന് പറയുക എളുപ്പമല്ല. ഇതുപോലെ തന്നെ ലഘുപാപങ്ങൾക്ക് ദൈവമനുഷ്യബന്ധത്തെ തകർക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും അതിൽ ശിഥിലീകരണം വരുത്താനും തെറ്റായ ദിശയിലേക്കുള്ള ആകർഷണം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും കഴിയും. അതുകൊണ്ട് ലഘുപാപങ്ങളെ പൊതുവെ ഗൗരവമില്ലാത്തവയായി കാണുന്നതും ശരിയല്ല.

മാർകപാപത്തെ വ്യക്തി സാവകാശം എത്തിച്ചേരുന്ന പാപാവസ്ഥയായി കാണുന്ന ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തിൽ മാർകപാപം വളരെ എളുപ്പത്തിൽ തുടരെ തുടരെ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി വീക്ഷിക്കുന്നത് വസ്തുതകൾക്ക് നിരക്കുന്നതല്ല.²⁵ വരപ്രസാദാവസ്ഥയിൽ നിന്നും മാർകപാപാവസ്ഥയിലേക്കും അവിടെനിന്ന് തിരിച്ചും നീങ്ങാനുള്ള സാധ്യത വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടെങ്കിലും ആ വ്യക്തിയുടെ ബോധപൂർവ്വമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടും ഈ ലോകത്തോടു തന്നെയുമുള്ള അയാളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ നിലപാടുതന്നെ മാറുമ്പോഴാണ് ഇത് സംഭവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സവിശേഷത മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അത്തരം അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റം നിത്യേന നടക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാകാൻ പറ്റില്ല. അതേസമയം പാപം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പരമായ ഒരു സാധ്യതയായി എന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

5. സമീപകാല സഭാപ്രബോധനങ്ങളുടെ പ്രതികരണം

വ്യക്തിയുടെ ധാർമ്മികത നിർണ്ണയിക്കുന്നത് പ്രധാനമായും ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായ ദൈവത്തോടുള്ള അവന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ നിലപാടാണ് (fundamental option) എന്ന ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണം ഇന്ന് സഭാപ്രബോധനങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നു.²⁶ അതേസമയം പാപത്തെക്കുറിച്ച് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വീക്ഷണം മുഴുവനായും അംഗീകരിക്കാൻ സഭാപ്രബോധനങ്ങൾ വിസമ്മതിക്കുന്നു. കാരണം മാർകപാപത്തെ ഒരു പാപാവസ്ഥയായി മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഒറ്റപ്പെട്ട

ഗൗരവമായ പാപങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടാനും അവയെ അപ്രധാനമായി കണക്കാക്കാനും സാധ്യതയുണ്ടത്രെ. ഈ ഭയംമൂലം ഗൗരവമായ ഒറ്റ പാപപ്രവൃത്തിയിലൂടെ വ്യക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ നിലപാടിൽ മാറ്റം വരാമെന്നും അത് മാർകപാപമായിത്തീരാമെന്നും സഭാപ്രബോധനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.²⁷

1983 ലെ മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡിൽ ആധുനികദൈവശാസ്ത്ര വീക്ഷണം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് പാപത്തെ ലഘുപാപം, ഗൗരവമായ പാപം, മാർകപാപം എന്നിങ്ങനെ ചില മെത്രാന്മാർ തരം തിരിച്ചതിനെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ സിനഡ് രേഖയിൽ ഇപ്രകാരം പ്രതികരിക്കുന്നു. പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അത്തരം തരംതിരിവ് ഗൗരവമായ പാപങ്ങളിൽത്തന്നെ ചിലത് ഗൗരവമുള്ളതും മറ്റുചിലത് അപ്രധാനവുമാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്ക് ഇടം നൽകും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ പാപം രണ്ടുതരമേയുള്ളൂ. നമ്മുടെ അതിസ്വാഭാവിക ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതും നഷ്ടപ്പെടുത്താത്തതും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരാൾ പൂർണ്ണമായ അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ഗൗരവമായ ഒരു തെറ്റുചെയ്താൽ അത് മാർകപാപമാകും²⁸. മാർകപാപത്തെ വ്യക്തിയുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തോടുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ നിലപാടുമായി താദാത്മ്യപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ പരമ്പരാഗതമായ നിലപാട് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. സമീപകാല ദൈവശാസ്ത്ര വീക്ഷണം അംഗീകരിക്കാൻ മാർപാപ്പാ വിസമ്മതിക്കുന്നതിന് പ്രധാന കാരണം അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമീപകാല ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണം വിശ്വാസികളുടെ പാപബോധം ഇനിയും കുറയ്ക്കാൻ കാരണമാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഭയപ്പെടുന്നു.²⁹

6. സാമൂഹ്യപാപവും സാമൂഹികോത്തരവാദിത്വവും

മുൻകാലങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം വ്യക്തിയുടെ പെരുമാറ്റങ്ങളെ വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ അവലോകനം ചെയ്യുകയും അവരുടെ വ്യക്തിപരമായ പാപത്തിനും മാനസാന്തരത്തിനും പരമപ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ധാർമ്മികപരിഗണനയിൽ തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള വ്യക്തികളുടെ സാമൂഹ്യവ്യാപാരങ്ങളെ ധാർമ്മികമായി അപഗ്രഥനം ചെയ്യാനോ, സാമൂഹിക തിന്മകളിലുള്ള അവരുടെ ഭാഗഭാഗിത്വം

വിശകലനം ചെയ്യാനോ അതിനോട് ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കാനുള്ള അവരുടെ സാമൂഹികോത്തരവാദിത്വത്തിന് ഊന്നൽ നൽകാനോ കാര്യമായി ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. അതിന്റെ പരിണതഫലമായി വ്യക്തിപരമായി വളരെ നല്ല ധാർമ്മിക ജീവിതം നയിക്കുന്നു എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവർപോലും സാമൂഹികതിന്മകളിലുള്ള തങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനോ, തങ്ങളുടെ സാമൂഹികോത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നിറവേറ്റാനോ ശ്രമിക്കാതെ പലപ്പോഴും നിർജ്ജീവമായ സാമൂഹിക മനഃസാക്ഷിയുടെ (dormant social conscience) ഉടമകളായി ജീവിക്കുന്നത് സർവ്വസാധാരണമാണ്.

നന്മയും തിന്മയും ഇന്ന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും നമുക്ക് അനുഭവേദ്യമാകുന്നതും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളിലെ നന്മിനേക്കാൾ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളിലൂടെയാണ്. ഇത്തരം വ്യവസ്ഥിതികളും പുണ്യപാപങ്ങളുടെ മാധ്യമങ്ങളാകാം. വ്യക്തികളുടെ വിവിധതരത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ നിലനിർത്തപ്പെടുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികൾ വ്യക്തികളുടെ അഭ്യുന്നതിക്ക് സഹായിക്കുന്ന നീതിയുടെയും വിമോചനത്തിന്റെയും സ്രോതസ്സുകളാണെങ്കിൽ അവ നിലനിർത്തുന്നവരുടെ ദൈവോന്മുഖതയുടെ തെളിവാണത്. മറിച്ച് അവ പീഡനത്തിന്റേയും സഹനത്തിന്റേയും മാധ്യമങ്ങളാണെങ്കിൽ, അവയ്ക്ക് ഉത്തരവാദികളായവരുടെ പാപാവസ്ഥയെയാണ് അവ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. കാരണം അത്തരം സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾ സഹോദരങ്ങളും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണത്തിന്റേയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അഭാവത്തിന്റേയും തെളിവാണത്.³⁰

സമൂഹത്തിൽ അനീതിയുടെയും മർദ്ദനത്തിന്റേയും സാഹചര്യങ്ങളും സംവിധാനങ്ങളും രൂപം കൊള്ളുന്നതിനും നിലനില്ക്കുന്നതിനും വ്യക്തികൾ കാരണക്കാരാണ്. വ്യക്തികളുടെ സ്വാർത്ഥതയും പാപങ്ങളും അവയുടെ പരിണതഫലങ്ങളും ദൈവേഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായ സാമൂഹികസംവിധാനങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുന്നതിനും വ്യാപകമായി തിന്മ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും കാരണമാകാറുണ്ട്. അത്തരം തിന്മ നിറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥിതികൾ രൂപംകൊള്ളുകയും നിലനിർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, വ്യക്തികൾ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അവയിൽ പങ്കാളികളാകുകയും അവ കൂടുതൽ പാപത്തിന് പ്രേരണയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. വ്യക്തിപരമായ പാപവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവയെ സാമൂഹികപാപം (social sin) എന്നു വിളിക്കാം (CCC1869).

ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പാ പറയുന്നതുപോലെ, വ്യക്തികളിൽ ആരംഭിക്കുന്ന പാപം കാലക്രമേണ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതികളെ ജീർണ്ണിപ്പിക്കുകയും സമൂഹത്തിന് ഹാനികരമാവുകയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, അത് തുടർന്ന് വ്യക്തികളുടെ പെരുമാറ്റത്തെ ദോഷ കരമായി സ്വാധീനിക്കുകയും കൂടുതൽ പാപത്തിന് പ്രേരകമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അത്തരം സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളെ മാർപാപ്പാ വിളിക്കുന്നത് “പാപത്തിന്റെ സംവിധാനങ്ങൾ (structures of sin) എന്നാണ്.³¹ അത്തരം സാമൂഹികസംവിധാനങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ പരിമിതികളിൽ നിന്നോ, സ്വാർത്ഥതയിൽനിന്നോ, തിന്മയിൽ നിന്നോ, രൂപംകൊണ്ടവയാവാം. അവ കാലക്രമത്തിൽ വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും സുസ്ഥിതിയെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുകയും വ്യാപകമായ തിന്മയുടെ സ്രോതസ്സുകളായി മാറുകയും ചെയ്യും. വ്യക്തികളും സമൂഹവും അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ഇത്തരം വ്യവസ്ഥിതികളിൽ പങ്കാളികളാകുകയും അവയെ നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഏറെപ്പേരുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ ഉത്ഭവിക്കുകയും നിലനിർത്തപ്പെടുകയും നിരവധിപേർക്ക് പീഡനകാരണമാവുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥാപിതമായ തിന്മയെ സമകാലിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സാമൂഹ്യപാപം (social sin or structural sin) എന്നു വിളിക്കുന്നു.³²

മനുഷ്യജീവിതംതന്നെ ദുസ്സഹമാക്കുന്ന സാമൂഹിക സംവിധാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നകാര്യം ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, വളരെയധികം പേരെ നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിലനിർത്തുന്ന സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതി, ചില സാമൂഹികസംവിധാനങ്ങളുടെ ഫലമായി ചില വിഭാഗം ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന അവഗണന, സ്ത്രീധനം നൽകാനില്ലാത്തതിന്റെ പേരിൽ വിവാഹജീവിതം സ്വപ്നംകാണാൻ പോലും കഴിയാത്ത ദരിദ്രകുടുംബങ്ങളിലെ പെൺകുട്ടികൾ. ഒരു സാമൂഹ്യസംവിധാനം ഒരു വിഭാഗത്തിന് നേട്ടങ്ങൾക്കും മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിന് കടുത്ത അനീതിക്കും അവഗണനയ്ക്കും കാരണമാകുമ്പോൾ അവയെ പാപകരമായ വ്യവസ്ഥിതികൾ (sinful social structures) എന്ന് വിളിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്ന് ചില ദൈവശാസ്ത്ര ജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.³³ ഇത്തരം പാപകരമായ സംവിധാനങ്ങൾ അനേകം പേർക്ക് തിന്മയ്ക്കും അനീതിയ്ക്കും കാരണമാകുന്നു എന്നറിഞ്ഞിട്ടും തങ്ങളുടെ നേട്ടങ്ങൾക്കായി അവ ബോധപൂർവ്വം നിലനിർത്തുകയോ, അവയിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നിട്ടും, അതിന് തുനിയാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരാൾ സാമൂഹിക

പാപത്തിൽ (social sin) പങ്കാളിയാവുന്നു. പാപകരമായ സാമൂഹിക സംവിധാനങ്ങളിലെ ഒരാളുടെ പങ്കാളിത്തം കുറ്റകരമാകുന്നത് അത് ബോധപൂർവ്വവും സ്വന്തം ഇഷ്ടത്താലെയും (conscious and willful participation) ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ³⁴.

നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതികളോട് സഹകരിക്കാത്ത ഒരാൾക്ക് ആ സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കാനാവില്ല. അതുകൊണ്ടു പലപ്പോഴും വ്യക്തികൾ വിവിധ സംവിധാനങ്ങളെ വിമർശനബുദ്ധി കൂടാതെ സ്വാംശീകരിക്കുകയും അവ അനുശാസിക്കുന്നതനുസരിച്ച് പെരുമാറുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അനീതി നിറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥിതിയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും നിവൃത്തി കേടുകൊണ്ടും അവയിൽ ചിലർക്ക് പങ്കാളികളാകേണ്ടി വരാറുണ്ട്. ഇവരുടെയൊന്നും ഭാഗഭാഗിത്വം പാപകരമാകണമെന്നില്ല³⁵. കുറ്റബോധത്തേക്കാൾ ഉപരി സാമൂഹിക തിന്മകൾ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള അവരുടെ ഭാഗഭാഗിത്വത്തെക്കുറിച്ചും അവ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള അവരുടെ സാമൂഹികോത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചും അവരെ ബോധവാന്മാരാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

സാധാരണ ധാർമ്മിക പരിഗണനയിൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയുടെയോ ഉപേക്ഷയുടെയോ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നതോ മുൻകൂട്ടി ആഗ്രഹിക്കുന്നതോ ആയ പ്രത്യേകലാതങ്ങൾക്കാണ് നമുക്ക് കുറ്റമുള്ളത് (guilt). എന്നാൽ മുൻകൂട്ടി ആഗ്രഹിക്കാത്തതോ, കാണാത്തതോ ആയ പ്രത്യേകലാതങ്ങൾ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വഴി ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അവയേയും പരിഹരിക്കാൻ നമുക്ക് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. അത്തരം ഉത്തരവാദിത്വമാണ് പാപകരമായ വ്യവസ്ഥിതികളുടെ കാര്യത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കുള്ളത്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവ നിലനിർത്തുന്നവരും അവയുടെ തിക്തഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവരും ഒരുപോലെ അവയിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരാണ്. അനീതി നിറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥിതികൾ സമൂഹജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും അവ പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യാൻ കടമയുണ്ട്. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ജോസഫ് ഫുക്സ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ, സമൂഹത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിലും വികസനത്തിലും നിഷ്ക്രിയത്വം പാലിക്കുന്നത് അധാർമ്മികവും നീതീകരിക്കാനാവാത്തതുമാണ്. ഇതേ കാരണത്താൽ സാമൂഹിക വികസനത്തിന് ഹാനികരമാകുന്ന വ്യവസ്ഥിതികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് കൂട്ടുനിലകൊള്ളുന്നതും അവയിൽ

മാറ്റം വരുത്താൻ വിമുഖത കാണിക്കുന്നതും അധാർമ്മികവും പാപകരവുമാണ്.³⁶

അനീതി നിറഞ്ഞ സാമൂഹികസംവിധാനങ്ങളെ പുനഃക്രമീകരിക്കുക എന്നത് ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിക്ക് തനിയെ നിർവഹിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല. മറിച്ച് സമൂഹത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരുടെ സഹകരണത്തിലൂടെ മാത്രം സാധിക്കുന്ന ഒന്നായതിനാൽ ഇത് സാമൂഹികോത്തര വാദിത്വം (social responsibility) ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു കടമയാണ്. അതേസമയം ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവരവരുടെ കഴിവിനനുസരിച്ച് ഈ പ്രക്രിയയിൽ സഹകരിക്കുവാൻ കടമയുണ്ട്.³⁷ അതിനാൽ സാമൂഹിക പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാർമ്മിക - ദൈവശാസ്ത്ര പരിചിന്ത നങ്ങൾ ജനങ്ങളെ കൂടുതൽ കുറ്റബോധത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിനു പകരം അവരുടെ സാമൂഹികോത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരാക്കുന്നതാകണം. വ്യക്തികളുടെ വ്യക്തിപരമായ പാപങ്ങളോടൊപ്പം സാമൂഹ്യപാപങ്ങളിലെ തങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി ബോധവാന്മാരാകാനും തങ്ങളുടെ സാമൂഹികോത്തരവാദിത്തത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനും ആവശ്യമായ ഒരു ധാർമ്മിക പരിശീലനമാണ് ജനങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് ആവശ്യം. എങ്കിലേ വ്യക്തിപരമായ മനഃസാക്ഷിയോടൊപ്പം പ്രതികരണ ശേഷിയുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യമനഃസാക്ഷി അവരിൽ രൂപം കൊള്ളുകയുള്ളൂ.

പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യസന്ധമായ ഒരു വിചിന്തനം ഒരിക്കലും ജനങ്ങളുടെ പാപബോധം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാവില്ല. മറിച്ച് ശരിയായ പാപബോധം അവരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാകും. ശരിയായ പാപബോധം എന്നത് പലരും കരുതുന്നതുപോലെ അകാരണമായ കുറ്റബോധമല്ല (guilt feeling). ശരിയായ പാപബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവമാണ്. അല്ലാതെ വ്യക്തി തന്നെയല്ല. ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണത്തിൽ പാപബോധം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളായ ഉപവിയുടേയും, സന്തോഷത്തിന്റേയും, സമാധാനത്തിന്റേയും പരിഹാരത്തിന്റേയും ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാണ്. അകാരണമായ കുറ്റബോധം കൊണ്ടുണ്ടാകാൻ പോകുന്നത് ഇതിനെല്ലാം കടകവിരുദ്ധമായ ഫലങ്ങളാണ്. അത് വ്യക്തിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയെ മരവിപ്പിക്കാനേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ.

കുറിപ്പുകൾ

1. K. Menninger, *Whatever Became of Sin?*(New York: Hawthorn Book, Inc. Publishers, 1973).
2. M. Oraison, H.Niel et al, *Sin* (New York: Macmillam Company, 1962) 10.
3. J. Gaffney, *Sin Reconsidered* (New York: Paulist Press, 1983) 45-52; P. Achoonenberg, *Man and Sin* (London: Sheed and Waed, 1965) 177-191.
4. A. Gelin & A. Descamps, *Sin in the Bible* (New York:Desclee Company, 1964) 17-18; J.Gaffney *Sin Reconsidered*, p.16-24; M.J. Taylor (ed.), *The Mystery of Sin and Forgiveness* (Bombay: St.Paul Publications, 1970) 24-34.
5. B. Häring, *Free and Faithful in Christ*, Vol. 1 (Middlegreen: St. Paul Publications, 1978) 399-400.
6. H.Conolly, *Sin* (London: Continuum, 2002) 42-48.
7. St. Augustine, 22nd Book of *Contra Faustum; De Libero Arbitrio*, 2nd Chapter; See also H. Connolly, *Sin*, p.48-50; J.Mahony, *The Making of Moral Theology, A Study of Roman Catholic Tradition* (Oxford: Clarendon, 1987) 43.
8. ST.I-II, q.72, a.5; John Paul II, *Reconciliation et Paenitentia*, (Vatican: 1984)n.17.
9. H.J. Schroeder (ed.), *Canons and Decrees of the Council of Trent* (London: B.Herder Book Co., 1941) Fourteenth Session, Chapter V, p.93.
10. J. Mahony, *The Making of Moral Theology: A Study of Roman Catholic Tradition*, 30-31.
- 11.B.Häring, *Sin in the Secular Age* (St.Paul Publications: Slough, 1974) 156.
12. R.F. Clarke (ed.), *The Catechism Explained: An Exhaustive Exposition of the Christian Religion* (New York: Benziger Brothers, Inc., 1927) 452-461.
13. *Ibid.*, 462-465.
14. P. Schoonenberg, *Man and Sin*, 37-38.
15. B.Häring, *Sin in the Secular Age*,158.
16. *Optatam Totius*, n.16.
17. H. Connolly, *Sin*, 63-80.
18. L. Monden, *Sin, Liberty and Law* (Kansas City: Sheed and Ward, 1965)30-34; B.Häring, *Free and Faithful in Christ*, Vol.1, 191-195; P.Fransen, "Towards a Psychology of Divine Grace" in W.Birmingham & J.E., Cunneen (eds.), *Cross Currents of Psychiatry and Catholic Morality* (New York: Randon House, 1964) 36-37.
19. J. Fuchs, "Sin and Conversion," *Theology Digest* 14 (1966) 292-301, 292; J.Gaffney, *Sin Reconsidered*, 57; T.E.O'Connell, *Principles for Catholic Morality* (San Fransisco: Harper & Row, Publishers, 1976) 70-78; D.F. Kelly, "Aspects of Sin in Today's Theology," *Louvain Studies* 9 (1982) 191-197.
20. B.Häring, *Free and Faithful in Christ*, Vol.1, 212-213.
21. F.J. Heggen, *Confession and the Service of Penance* (Notre Dame: Notre Dame University Press, 1968) 74.

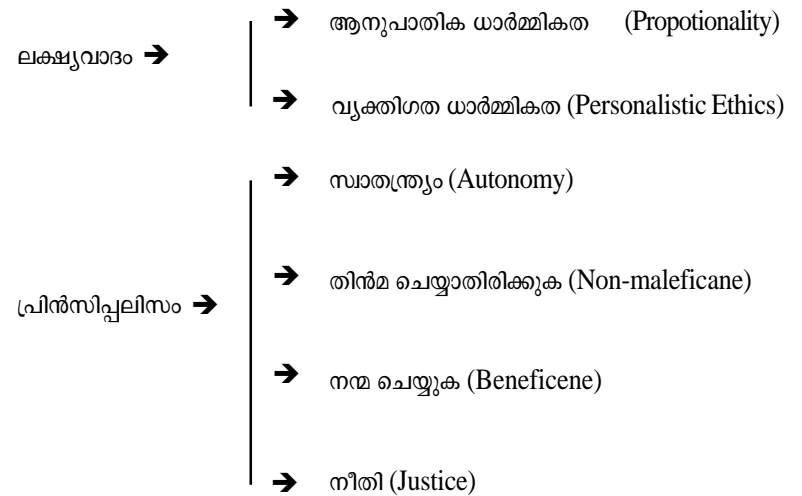
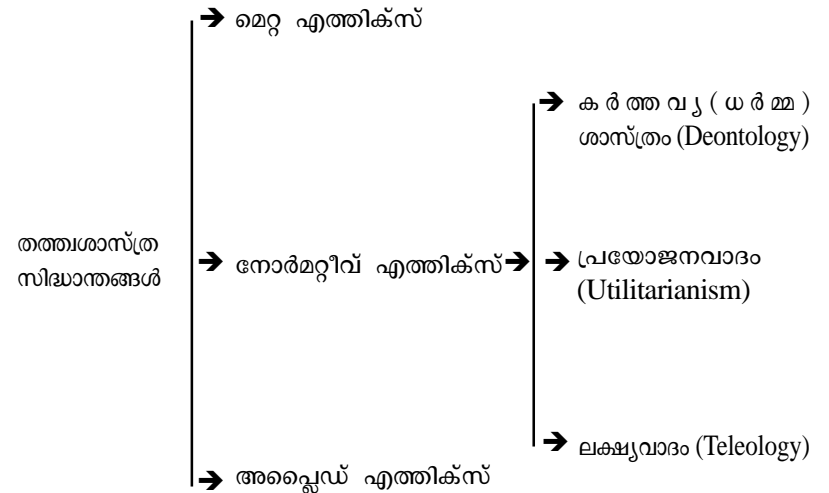
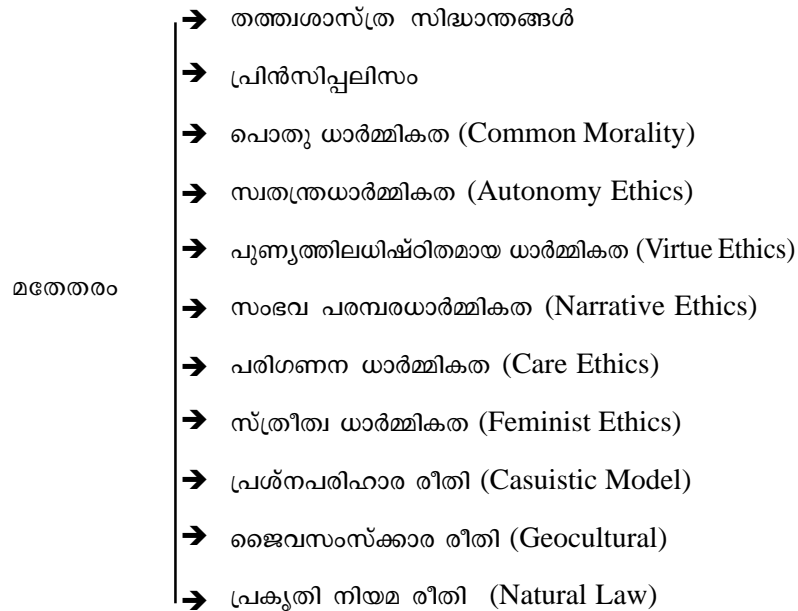
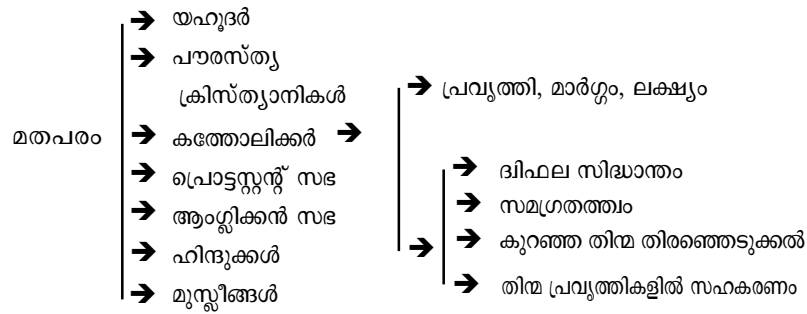
- 22. B.Häring, *Free and Faithful in Christ*, Vol. 1, 392-394.
- 23. M.J. Taylor (ed.), *The Mystery of Sin and Forgiveness*, 98.
- 24. D.F.Kelly, "Aspects of Sin in Today's Theology," 191-197; W.Cosgrave, "A Christian Understanding of Sin," *Doctrine and Life* 26 (1976) 34-46, 39-40.
- 25. T. E. O'Connell, *Principels for Catholic Morality*, 2; B.Häring, *Free and Faithful in Christ*, Vol.1, 212.
- 26. CDF, *Certain Questions Concerning Sexual Ethics (Persona Humana)* (Vatican: 1975) n.10; John Paul II, *Veritatis Splendor* (Vatican: 1993) ns.65, 66.
- 27. CDF, *Persona Humana*, n.10; John Paul II, *Reconciliatio et Penitentia*, n.17; John Paul II, *Veritatis Splendor*, n.68.
- 28. John Paul II, *Reconciliatio et Penitentia*, n.17; John Paul II, *Veritatis Splendor*, n.70.
- 29. John Paul II, *Reconciliatio et Penitentia*, n.17.
- 30. L. Boff & C.Boff, *Salvation and Liberation : In Search of a Balance between Faith and Politics* (Maryknoll: Orbis, 1979) 17-19.
- 31. John Paul II, *Sollicitudo Rei Socialis* (Vatican: 1987) n.36.
- 32. M. Vidal, "Structural Sin : A New Category in Moral Theology," in R. Gallagher & B.McConvery (eds.), *History and Conscience* (Dublin: Gill and Macmillan, 1989) 181-198; J.Sobrino, *Christology at the Crossroads* (New York: Orbis, 1978) 54.
- 33. R.A.McCormick, "The Social Responsibility of the Christian," *The Australasian Catholic Record* 53 (1975) 253-263, 258; F. M. Rejon, "Seeking the Kingdom and its Justice," *Concilium* 172 (1984) 35-41, 40; P. Henriot, "A Theology of the Church's Social Involvement", in W.E. Conn (ed.), *Conversion: Perspectives on Personal and Social Transformation* (New York: Alba House, 1978) 315-326, 319.
- 34. H. Mynatty, "The Concept of Social Sin," *Louvain Studies* 16 (1991) 3-26, 14-18.
- 35. J.Fuchs, *Personal Responsibility and Christian Morality*, (Georgetown University Press: Washington, 1983) 183; D.F. Kelly, "Aspects of Sin in Today," 195.
- 36. J. Fuchs, *Human Values and Christian Morality* (Gill and MacMillan: Dublin, 1970) 186.
- 37. H. Mynatty, "The Concept of Social Sin," 20-26.

ഡോ. ഹോർമ്മീസ് മൈനാട്ടി

വ്യത്യസ്ത ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങൾ

കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമായ കാഴ്ചപ്പാടും തത്ത്വങ്ങളുമാണ് ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ തത്ത്വശാസ്ത്ര പരമായ ചിന്തകളുടെയോ മതേതര സാമ്പാർഗിക ആശയങ്ങളുടെയോ വെളിച്ചത്തിലും ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികൾ ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു വിലയിരുത്തപ്പെടാറുണ്ട്. ഇക്കാരണത്താൽ കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ ചിലർ വിമർശനപരമായി കാണുന്നു. അതിനാൽ കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മികരീതിയും മറ്റു രീതികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി പ്രധാനപ്പെട്ട ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ.

ധാർമ്മികരീതികളെ പ്രധാനമായും മതപരം, മതേതരം (തത്ത്വ ശാസ്ത്രപരം) എന്ന് രണ്ടായി തിരിക്കാം.

ഓരോ മതത്തിനും അവയുടേതായ ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ചില മതങ്ങൾ ശരിയെന്നു കരുതുന്നത് മറ്റു മതങ്ങൾക്ക് തെറ്റായിരിക്കാം. കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവ ശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായി പ്രവൃത്തികൾ, മാർഗ്ഗം, ലക്ഷ്യം എന്നിവ എപ്പോഴും നല്ലതായിരിക്കണം. മറ്റുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ദിഹലസിദ്ധാന്തം, സമഗ്രതത്വം, തിന്മപ്രവൃത്തികളിലുള്ള സഹകരണത്തിനുള്ള തത്വങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുന്നത്. ഇന്ന് പല പുതിയ ധാർമ്മികരീതികളും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചില ധാർമ്മിക രീതികളെ (Utilitarianism, Teleology, Propotionality, Situation Ethics) “സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ” എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ സഭ നിരാകരിക്കുന്നു (No. 74,79,90). മതേതര ധാർമ്മികതയിൽ ധാരാളം രീതികളുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ് താഴെ വിവരിക്കുന്നത്.

1. തത്വശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

വിവിധ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ ചിന്തകളെയും തത്വങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തുന്ന രീതിയാണിത്. മെറ്റാ എത്തിക്സ്, നോർമറ്റീവ് എത്തിക്സ്, അപ്ലൈഡ് എത്തിക്സ് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി തത്വശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങളെ തിരിക്കാറുണ്ട്. ധാർമ്മിക തത്വങ്ങൾ എവിടെ നിന്നുവരുന്നു; അവ എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്നീ കാര്യങ്ങളാണ് മെറ്റാ എത്തിക്സ് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. നോർമറ്റീവ് എത്തിക്സിൽ പ്രായോഗിക വശത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളാണ് അപ്ലൈഡ് എത്തിക്സിന്റെ വിഷയം (ഉദാ. ഗർഭച്ഛിദ്രം, മൃഗങ്ങളുടെ അവകാശം). മെറ്റാ എത്തിക്സും നോർമറ്റീവ് എത്തിക്സും ഉപയോഗിച്ച് ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നു. നോർമറ്റീവ് എത്തിക്സിൽ കർത്തവ്യ ധാർമ്മികത, പ്രയോജനവാദം, ലക്ഷ്യവാദം എന്നീ ഉപവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്.

1.1 കർത്തവ്യ ധാർമ്മികത (Deontology)

ഗ്രീക്കുഭാഷയിലെ ‘ഡിയോൻ’ (കടമ), ‘ലോഗോസ്’ (വാക്ക്, പഠനം, ശാസ്ത്രം) എന്നീ പദങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഡിയനോളജി എന്ന വാക്ക് ഉണ്ടായത്. സി.ഡി.ബ്രോഡിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ചില പ്രവൃത്തികൾ പരിണിതഫലത്തിന് അതീതമായി അതിനാൽ തന്നെ നന്മയോ തിന്മയോ ആയിരിക്കും. കർത്തവ്യ ധാർമ്മികത പ്രധാനമായും രണ്ടു തരമാണുള്ളത്: പ്രവൃത്തികർത്തവ്യ

ധാർമ്മികതയും നിയമകർത്തവ്യ ധാർമ്മികതയും. പ്രവൃത്തികർത്തവ്യ ധാർമ്മികതയനുസരിച്ച് ഒരു പ്രവൃത്തി ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നതിന് ആ പ്രവൃത്തിയുടെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും മനസ്സിലാക്കണം. അന്തർ ജ്ഞാനത്തിൽ (intuition) നിന്നുമാണ് ഇവിടെ തീരുമാനമെടുക്കുന്നത്. ഓരോ പ്രവൃത്തിയും പ്രത്യേകമായി ഇവിടെ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. നിയമകർത്തവ്യ ധാർമ്മികതയനുസരിച്ച് ഓരോ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഓരോരോ രീതിയിലായിരിക്കും നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കൂടാതെ ചിലപ്പോൾ ഒരു തത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലും മറ്റുചിലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം തത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലും ശരിയും തെറ്റും വിലയിരുത്തപ്പെടാം.

കർത്തവ്യധാർമ്മികത പാലിക്കുന്നവർ പ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്താൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ പലതാണ്. മതവിശ്വാസികൾ ദൈവികനിയമം മാനദണ്ഡമാക്കുമ്പോൾ മറ്റു ചിലർ പ്രകൃതി നിയമം സ്വീകരിക്കുന്നു. വേറെ ചിലർ അന്തർജ്ഞാനമാണ് (intuition) അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിക്കുന്നത്. തത്വചിന്തകരായ ഇമ്മാനുവൽ കാന്റ്, സാമുവൽ ക്ലാർക്ക്, റിച്ചാർഡ് പ്രൈസ്, തോമസ് റീഡ്, ഡബ്ല്യൂ. ഡി. റോസ് തുടങ്ങിയവർ കർത്തവ്യധാർമ്മികരീതി അനുകൂലിക്കുന്നവരാണ്. കർത്തവ്യധാർമ്മികതയിലെ പല തത്വങ്ങളും കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രത്തോട് ചേർന്നു പോകുന്നവയുമാണ്.

1.2 പ്രയോജനവാദം (Utilitarianism)

ആംഗ്ലേയ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനായ ജറമി ബന്താമാണ് ഇതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്. ജോൺ സ്റ്റുവർട്ട് മിൽ, ഹെൻറി സിഡ്വിക് എന്നിവർ പ്രയോജനവാദത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഏറ്റവും കൂടുതൽ നന്മ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പേർക്ക്; ഏറ്റവും കുറച്ചു തിന്മ ഏറ്റവും കുറച്ചു പേർക്ക്” എന്നതാണ് പ്രയോജനവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വം. പ്രവൃത്തിയിലധിഷ്ഠിതം, നിയമത്തിലധിഷ്ഠിതം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി പ്രയോജനവാദത്തെ തരം തിരിക്കാറുണ്ട്. പ്രവൃത്തിയിലധിഷ്ഠിതമായ പ്രയോജനവാദത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ പ്രയോജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഒരു പ്രവൃത്തി ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്. ഏതു നിയമമാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ നന്മ ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്നത് എന്നതാണ് നിയമത്തിലധിഷ്ഠിതമായ പ്രയോജനവാദത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

ആധുനിക സാമ്പാർഗ്ഗിക തത്വങ്ങൾ അനുസരിച്ച് പ്രയോജനവാദത്തിന് നാലു ശാഖകൾ ഉണ്ട്. (a) ക്ഷേമത്തിലധിഷ്ഠിത തത്വം

(welfarism) : ഇവിടെ മനുഷ്യന്റെ ക്ഷേമമാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനം. (b) പരിണിതഫലതത്വം (consequentialism): ഇവിടെ ഒരു പ്രവൃത്തി ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത് അതിന്റെ ഫലത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്; ലക്ഷ്യത്തെയോ പ്രവൃത്തിയെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല. (c) ഒന്നിച്ചുള്ള തത്വം (aggregative): ഇവിടെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയിലുള്ള സന്തോഷവും ദുഃഖവും ഒരുമിച്ചു ചേർത്ത് മൊത്തത്തിൽ ആ പ്രവൃത്തിയെ വിലയിരുത്തുന്നു. (d) പരമാവധിതത്വം (maximum): ഇവിടെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സന്തോഷം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് നല്ല പ്രവൃത്തി.

കത്തോലിക്കാസഭ പ്രയോജനവാദത്തെ ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കുന്നില്ല (VS 74). പ്രയോജനവാദം മനുഷ്യന്റെ പരമാന്യതയെ അവഗണിക്കുന്നു; പുണ്യങ്ങൾക്കും മൂല്യങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നില്ല; കൂടുംബ ബന്ധങ്ങൾ അവഗണിക്കുന്നു.

1.3 ലക്ഷ്യാധിഷ്ഠിത രീതി (Teleological Ethics)

ശ്രീകൃഷ്ണഭാഷയിലെ ‘തെലോസ്’ (ലക്ഷ്യം, ഉദ്ദേശ്യം), ‘ലോഗോസ്’ (പഠനം, വാക്ക്, ശാസ്ത്രം) എന്നീ പദങ്ങളിൽ നിന്നാണ് റെലയോളജി എന്ന വാക്കുണ്ടായത്. ഒരു പ്രവൃത്തി ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് ലക്ഷ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഇവിടെ വിലയിരുത്തുന്നത്. ഒരു പ്രവൃത്തിക്ക് ഒന്നോ അതിലധികമോ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം.

ചില തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരും ഈ രീതിയെ അനുകൂലിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നന്മയാണ് ആത്യന്തികലക്ഷ്യം. ലൂയിസ് ജാൻസൺ, റിച്ചാർഡ് മകോർമിക്, ചാൾസ് കറൻ എന്നിവരുടെ കൃതികൾ ഈ രീതിയെ ന്യായീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാ സഭ ഈ രീതിയെ ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. “സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ” എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ (No. 78) ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പാ ലക്ഷ്യസിദ്ധാന്തത്തെ പൂർണ്ണമായും നിരാകരിക്കുന്നു.

പ്രയോജനവാദവും ലക്ഷ്യവാദവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. പ്രയോജനവാദത്തിൽ ഫലത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ലക്ഷ്യവാദം പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശത്തിനാണ്, ലക്ഷ്യത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്. ഈ ലക്ഷ്യം നന്മയിൽ അധിഷ്ഠിതവുമാണ്. ലക്ഷ്യവാദത്തിന്റെ രണ്ട് ഉപവിഭാഗങ്ങളാണ് ആനുപാതിക

സിദ്ധാന്തവും വ്യക്തിഗത ധാർമ്മികരീതിയും.

ആനുപാതിക ധാർമ്മികരീതി (The Principle of Proportionality): അനുപാതം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള താരതമ്യമെന്നാണ്. സന്മാർഗ്ഗ ശാസ്ത്രത്തിൽ ആനുപാതികത ക്രമം. മാർഗ്ഗങ്ങളും ലക്ഷ്യവും തമ്മിലുള്ള ആനുപാതികബന്ധവും, പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള ആനുപാതിക ബന്ധവും വിലയിരുത്തുന്നു. ആനുപാതികയുക്തി (Proportionate Reasoning) എന്നാൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന നന്മയും തിന്മയും ആനുപാതികമായി വിലയിരുത്തിയതിനുശേഷം ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ തീരുമാനിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ്. ഇനിയും ഒരു പ്രവൃത്തിയിലെ നന്മ അല്ലെങ്കിൽ മൂല്യം എന്നു പറയുന്നത് പലതായിരിക്കും; ചിലപ്പോൾ സത്യമാകാം; മറ്റു ചിലപ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യമോ, ബഹുമാനമോ ആകാം. റിച്ചാർഡ് മകോർമിക്കിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആനുപാതികയുക്തി നാലുരീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും (1) മാർഗ്ഗവും ലക്ഷ്യവും വിരുദ്ധമാകരുത്. (2) ലക്ഷ്യത്തിന് ആവശ്യമായ മാർഗ്ഗം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. (3) മാർഗ്ഗവും ലക്ഷ്യവും തമ്മിൽ ആനുപാതിക ബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കണം. (4) മാർഗ്ഗം ലക്ഷ്യത്തിന് എതിരാകരുത്.

ലക്ഷ്യാധിഷ്ഠിതരീതിപോലെ ആനുപാതികരീതിയും കത്തോലിക്കാസഭ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല (VS 79). കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് എതിരായ രീതിയാണിത്. ജെർമയിൻ ഗ്രിസെയ്സിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആനുപാതികസിദ്ധാന്തം സ്വീകരിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ വൈകാരിക അവസ്ഥയും വ്യക്തിഗതതാത്പര്യവും അനുസരിച്ചാണ് തീരുമാനമെടുക്കുന്നത്. ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുവാൻ ആനുപാതികരീതിക്ക് സാധിക്കുന്നില്ല.

വ്യക്തിഗതധാർമ്മികത (Personalistic Ethics): വ്യക്തിഗത ധാർമ്മികത പല തരത്തിലുണ്ട്. ഇവിടെ ധാർമ്മിക തീരുമാനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം വ്യക്തിയാണ്. ലൂവയ്ൻ കത്തോലിക്കാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ലൂയിസ് ജാൻസൻ അവതരിപ്പിച്ച ലൂവയ്ൻ വ്യക്തിഗത ധാർമ്മികരീതിയാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. മതപരവും മതേതരവുമായ തത്വങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇവിടെ പ്രവൃത്തികൾ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്.

ലൂയി ജാൻസൻസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വ്യക്തിഗത ധാർമ്മികത ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണമായ രീതിയാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ

കൗൺസിലിന്റെ 'സഭ ആധുനികയുഗത്തിൽ' (GS 51) എന്ന പ്രമാണരേഖയിൽ നിന്നും പ്രചോദനമൂർച്ഛിക്കാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഈ രീതി രൂപീകരിച്ചത്. കൗൺസിൽ പറയുന്നു: "സാമാർത്ഥിക സ്വഭാവം നിശ്ചയിക്കേണ്ടത് വെറും നിഷ്കളങ്കമായ ഉദ്ദേശ്യ ശുദ്ധിയെയോ പ്രേരണയുടെ വിലയിരുത്തലിനെയോ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല. പ്രത്യുത വ്യക്തിയുടെയും അവന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെയും സ്വഭാവത്തിൽ അടിയുറച്ച വസ്തുനിഷ്ഠമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായിട്ടാണ്." അതിനാൽ മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളെ വിലയിരുത്തേണ്ടത് അവനെ സമഗ്രമായും പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന് ജാൻസൻ വാദിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: (1) മനുഷ്യൻ വസ്തുവല്ല, വ്യക്തിയാണ്. (2) ശരീരത്തോടുകൂടിയ വ്യക്തിയാണ് (3) ശരീരം ഭൗതികമായതിനാൽ നമ്മുടെ സത്ത (being) ഈ ലോകത്തിലാണ് (4) മനുഷ്യൻ മറ്റുള്ളവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (5) മനുഷ്യൻ സമൂഹജീവിയാണ്. സമൂഹം അവൻ വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും നൽകുന്നുണ്ട്. (6) മനുഷ്യമനസ്സ് ദൈവത്തിലേക്ക് തുറന്നിരിക്കണം. ഈ തുറവ് മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുന്നു (7) ഓരോ മനുഷ്യനും അവന്റേതായ ചരിത്രം ഉണ്ട്. (8) എല്ലാ മനുഷ്യരും തുല്യരാണ്. അതോടൊപ്പം എല്ലാവർക്കും അവരവരുടേതായ അനന്യത ഉണ്ട്. മേൽപറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണമായും സമഗ്രമായും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

വ്യക്തിഗത ധാർമ്മികരീതിയിൽ, ആനുപാതിക രീതിയാണ് ധാർമ്മിക തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ലൂയിസ് ജാൻസൻസ്, റിച്ചാർഡ് മകോർമിക്, ബ്രൂണോ ഷുജ്ജർ, ചാൾസ് കറൻ എന്നിവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വ്യക്തിയെ പൂർണ്ണമായും സമഗ്രമായും മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അവൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളൊന്നും തെറ്റെന്ന് പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. വ്യക്തിഗത ധാർമ്മിക രീതിയിൽ ചില ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികൾ പ്രാഗ്ധാർമ്മിക തിന്മകളും (Pre moral evil) മറ്റു ചിലവ പ്രാഗ്ധാർമ്മിക നന്മകളും (Pre moral good) ആണ്. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വ്യക്തിയെ പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കാതെ പ്രവൃത്തികൾ അതിൽ തന്നെ തെറ്റെന്ന് (intrinsically evil act) പറയുവാൻ കഴിയില്ല. കത്തോലിക്കാസഭ ഈ വാദത്തെ ശക്തമായി എതിർക്കുന്നു. "സത്യത്തിന്റെ പ്രഭ"യിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ചില പ്രവൃത്തികൾ, പ്രവർത്തിക്കുന്നവന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും വിലയിരുത്താതെ തന്നെ, അതിൽ തന്നെ തിന്മയാണ് (intrinsece

malum). കൊലപാതകം, വംശനശീകരണം, ഗർഭച്ഛിദ്രം, കാര്യവ്യയം, മനസ്സിറഞ്ഞുള്ള ആത്മഹത്യ എന്നിവ ഇവയ്ക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

മതേതര ധാർമ്മിക രീതിയിൽ വരുന്ന മറ്റുചില സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് തുടർന്ന് ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

2. പ്രിൻസിപ്പിലിസം (Principlism)

ആരോഗ്യരംഗത്തെ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു രീതിയാണ് പ്രിൻസിപ്പിലിസം. അമേരിക്കയിലെ റോം ബക്കാം, ജെയിംസ് ചിൾഡ്രസ് എന്നീ രണ്ടു തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞരാണ് ഈ രീതിക്ക് രൂപം നൽകിയത്. കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണരീതിയും പ്രയോജനരീതിയും കൂട്ടിച്ചേർത്താണ് ഇതിലെ നാലു തത്ത്വങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബഹുമാനിക്കുക, ഹാനികരമായത് ചെയ്യാതിരിക്കുക, നന്മ ചെയ്യുക, നീതി കൊടുക്കുക എന്നിവയാണ് ആ തത്ത്വങ്ങൾ. ഇവയെ പ്രായോഗിക ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്. രണ്ടു വ്യത്യസ്ത തത്ത്വശാസ്ത്ര രീതികൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ വ്യക്തതയില്ലായ്മയും പരസ്പരവിരുദ്ധമായ തത്ത്വങ്ങളും ഇതിൽ കാണാൻ കഴിയും. അമേരിക്കയിലെ മിക്ക ആശുപത്രികളും ഈ രീതിയാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

3. പൊതുധാർമ്മികത (Common Morality)

പ്രിൻസിപ്പിലിസത്തിനെതിരായി കെ.ഡി.ക്ലോസർ, ബി.ജർട്ട് എന്നിവർ രൂപപ്പെടുത്തിയ രീതിയാണിത്. നിയമങ്ങളും ആദർശങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നും, ധാർമ്മികത യുക്തിപരവും നിഷ്പക്ഷവും പൊതുവ്യവസ്ഥകൾ അനുസരിച്ചു ഉളതും ആയിരിക്കണമെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. ഇത് പ്രകൃതിനിയമത്തോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന രീതിയാണ്.

4. പ്രകൃതി നിയമം (Natural Moral Law)

ഇത് പൊതുധാർമ്മികതയുമായി ഒന്നിച്ചു പോകുന്ന രീതിയാണ്. ഈ തത്ത്വമനുസരിച്ച് മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ തന്നെ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ സത്താപരമായും അറിവുപരമായും തന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് വിലയിരുത്തുവാൻ സാധിക്കും. സ്റ്റോയിക് തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞരും

ഈ ആശയം അവതരിപ്പിച്ചവരാണ് (B.C.5). സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ അവർ നമ്മോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതി തന്നെ ധാർമ്മിക വ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. പ്രകൃതി നിയമം പ്രായോഗികമായ തീരുമാനമെടുക്കാൻ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്നു എന്ന് തോമസ് അക്വിനാസ് പറയുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠമായ പൊതുധാർമ്മിക തത്വങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രകൃതിനിയമരീതി എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും, വിശ്വാസമില്ലാത്തവർക്കുപോലും സ്വീകാര്യമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ പ്രായോഗിക യുക്തിയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ധാർമ്മികതയുമാണ് പ്രകൃതിനിയമത്തിലെ പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ.

5. സ്വയം ഭരണരീതി (Autonomy)

അമേരിക്കയിലെ സന്മാർഗ്ഗ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനായ Tristram Engelhardt ആണ് ആരോഗ്യരംഗത്ത് ഈ രീതി കൊണ്ടുവരുന്നത്. ഇവിടെ വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് അല്ലെങ്കിൽ തീരുമാനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം; വ്യക്തിയെ ഒരിക്കലും മാർഗ്ഗമായി ഉപയോഗിച്ചു കൂടാ.

6. സർഗ്ഗസ്വഭാവധാർമ്മികരീതി (Virtue Ethics)

ഇവിടെ മൂല്യങ്ങളും പുണ്യങ്ങളുമാണ് ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളുടെ അടിസ്ഥാനം - നന്മയിലധിഷ്ഠിതമായി ഓരോ സാഹചര്യത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഈ രീതി വ്യക്തിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പ്രധാനമായും അഞ്ചുകാര്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ പരിഗണനാ വിഷയമാകുന്നത്: (1) ഒരു വ്യക്തി ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ സർഗ്ഗസ്വഭാവത്തിനനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴാണ് അത് നല്ല പ്രവൃത്തിയാകുന്നത് (2) നന്മയെപ്പോഴും ശരിയായ തീരുമാനത്തെക്കൊണ്ടും മുൻപിലായിരിക്കും (3) പുണ്യങ്ങൾ പല നന്മകളും സ്വീകരിക്കുന്നു (4) പുണ്യങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായും നന്മയാണ് (5) ശരിയായ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ നന്മ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല.

സർഗ്ഗസ്വഭാവ ധാർമ്മികരീതി മാതൃകാപരമായ രീതിയാണ്. കാരണം സമൂഹം എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്നത് മനുഷ്യൻ പുണ്യത്തിനും മൂല്യങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നാണ്. എന്നാൽ എല്ലാവരും പുണ്യത്തിനനുസരിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കുന്നില്ല, സ്വന്തം സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ചാണ് തീരുമാനമെടുക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത വലിയ പോരായ്മയായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഇത്

സമൂഹജീവിതം ബുദ്ധിമുട്ടാക്കുകയും ചെയ്യും.

7. ആഖ്യാനധർമ്മ രീതി (Narrative Ethics)

കഴിഞ്ഞകാല സംഭവങ്ങളുടെ കൃത്യമായ വിവരണം ധാർമ്മിക തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ സഹായിക്കുമെന്ന് ഈ രീതി ഉറപ്പുതരുന്നു. കഥ, കവിത, നാടകം, നോവൽ എന്നിവയിലൂടെ കഴിഞ്ഞകാലം പുനരവതരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. ഓരോ കഥയ്ക്കും ചരിത്രവും സംസ്കാരവുമായി അഭേദമായ ബന്ധമുണ്ട്. പഴയകാലഘട്ടവും, അന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവും കഥയിലൂടെയും മറ്റും ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ, അവ വായിക്കുന്ന നാമും അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുമാകുന്നു. നമ്മുടെ തന്നെ ചരിത്രത്തിലേക്കും നാം കടന്നുപോകുന്നു. ഇത് നമ്മുടെ ധാർമ്മിക സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിന് സഹായകമാവുകയും അതുവഴി നല്ല തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ വ്യക്തി എത്രമാത്രം ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെ സ്വാംശീകരിക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും നല്ല തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ കഴിയുന്നത്. ഇത് സർഗ്ഗസ്വഭാവ ധാർമ്മികരീതിയുമായി ചേർന്നു പോകുന്നതാണ്.

8. പരിഗണനധർമ്മരീതി (Care Ethics)

ഇവിടെ ധാർമ്മിക തീരുമാനങ്ങളുടെ പ്രധാന തത്വം പരിഗണനയാണ്. പാലിക്കുക, സംരക്ഷിക്കുക, നന്നായി സൂക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് പരിഗണനയുടെ പൊതുസ്വഭാവം. സ്നേഹം, വിശ്വസ്തത, സൗഹൃദം എന്നിവയ്ക്കാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യം.

തത്വശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എപ്പോഴും നീതിയിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. നിയമങ്ങൾ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അതീതമായി നീതിയുക്തമായി തീരുമാനമെടുക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ അമേരിക്കയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മനഃശാസ്ത്രജ്ഞയായ Carol Gilligan തന്റെ “In a Different Voice” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരിഗണനയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള ഒരു ധർമ്മരീതി ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കണമെന്നാണ് ഈ രീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. മറ്റുള്ളവർക്ക് പരിഗണന കൊടുക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ സ്വാഭാവിക കഴിവ് നാം വളർത്തിയെടുക്കണം. പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ത്രീകൾക്കാണ് പരിഗണന നൽകാനുള്ള കഴിവ് കൂടുതൽ. പുരുഷന്മാരുടെ തീരുമാനങ്ങൾ യുക്തിയിൽ നിന്നുവരുമ്പോൾ സ്ത്രീകളുടെ തീരുമാനങ്ങൾ വൈകാരികമാണ്. ഈ രീതി പ്രചരിപ്പിച്ച മറ്റു വ്യക്തികളാണ് Nel Noddings, Sandra Bakty, Rita Manning, Grace Clement, Eva Feder

Kittay, Virginia Held എന്നിവർ.

പരിഗണനാ ധർമ്മരീതി അഞ്ച് ഘടകങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (1) ധാർമ്മിക ശ്രദ്ധ (Moral Attention) : ഒരു വ്യക്തിയുടെ സാഹചര്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു (2) സഹതാപം (Sympathetic Understanding) : അന്യരുടെ വികാരങ്ങളുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു (3) വ്യക്തിബന്ധം (Relationship Awareness): മറ്റുള്ളവരുമായി നല്ല സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കുന്നു. (4) ഉൾക്കൊള്ളൽ (Accommodation) : മറ്റുള്ളവരുടെയും എന്റെയും ആവശ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. (5) പ്രതികരണം (Response) : പരിഗണനയുടെ ധാർമ്മികത നമ്മിൽ എപ്പോഴും പ്രതികരണം ഉളവാക്കുന്നു.

ഇതൊരു നല്ല രീതിയാണ്. എന്നാൽ മൂല്യങ്ങൾക്കും തത്ത്വങ്ങൾക്കും അതീതമായി പരിഗണനയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർക്കും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കാനും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനും അവസരമുണ്ടാകുന്നു.

9. സ്ത്രീത്വപരമായ ധാർമ്മികത (Feminist Ethics)

ഇത് പരിഗണനാ ധർമ്മരീതിയോട് ചേർന്നു പോകുന്ന രീതിയാണ്. പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ത്രീകളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കും അവകാശങ്ങൾക്കും വളരെക്കുറച്ചു പ്രാധാന്യമേ പാശ്ചാത്യ ധർമ്മ ശാസ്ത്രം നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ. പാചകം, കുട്ടികളെയും വൃദ്ധരെയും രോഗികളെയും ശുശ്രൂഷിക്കൽ, വീട് വൃത്തിയാക്കി സൂക്ഷിക്കൽ തുടങ്ങിയ ജോലികൾമാത്രം സ്ത്രീകൾക്കായി നൽകിയിരുന്നു. കൂടാതെ ധാർമ്മികമായും സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാർക്ക് കീഴിലാണ് എന്ന ചിന്തയും വളർന്നുവന്നിരുന്നു. പുരുഷന്മാർക്കുള്ള തൊഴിൽ, സ്ത്രീകൾക്കുള്ള തൊഴിൽ എന്ന വേർതിരിവും ഉണ്ടായി. പുരുഷ ചിന്തയ്ക്ക് അനുസൃതമായി നിയമങ്ങൾ, പൊതുധാർമ്മികത, നിഷ്പക്ഷത എന്നിവയ്ക്ക് ഏറെ പ്രാധാന്യം നൽകപ്പെട്ടു; സ്നേഹം, പരിഗണന മുതലായവ അവഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് സ്ത്രീത്വത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള വിവിധ ധർമ്മരീതികൾ ഉത്ഭവിച്ചത്.

ഇന്ന് വിവിധ തരത്തിലുള്ള സ്ത്രീത്വ ധർമ്മ രീതികൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ് ഫെമിനിൻ (Feminine) മെറ്റേണൽ (Maternal), ലെസ്ബിയൻ (Lesbian) രീതികൾ. ഇവയിലെല്ലാം സ്ത്രീകൾക്കാണ് കേന്ദ്രസ്ഥാനം. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും തമ്മിലുള്ള ബൗദ്ധിക, സാമൂഹിക, ധാർമ്മിക വ്യത്യാസങ്ങളാണ്

ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. വർഗ്ഗ തുല്യതയ്ക്കും, പരിഗണനയ്ക്കും ഇവ പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്ത്രീത്വത്തെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അവരുടെ അവകാശങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയും, അനീതിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്ന് അവരെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ വനിതാ പൗരോഹിത്യം, ഗർഭഭ്രംശം, ലെസ്ബിയനീസം തുടങ്ങിയവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീത്വധർമ്മരീതികൾക്ക് സഭ എതിരാണ്.

10. പ്രശ്നപരിഹാര ധർമ്മരീതി (Casuistic Model)

പൊതുധാർമ്മിക തത്ത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്തുന്ന രീതിയാണിത്. ഇവിടെ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ കഴിഞ്ഞകാല പ്രശ്നങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും വ്യത്യാസങ്ങളും സമാനതകളും മനസ്സിലാക്കി ധാർമ്മിക തത്ത്വങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞകാല പ്രശ്നങ്ങളും അവയുടെ ഉത്തരങ്ങളും പുതിയ പ്രശ്നത്തിൽ മാതൃകയായിത്തീരുന്നു. ആരോഗ്യരംഗത്ത് തിരക്കുള്ള ഡോക്ടർമാർക്ക് പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ വരുമ്പോൾ എളുപ്പത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഈ രീതി സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ വ്യക്തിക്കും അവന്റെ പ്രശ്നത്തിനും അർഹമായ പരിഗണന ഈ രീതിയിൽ ലഭിക്കുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞകാല പ്രശ്നങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലുള്ള തീരുമാനമായതുകൊണ്ട് പുരോഗതിയോ വ്യത്യസ്ത തീരുമാനങ്ങളോ ഉണ്ടാകുവാനും വഴിയില്ല.

11. മതപരമായ ധർമ്മരീതികൾ

മേൽപ്പറഞ്ഞ മതേതര ധർമ്മരീതികൾ കൂടാതെ മതപരമായ ധർമ്മരീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തണമെന്ന് വാദിക്കുന്നവരെയും കാണാൻ കഴിയും. മതത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ധർമ്മരീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തണമെന്ന് പറയുന്ന ചില പുതിയ രീതികളാണ് താഴെ പറയുന്നത്.

സാന്ദർഭിക ധർമ്മരീതി (Situation Ethics): വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്. സ്നേഹമാണിവിടെ ധാർമ്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം. ജോസഫ് ഫ്ളിച്ചറാണ് ഈ രീതിയുടെ ഉപജ്ഞാതാവ്. പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിലും സമയത്തും എടുത്ത തീരുമാനം മുൻകൂട്ടി എടുക്കുന്ന തീരുമാനത്തെക്കാൾ ഉത്തമമാണെന്ന് ഇക്കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. സ്നേഹം സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നുമുണ്ടാകുന്നുവെന്നും അതനുസരിച്ച്

നാം തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നും അവർ പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ സനാതന ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകാത്തതു കൊണ്ട് കത്തോലിക്കാസഭ ഈ രീതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല.

പശ്ചാത്തലാധിഷ്ഠിത രീതി (Contextual Method): പശ്ചാത്തലത്തിനാണ് ധാർമ്മിക തീരുമാനങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമെന്നും അനുഭവങ്ങളാണ് ധാർമ്മിക ചിന്തയെ സ്വാധീനിക്കുന്നതെന്നും ഈ രീതി ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. നിയമങ്ങൾക്ക് അതീതമായി പശ്ചാത്തലം മനസ്സിലാക്കിവേണം ദൈവസ്നേഹം എങ്ങനെയാവണമെന്നു നിശ്ചയിക്കാനെന്ന് ഇക്കൂട്ടർ കരുതുന്നു. പോൾ ലേമാന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ രീതിയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉത്തരവാദിത്വപരമായ രീതി (Responsibility Ethics): ധാർമ്മിക തീരുമാനങ്ങൾ ഉത്തരവാദിത്വപരമായിരിക്കണമെന്നും അതാണ് ശരിയെന്നും ഈ രീതി പറയുന്നു. ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതുവഴി നാം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളോട് അനുരൂപപ്പെടുന്നു. നിരൂത്തരവാദപരമായ പ്രവൃത്തികൾ തിന്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. Richard Niebuhr തന്റെ “Responsible Self” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്.

വിമോചനരീതി (Liberation Ethics): മനുഷ്യന്റെ വിമോചനമാണ് ഇവിടുത്തെ പ്രധാന ആശയം. അനീതി, അസമത്വം എന്നിവ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്ത് നീതി സംസ്ഥാപിക്കണമെന്ന് ഈ രീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ദൈവം വിമോചകനാകയാൽ സ്ത്രീവിമോചനം, കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരുടെ വിമോചനം, ദുഃഖിതരുടെ വിമോചനം തുടങ്ങിയവ അത്യന്താപേക്ഷിതമായി ഇവർ കാണുന്നു. ഗുസ്താവോ ഗുട്ടിയറസ്സാണ് വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്. ലാറ്റിനമേരിക്കയിലെ കൊളോണിയൽ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ ദർശനം രൂപപ്പെട്ടത്. വിമോചനം എന്ന ലക്ഷ്യം സ്വന്തമാക്കാൻ ഏതു മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കുന്നതു കൊണ്ട് കത്തോലിക്കാസഭ ഈ രീതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല.

ആപേക്ഷികവാദം (Relativism): സനാതന മൂല്യങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്ന ഏതൊരു സിദ്ധാന്തത്തെയും ആപേക്ഷികവാദമെന്ന് പറയുന്നു. അറിവ്, സത്യം, ധാർമ്മികത എന്നിവ ആപേക്ഷികമായതിനാൽ ഒരു സമൂഹത്തിനും വസ്തുനിഷ്ഠമോ സാമാർത്ഥ്യമോ ആയ നിയമങ്ങളില്ലെന്ന് ഇവർ വാദിക്കുന്നു. ധാർമ്മികതയും ധാർമ്മിക നിയമവും സാഹചര്യം, വ്യക്തികൾ,

ചുറ്റുപാടുകൾ എന്നിവയനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസം, വസ്തുനിഷ്ഠമായ ധാർമ്മികത, സനാതന നിയമങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്ക് എതിരായതിനാൽ കത്തോലിക്കാസഭ ഈ ധാർമ്മിക രീതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ബെനഡിക്ട് പതിനാറാമൻ മാർ പാപ്പാ ആപേക്ഷികവാദത്തിന്റെ പോരായ്മകളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (ബെനഡിക്ട് പതിനാറാമൻ മാർപാപ്പയുടെ ധാർമ്മിക ദർശനം എന്ന ഭാഗം കാണുക).

മേൽപ്പറഞ്ഞ ധാർമ്മിക രീതികൾ കൂടാതെ ഇന്ന് ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞർ കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു രീതിയാണ് അനുകമ്പാർത്ഥ ഉത്തരവാദിത്വ ധാർമ്മികത. ഇതിനെക്കുറിച്ചാണ് അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

സന്മാർഗ്ഗ ശാസ്ത്രത്തിലും ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും നിലനില്ക്കുന്ന ചില രീതികളാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചത്. ഇവയിൽ കർത്തവ്യധാർമ്മികത, പൊതുധാർമ്മികത, പ്രകൃതിനിയമം, സദ്ഗുണ ധാർമ്മികത തുടങ്ങിയവ കത്തോലിക്കാ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തോട് ചേർന്നുപോകുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റുരീതികളൊന്നും സഭ ഇന്നുവരെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഇവ മനസ്സിലാക്കുന്നതുവഴി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ധാർമ്മിക പ്രബോധനത്തിന്റെ സവിശേഷത നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. Joseph Fletcher, *Situation Ethics* (Philadelphia: Westminster Press, 1966).
2. Richard Niebuhr, *The Responsible Self: An Essay in Christian Moral Philosophy* (New York: Harper & Row, 1963).
3. Scaria Kanniyakonil, *The Fundamentals of Bioethics* (Kottayam: ORSI, 2007).
4. George Olivera, *Virtue in Diverse Traditions* (Bangalore: Asian Trading Corporation, 1998).
5. A. MacIntyre, *After Virtue* (South Bend: University of Notre Dame Press, 1981).
6. Samuel Gorovitz, “Bioethics and Social Responsibility,” *The Monist* 60 (1977) 3.

7. K.D.Clouser, "Common Morality as an Alternative to Principlism," *Kennedy Institute of Ethics Journal* 5 (1995) 219-136
8. E. Pellegrino & D. C. Thomasma, *For the Patient's Good: The Restoration of Beneficence in Health Care* (New York: Oxford University Press, 1988).
9. C. Gilligan, *In a Different Voice: Psychological Theory and Women's Development* (Cambridge: Harvard University Press, 1982).
10. A. R. Jonsen, "Casuistry, an Alternative or Complement to Principles," *Kennedy Institute of Ethics Journal* 5 (1996) 237-251.
11. K. Baier, "Ethics: Deontological Theories," in W. T. Reich (eds.), *Encyclopedia of Bioethics*, Vol.1 413 (1978) 413-417, 413.
12. T. A. Salzman, *Deontology and Teleology* (Leuven: University Press, 1995).
13. G. Scarre, "Utilitarianism," in R.Chadwick (ed.), *Encyclopedia of Applied Ethics*, Vol.4 (New York: Academic Press, 1998).
14. S. Scheffler, *The Rejection of Consequentialism* (Oxford: Claredon Press, 1982).
15. C. D. Broad, *Five Types of Ethical Theory* (London: Routledge & Kegan Paul, 1967).
15. T. L. Beauchamp & J. F. Childress, *Principles of Biomedical Ethics* (New York : Oxford University Press, 2001).
16. A. Z. Newton, *Narrative Ethics* (Cambridge: Harvard University Press, 1995).
17. B. Hoose, *Proportionalism* (Washington D.C: Georgetown University Press, 1987).
18. L. Janssens, "Artificial Insemination: Ethical Consideration," *Louvain Studies* 8 (1980).

ഡോ.സ്കറിയ കന്യാകോണിൽ

**ധാർമ്മികദർശനം -
പൗരസ്ത്യദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ**

ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പാ “പൗരസ്ത്യസഭയുടെ കാണൻ നിയമ സംഹിത” പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം എഴുതി: “ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പരിപാലനയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപയാൽ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ട തിരുസഭ പൗരസ്ത്യവും പാശ്ചാത്യവുമാകുന്ന രണ്ടു ശാസകോശങ്ങളാൽ ശ്വസിക്കുകയും അതേസമയം പൗരസ്ത്യവും പാശ്ചാത്യവുമാകുന്ന രണ്ട് അറകളോടു കൂടിയ ഏകഹൃദയംകൊണ്ട് ദൈവസ്നേഹത്താൽ നിറഞ്ഞ് വ്യാപരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” കത്തോലിക്കാ തിരുസ്സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ പൗരസ്ത്യ പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ തുല്യതയും പ്രാധാന്യവും നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഈ പ്രസ്താവനയിലൂടെ പരിപിതാവ്. സംസ്കാരങ്ങൾ, ആരാധനക്രമങ്ങൾ, ദൈവശാസ്ത്രദർശനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ ഏകീകരണത്തേക്കാളുപരി വൈവിധ്യത്തെ വളർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി നമ്മെ അദ്ദേഹം ഇവിടെ

ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. തിരുസ്സഭയുടെ കാതോലികഭാവം അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രദർശനങ്ങളുടേയും പ്രബോധനങ്ങളുടെയും എല്ലാ തലങ്ങളിലും പ്രകടമാകണമെന്നുള്ളതാണ് സഭയുടെ വലിയ ആഗ്രഹവും മനസ്സും. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇത് ഏറെ പ്രസക്തമാണ്.

വിവിധങ്ങളായ ദൈവശാസ്ത്രശാഖകളിൽ പൗരസ്ത്യസഭകൾക്ക് അവരുടേതായ ദർശനങ്ങളും ശൈലികളുമുണ്ട്. സാർവ്വത്രികസഭ ഇക്കാര്യം പല അവസരങ്ങളിലായി അംഗീകരിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രരംഗത്തും പൗരസ്ത്യസഭകൾക്ക് തനതായ കാഴ്ചപ്പാടുകളും ശൈലികളും ഉണ്ടെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രപ്രബോധനങ്ങൾ അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും അവതരണത്തിലും കാതോലികമാകണമെങ്കിൽ, അവ തിരുസ്സഭയിലെ വിവിധ സഭകളുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന ദൈവശാസ്ത്രങ്ങളേയും വിവിധങ്ങളായ സംസ്കാരങ്ങളെയും ഉൾക്കൊണ്ടേ മതിയാകൂ.

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു പൗരസ്ത്യസമീപനം എന്നത് കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രരംഗത്തെ ഒരു പുതിയ ചിന്താസരണിയാണ്. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപരിപഠനത്തിനുള്ള റോമിലെ “അൽഫോൻസിയൻ അക്കാഡമി”യിൽ അധ്യാപകനായ ബസീലിയോ പെത്രോ എന്ന വൈദികനാണ് ഈ രംഗത്ത് ശ്രദ്ധേയമായ പല പഠനങ്ങളും ഈ അടുത്തകാലത്ത് നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. തുടർന്ന് പൗരസ്ത്യസഭകളിൽപ്പെട്ട പല വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ രംഗത്ത് കൂടുതൽ പഠനങ്ങൾ നടത്തുകയും പ്രബന്ധങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഈ രംഗത്ത് ധാരാളം പഠനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതും ശുഭോദർക്കമായ സൂചനകളാണ്.

പ്രസ്ഥമായ ഈ ലേഖനത്തിൽ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളിലായി പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യുകയാണ്. ആദ്യഭാഗത്ത് പൗരസ്ത്യധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രദർശനങ്ങളുടെ സാധ്യത വിശദീകരിക്കുന്നു. തുടർന്ന് പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രദർശനങ്ങളുടെ ഏതാനും ചില പൊതു പ്രത്യേകതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മൂന്നാം ഭാഗത്ത് പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിസഭയുടെ ധാർമ്മിക ദർശനങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേകതകളും എടുത്തുകാട്ടുന്നു.

1. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ പൗരസ്ത്യദർശനങ്ങളുടെ സാധ്യത

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും തുടർന്നുള്ള സഭാപ്രബോധനങ്ങളും പൗരസ്ത്യരുടെ തനതായ “ക്രിസ്തീയ ജീവിത ശൈലി”യെക്കുറിച്ചും “ആത്മീയ പൈതൃകം”ത്തെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട് (LG, 23; OE, 1-3; UR, 14-17; Orientale Lumen, 5-6). പൗരസ്ത്യ കാണൽ നിയമസംഹിത അതിന്റെ 28-ാമത്തെ കാനോനയിൽ റീത്തിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് ഏറെ പ്രസക്തമാണ്: ആരാധനക്രമം, ദൈവശാസ്ത്രം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ശിക്ഷണക്രമം ഇവയിലൂടെ രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും ജനപദങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ സാഹചര്യങ്ങളാലും സംസ്കാരത്താലും വ്യതിരിക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഓരോ സ്വയാധികാരസഭയും തങ്ങളുടേതായ രീതിയിൽ വിശ്വാസം ജീവിച്ചുകൊണ്ട് വെളിവാക്കുന്നതുമായ പൈതൃകമാണ് റീത്ത്. ഓരോ വ്യക്തിസഭയും രൂപം കൊള്ളുന്നത് ശ്ലൈഹികമായ മിശിഹാനുഭവം ഒരു പ്രത്യേക സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴാണ്. ആയതിനാൽ ഓരോ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ധാർമ്മിക സംസ്കാരം (ethos) ആ സംസ്കാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വ്യക്തിസഭയുടെ ധാർമ്മികസംസ്കാരത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വിവിധങ്ങളായ “വിശ്വാസ ജീവിതശൈലി”കളും തനതായ “ധാർമ്മിക ജീവിത വീക്ഷണ”ങ്ങളും “ജീവിതക്രമ”ങ്ങളും സഭയിൽ രൂപംകൊള്ളുന്നു (Orientale Lumen 7). കത്തോലിക്കാ തിരുസഭ വിവിധ സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെങ്കിൽ അവളുടെ വിശ്വാസ ധാർമ്മിക നിക്ഷേപങ്ങൾ വൈവിധ്യമാർന്ന സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും സംസ്കാരങ്ങളുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽവേണം വിശദീകരിക്കുവാൻ. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് നേരത്തെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞ ബസീലിയോ പെത്രോ എന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ വ്യക്തിസഭകളുടെ ധാർമ്മികമാനത്തെ (ethical dimension of the churches sui iuris) ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. ഓരോ വ്യക്തിസഭയും അവളുടെ പ്രത്യേകമായ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ തനതായ ഒരു വിശ്വാസജീവിത ശൈലിക്ക് (modus proprius fidei vivendi) രൂപം കൊടുക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി വിവിധങ്ങളായ ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രസമീപനങ്ങളും രൂപം കൊള്ളുന്നു.

ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട വൈവിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് ബർണാഡ് ഹെയറിംഗ്, സബത്തിനോ മയോറാനോ തുടങ്ങിയ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരും റോബർട്ട് റ്റാഫ്റ്റ്,

എഡോർഡ് ഫറൂജിയ തുടങ്ങിയ പൗരസ്ത്യ ദൈവശാസ്ത്ര ജ്ഞരും ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. വൈവിധ്യങ്ങളെ ആദരിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമേ വിശ്വാസത്തിന്റെ സാംസ്കാരികാനുരൂപണം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ എന്ന് അവർ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു സംസ്കാരത്തിനുമാത്രം ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള വിശ്വാസ ധാർമ്മിക പ്രബോധനങ്ങൾ സഭയുടെ സാർവ്വത്രിക സ്വഭാവത്തെ മാനിക്കുന്നുവെന്ന് പറയാനാവില്ല.

ഒരു പ്രത്യേക ദൈവശാസ്ത്രശാഖ എന്ന നിലയിൽ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ വളർന്നിട്ടില്ല. പൗരസ്ത്യ ചിന്തയിൽ ധാർമ്മികദൈവശാസ്ത്രം എന്നത് ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളുടെ മുഖ്യധാരയോട് ചേർന്നുപോകുന്നതും ചേർന്നുപോകേണ്ടതുമായ ഒന്നാണ്. പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ ധാർമ്മിക വീക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് ബസീലിയോ പെത്രാ ഇപ്രകാരം കുറിക്കുന്നു: “പാശ്ചാത്യസഭയിൽ എന്നതുപോലെ പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം അതിന്റെ ക്രമീകൃതസ്വഭാവവും വിശാലതയും ആർജ്ജിച്ചെടുത്തില്ല. ഇതിന് പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം. സഭയും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണങ്ങൾ, അനുതാപ പ്രകടന രീതികളിലെ വൈവിധ്യങ്ങൾ, ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയ അറിവിനെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ അവയിൽ ചിലതു മാത്രമാണ്.” വെറും ഒരു ധൈഷണിക അഭ്യാസമായിമാത്രം ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ വളർന്നിട്ടില്ല. നേരെമറിച്ച് വിശ്വാസപ്രബോധനങ്ങളോടും ആരാധനക്രമജീവിതത്തോടും (catechetical homilies and liturgical celebration) ഒക്കെ ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ധാർമ്മിക വിചിന്തനങ്ങൾ പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളത്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലും സഭാപിതാക്കന്മാരിലും പ്രതീകാത്മക ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളിലുമെല്ലാം അധിഷ്ഠിതമായിട്ടാണ് പൗരസ്ത്യരുടെ ധാർമ്മിക പ്രബോധനങ്ങൾ വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളത്. പൗരസ്ത്യരുടെ ഇടയിലെ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളുടെ പൊതുവായ പ്രത്യേകതകളാണ് ഇനി നാം കാണുന്നത്.

2. പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക ദർശനങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേകതകൾ

പൗരസ്ത്യർക്ക് തനതായ ഒരു വിശ്വാസജീവിതശൈലിയും ധാർമ്മിക ദർശനങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി നാം കാണുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് പൗരസ്ത്യരുടെ ധാർമ്മിക

ദർശനങ്ങളുടെ ഏതാനും ചില പൊതു പ്രത്യേകതകളാണ്. പൗരസ്ത്യരുടെ പൊതുപ്രത്യേകതകൾ എടുത്തുപറയുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യപാരമ്പര്യത്തിൽ അവ ഇല്ലായെന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. ചില ഊന്നലുകൾ മാത്രമാണ് എടുത്തുകാണിക്കുന്നത്.

2.1 സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതം

വി. ഗ്രന്ഥം കഴിഞ്ഞാൽ പൗരസ്ത്യർ ഏറ്റവുമധികം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നത് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾക്കാണ്. പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മികദർശനങ്ങൾ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തകളാൽ കുതിർന്നതാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിട്ടാണ് വിവിധങ്ങളായ ധാർമ്മിക ചോദ്യങ്ങളെ അവർ വിശകലനം ചെയ്തിരുന്നത്. എന്നാൽ നാമിന്നു പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള ക്രമീകൃതമായ ധാർമ്മിക ശാസ്ത്രചിന്തകൾ പിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിൽ കണ്ടെന്ന് വരില്ല. അന്നത്തെ ജീവിതപശ്ചാത്തലവും ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളും ഇന്നത്തേതിൽനിന്ന് ഏറെ വ്യത്യസ്തവുമായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല, നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ വിവിധ ദൈവശാസ്ത്രശാഖകളെ വേറിട്ട് മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതി പിതാക്കന്മാർക്കില്ലായിരുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രത്തെ അതിന്റെ സമഗ്രതയിലാണ് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. പിതാക്കന്മാരുടെ വേദോപദേശങ്ങൾ (Homilies & Instructions) എല്ലാം തികഞ്ഞ ധാർമ്മികപ്രബോധനങ്ങളായിരുന്നു. പിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടത്തെ വേണമെങ്കിൽ “ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സുവർണ്ണ കാലഘട്ടം” എന്നു വിളിക്കാവുന്നതാണ്. പിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ ധാർമ്മിക പ്രബോധനങ്ങളുടെ പ്രധാന സവിശേഷതകളായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് അവർ വി. ഗ്രന്ഥത്തിന് നൽകുന്ന പ്രാമുഖ്യം, ഗ്രീക്ക് റോമൻ സംസ്കാരവുമായുള്ള ബന്ധം, യോഗാത്മക ജീവിതശൈലിക്കും തപശ്ചര്യകൾക്കും അവർ നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം എന്നിവയാണ്.

2.2 ഈശോയിലുള്ള ജീവിതമാണ് ധാർമ്മിക ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

പൗരസ്ത്യസഭകൾ ക്രൈസ്തവധാർമ്മിക ജീവിതത്തെ ഈശോയിലുള്ള ജീവിതമായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. “വചനമായ മിശിഹാ” നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവിതശൈലി. ഈശോയെന്ന വ്യക്തിയും അവന്റെ സുവിശേഷങ്ങളുമാണ് അടിസ്ഥാനപരമായ ധാർമ്മിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ. ഈശോയുടെ

ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളാണ് ഓരോ വിശ്വാസിയുടെയും ധാർമ്മികജീവിതത്തിന്റെ ഒരിക്കലും തെറ്റാത്ത അടിസ്ഥാനം. ഈശോയിലുള്ള ഈ ജീവിതം സഭയുടെ കൗദാശിക ജീവിതത്തിലൂടെ വളരുകയും തത്ഫലമായി ഓരോ വിശ്വാസിയും ക്രമാനുഗതമായി ദൈവികീകരിക്കപ്പെടുകയും (gradual deification of man) ചെയ്യുന്നു. ഈശോയിലുള്ള ഈ ജീവിതത്തിനും നിരന്തരമായ ദൈവികീകരണ പ്രക്രിയയിലും പരി. റൂഹാ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ വിശ്വാസിയുടെ ധാർമ്മികജീവിതം ത്രിത്വാത്മകവും മിശിഹാ കേന്ദ്രീകൃതവും പരി. റൂഹായാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നതും കൗദാശികവും സഭാത്മകവുമാണെന്നു വരുന്നു.

2.3 ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സമഗ്രവീക്ഷണം

ക്രൈസ്തവധാർമ്മികജീവിതം ഈശോയിലുള്ള ജീവിതമാകയാൽ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലുംനിന്ന് ധാർമ്മികമായ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ രൂപംകൊള്ളുന്നു. വേദപുസ്തകഭാഷ്യങ്ങൾ, പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ, ആദിമ കൗൺസിലുകളിലെ കാനോനുകൾ, സന്യാസപിതാക്കന്മാരുടെ ആത്മീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ആശ്രമജീവിതനിയമങ്ങൾ, ഐക്കണുകൾ നല്കുന്ന പ്രചോദനങ്ങൾ, വിശുദ്ധരുടെ ജീവചരിത്രവിവരണങ്ങൾ, ആരാധനക്രമഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയിൽനിന്നെല്ലാം ധാർമ്മിക പ്രബോധനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന ദർശനങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിസഭയുടെയും ജീവിക്കുന്ന പാരമ്പര്യവും ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ അടിസ്ഥാന ഉറവിടമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പൗരസ്ത്യധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങൾ ഇതര ദൈവശാസ്ത്രശാഖകളുമായി അഭേദ്യവും സമഗ്രവുമായ രീതിയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത്.

2.4 ദൈവാരാധന കേന്ദ്രീകൃതവും കുദാശോന്മുഖവുമായ ധാർമ്മിക ജീവിതശൈലി

ദൈവാരാധന ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികജീവിതത്തിന്റെയും വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെയും ആഘോഷമാണ്. ഒപ്പം ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ ഉറവിടവും അത്യുച്ചിയും ദൈവാരാധന തന്നെയാണ്. ഇതിൽ കുദാശകൾക്ക് വിശിഷ്ട്യാ, വി. കുർബാനയ്ക്ക് മാർമ്മികമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ദൈവാരാധനയിലെ സജീവഭാഗഭാഗിത്വം ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു ധാർമ്മിക പ്രബോധനം തന്നെയാണ്. ദൈവാരാധനയിലെ പ്രാർത്ഥനകളും ഗീതങ്ങളുമെല്ലാം ഉന്നതമായ ധാർമ്മികജീവിതത്തിലേയ്ക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ദൈവാരാധന രക്ഷാക

രസംഭവങ്ങളുടെ കാലികമായ പ്രാധാന്യം അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും മിശിഹാരഹസ്യങ്ങളിൽ യോഗ്യതാപൂർവ്വം പങ്കെടുക്കുവാൻ നവീകൃതമായ ഒരു ധാർമ്മികജീവിതത്തിന് വിശ്വാസിയെ ഒരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികതയ്ക്ക് ഒരു ആരാധനക്രമാടിസ്ഥാനവുംകൂടി ഉണ്ടെന്ന കാര്യം പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ ധാർമ്മികസമീപനങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. Liturgical ethos എന്നോ Sacramental ethos എന്നോ ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഇത് ആദിമസഭയുടെ ഒരു വീക്ഷണം തന്നെയാണ്. Lex orandi, lex credendi, lex vivendi - ഇവ മൂന്നും പരസ്പര ബന്ധിതങ്ങളാണ്.

2.5 മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാനനിലപാടുകൾ

മനുഷ്യന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ദൈവികീകരണമാണ് (deification, theosis, malahanuta) പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മികചിന്തയുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യം. അതിനാൽതന്നെ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില അടിസ്ഥാനനിലപാടുകൾ പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക വിചിന്തനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഈ ഛായയുടെ പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള വളർച്ചയാണ് ധാർമ്മിക ജീവിതമെന്നുമുള്ള പൗരസ്ത്യചിന്ത പിതാക്കന്മാരുടെ ധാർമ്മികപ്രബോധനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാണ്. ഈ ദൈവികീകരണ പ്രക്രിയയെ ഒരു സൗഖ്യപ്പെടുത്തലിന്റെ ശുശ്രൂഷയായിട്ടാണ് പൗരസ്ത്യ ദൈവശാസ്ത്രം പരിഗണിക്കുന്നത്. ഈശോമിശിഹാ ആകുന്ന “നല്ല ഭിഷഗ്വരൻ” ബലഹീനനും മുറിവേല്പിക്കപ്പെട്ടവനുമായ മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും സുഖമാക്കി നമ്മിലെ ദൈവികഛായ സജീവമാക്കി നമ്മെ ദൈവികീകരിക്കുന്നു എന്ന ചിന്ത പൗരസ്ത്യപിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിലും ആരാധനക്രമപ്രാർത്ഥനകളിലും ധാരാളമായി കാണുന്നുണ്ട്.

2.6 Oikonomia (Ecclesiastical Economy) പൗരസ്ത്യധാർമ്മിക മനസ്സിന്റെ ഭാവം

പൗരസ്ത്യ കാനോനിക, ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങളിൽ സവിശേഷ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു ചിന്തയാണ് Oikonomia. ക്ലിപ്തതയുള്ള മലയാളപരിഭാഷ ഈ പദത്തിന് ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഈ പദം വിവർത്തനം ചെയ്യാതെ മൂലപദം തന്നെ ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ. Oikonomia എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന് “ഭവനനിയമം” (house law = oikos + nomos) “ഭവനകൈകാര്യം” എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം. വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഈശോയിൽ പൂർത്തിയായ ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയേയാണ് ഈ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രത്യേകമായ അർത്ഥത്തിൽ ഈ പദം സൂചിപ്പി

ക്കുന്നത് മാനുഷികബലഹീനതകൾക്ക് പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ സഭ അനുവദിക്കുന്ന ഇളവുകളെയാണ്.

Oikonomia സ്വഭാവത്താലേ അനന്യസാധാരണമോ അപൂർവ്വമോ ആയ ഒരു ഭാവമല്ല. മറിച്ച് സഭാംഗങ്ങളുടെയും സഭാശുശ്രൂഷകരുടെയും ദൈനംദിന പെരുമാറ്റങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു അടിസ്ഥാന മനോഭാവമാണ്. തിന്മയെ വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ ദൈവജനത്തിന്റെ അധികനമ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ധാർമ്മിക മാനദണ്ഡങ്ങളെയും മാനുഷിക ബലഹീനതകളെയും അജപാലകർ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാപപങ്കിലമായ മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ പരിമിതികളിൽനിന്നുകൊണ്ട് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും ആത്യന്തികസത്യങ്ങളെയും മറക്കാതെ കഴിവുള്ളിടത്തോളം ആദർശങ്ങളെ തേടുന്ന വിവേക പൂർണ്ണമായ ഒരു സുകൃതമെന്നു വേണമെങ്കിൽ Oikonomiaയെ നിർവ്വചിക്കാം. സഭയുടെ കാനോനിക ധാർമ്മിക പാരമ്പര്യത്തിൽ കാർക്കശ്യത്തോടും കൃത്യതയോടും കൂടിയ ശിക്ഷണ നടപടികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന akribeia-യിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ദൈവിക ദയയുടെയും ദാക്ഷിണ്യത്തിന്റേതുമായ സമീപനത്തെയാണ് Oikonomia സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

നിയമത്തിന്റെ ഏകപക്ഷീയമായ വ്യാഖ്യാനത്തേക്കാളുപരി ദൈവത്തിന് മനുഷ്യനോടുള്ള കനിവിനെയാണ് ഈ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് കാര്യങ്ങളുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ഒരു അജപാലനശൈലിയാണ്. Oikonomiaയും akribeiaയും തമ്മിൽ ആരോഗ്യകരമായ ഒരു സമീപനമാണ് ഉണ്ടാവേണ്ടത്. മനുഷ്യന്റെ അധഃപതിക്കപ്പെട്ട പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യവും ദൈവത്തിന്റെ ആഴമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ദർശനവും പൗരസ്ത്യധാർമ്മിക വിചിന്തനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. അതിനാൽ പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങൾ കൂടുതലായി കൂടുംബാരുപിയിലും സ്നേഹത്തിലും അധിഷ്ഠിതമാണെന്ന് പറയാം. നിയമങ്ങളുടെ കാർക്കശ്യത്തേക്കാൾ പൗരസ്ത്യ ധാർമ്മിക വിചിന്തനങ്ങൾ സ്നേഹത്തിന് പ്രാമുഖ്യം കൊടുക്കുന്നു.

3. പൗരസ്ത്യസുറിയാനി സഭയുടെ ധാർമ്മിക ദർശനങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേകതകൾ

നാമിതുവരെ അപഗ്രഥിച്ച പൗരസ്ത്യധാർമ്മിക ദർശനങ്ങളുടെ പൊതുവായ പ്രത്യേകതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പൗരസ്ത്യദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളിലെ ഒരു പ്രധാനശാഖയായ സുറിയാനിസഭകളുടെ ധാർമ്മികവീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചുകൂടി ഏതാനും ചിന്തകൾ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ. ഇതര ദൈവശാസ്ത്രശാഖകളിലെന്നപോലെ സുറി

യാനി ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളുടെ ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലും നാമിന്നു പറയുന്നതുപോലെയുള്ള വികസിതമായ ധാർമ്മികദർശനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷമാണ് വികസിതമായ ധാർമ്മികപ്രബോധനങ്ങൾ ഈ പാരമ്പര്യത്തിൽ നാം കണ്ടുതുടങ്ങുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് ബർസലീബി (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്), ബാർഹെബ്രെയൂസ് (+1286), അബ്ദീശോ(+1318), തിമോത്തി 2-ാമൻ (+1332) തുടങ്ങിയ സുറിയാനി എഴുത്തുകാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ ധാരാളം ഉന്നത ധാർമ്മിക ചിന്തകൾ നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രീക്ക് ചിന്തയുടെയും സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സ്വാധീനവും ഇവയുടെ പിന്നിൽ ഉണ്ടെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. പൗരസ്ത്യസുറിയാനി പാരമ്പര്യം ക്രൈസ്തവ ധാർമ്മിക ജീവിതത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതിന്റെ ഏതാനും ചില പ്രത്യേകതകൾകൂടി സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

3.1 ക്രൈസ്തവജീവിതം മാമ്മോദീസായുടെ പരിശുദ്ധി കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന ജീവിതശൈലി

ക്രൈസ്തവ മാമ്മോദീസായെക്കുറിച്ച് വളരെ സമ്പന്നമായ ദർശനങ്ങൾ സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ട്. “ഈശോയുമായുള്ള വിവാഹവാഗ്ദാനം”; “ആന്തരികപരിച്ഛേദനം”; “നഷ്ടപ്പെട്ട പറ്റുദീസായിലേക്കുള്ള പുനഃപ്രവേശനം”; “മഹത്വത്തിന്റെ വസ്ത്രം വീണ്ടും അണിയൽ” തുടങ്ങിയ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രീതിയിൽ ക്രൈസ്തവ മാമ്മോദീസായെ സുറിയാനി സഭാപിതാക്കന്മാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മാമ്മോദീസായുടെ ജീവിതത്തെ ഈശോയിലുള്ള ജീവിതമായിട്ടാണ് സുറിയാനി സഭകളും പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഈശോയാകുന്ന മൂലക്കല്ലിൽ അനുദിനവും പടുത്തുയർത്തുന്ന ഒരു സൗധത്തോടാണ് മാർ അഫ്രാത്തസ് ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസജീവിതത്തെ തുലനം ചെയ്യുന്നത്. ഈശോ ഈ സൗധത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലുമാത്രമല്ല ഇതിൽ വസിക്കുന്നവൻകൂടിയാണ്. മിശിഹായ്ക്ക് പ്രീതികരമായ സത്പ്രവൃത്തികളിലൂടെ - ഉപവി, ശുദ്ധത, ഉപവാസം, പ്രാർത്ഥന, സംയമനം, ദാനധർമ്മം, പാപപരിഹാരങ്ങൾ... etc - വിശ്വാസി ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണ് ധാർമ്മികജീവിതത്തിന്റെ കാതൽ. എന്നാൽ ഈശോയ്ക്കും അവനിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനും വിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളിലൂടെ - വ്യഭിചാരം, അശുദ്ധത, അവിശ്വസ്ഥത, ദൈവനിന്ദ, ദൈവദോഷം, കള്ളസാക്ഷ്യം, അനീതിയുടെ പ്രവൃത്തികൾ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, ദുരാചാരങ്ങൾ - ഒരുവൻ ദൈവപ്രീതിയിൽനിന്നും അകലുന്നു. ഇതാണ് അധാർമ്മികത. വിശ്വാസത്തിനു വിരുദ്ധമായ ഇത്തരം പ്രവൃത്തികളെയാണ് അഫ്രാത്തസ് പാപം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. പാപരഹിതമായ ഒരു വിശുദ്ധ ജീവി

തത്തിലേയ്ക്കാണ് മാമ്മോദീസായിലൂടെ ഒരുവൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. മാമ്മോദീസാവഴി ഈശോയോട് കൂടുതൽ അടുക്കുന്നു, തിന്മയിൽനിന്ന് അകലുന്നു. മാമ്മോദീസായുടെ ജീവിതത്തെ മാലാഖാതുല്യമായ ജീവിതത്തോടും പറുദീസായിലെ ജീവിതത്തോടും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ ജീവിതത്തോടുമാണ് സുറിയാനി പാരമ്പര്യം ഉപമിക്കുന്നത്. വിശ്വാസികളുടെ ഗണത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ “വിശുദ്ധ ജനത”, “ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധജനപദം”, “പുതിയ ഇസ്രായേൽ”, “ദൈവത്തിന്റെ മുന്തിരിത്തോപ്പിലെ മുന്തിരിച്ചെടികൾ” തുടങ്ങിയ അഭിദാനങ്ങളാണ് പിതാക്കന്മാർ ആവർത്തിച്ച് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സുറിയാനി സഭകൾ മാമ്മോദീസായെ “മിശിഹായിലുള്ള പുനർജനനമായി” കാണുന്ന യോഹന്നാന്റെ വീക്ഷണത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകുന്നതെങ്കിലും ‘ഈശോയോടുകൂടി മരിച്ച് അവനോടുകൂടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്ന ജീവിത’മെന്ന പൗലോസ്സ്തീഹായുടെ ദർശനവും ഊന്നിപറയുന്നുണ്ട്.

3.2 ഹൃദയവിശുദ്ധി അടിസ്ഥാനപുണ്യം

മനുഷ്യഹൃദയത്തെ വ്യക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനകേന്ദ്രമായി കാണുന്ന സെമിറ്റിക് ചിന്തയാണ് സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽ കൂടുതലായും നാം കാണുന്നത്. ഒരുവന്റെ വിചാരവികാരങ്ങളുടെയെല്ലാം കേന്ദ്രം മനുഷ്യഹൃദയമാണ്. മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ‘മണവറ’ - മണവാളനായ ഈശോയുടെ മണവറ - ആയി കാണുന്ന ഒരു അടിസ്ഥാന ദർശനം സുറിയാനിചിന്തകളിൽ നാം കാണുന്നുണ്ട്. മാമ്മോദീസായിലൂടെ ഈശോയുമായി വിവാഹവാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഈശോ വാഴുന്നു. ഈ ഹൃദയത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിക്ക് സുറിയാനി സഭാപാരമ്പര്യം പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഹൃദയപരിശുദ്ധിയെ ദൈവത്തിന് പ്രീതികരമായ ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രാർത്ഥനയായിട്ടാണ് സുറിയാനി പാരമ്പര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ‘ഹൃദയമാകുന്ന അൾത്താർ’യെക്കുറിച്ച് ആദിമസുറിയാനി പിതാക്കന്മാർ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. ഹൃദയത്തിന്റെ ഈ പരിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ സുറിയാനി പിതാക്കന്മാർ “ആന്തരിക കന്യാത്വ”ത്തെക്കുറിച്ചും പറയുന്നുണ്ട്. ഹൃദയത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയും ചാരിത്രശുദ്ധിയുമാണ് ഈ ആന്തരികകന്യാത്വത്തിന്റെ കാതൽ. ഹൃദയമാകുന്ന മണവറയിൽ വസിക്കുന്ന ഹൃദയമണവാളനായ ഈശോയോട് മാമ്മോദീസായിൽ നാം ചെയ്ത വിവാഹവാഗ്ദാനത്തോടുള്ള ജീവിതവിശ്വസ്തതയാണിത്.

3.3 താപസാത്മകമായ ജീവിതശൈലി

സുറിയാനിസഭയുടെ വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ മറ്റൊരു വലിയ പ്രത്യേകത തപസ്സിനും പ്രായശ്ചിത്തത്തിനും ഈ പാരമ്പര്യം കൊടുക്കുന്ന ശക്തമായ പ്രാധാന്യമാണ്. സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിള്ളത്തൊട്ടിലായ സെമിറ്റിക് ചിന്തയുടെയും യഹൂദക്രിസ്ത്യൻ ചിന്തയുടെയും പൊതുവായ പ്രത്യേകതയാണ് ഇതെന്നു കാര്യവും നാം വിസ്മരിക്കരുത്.

മാമ്മോദീസായോടെ ആരംഭിക്കുന്ന വിശുദ്ധജീവിതത്തിനുള്ള പരിശീലനത്തിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് താപസജീവിതശൈലിയെ സുറിയാനി പാരമ്പര്യം വീക്ഷിക്കുന്നത്. ഉപവാസം വിശ്വാസിയെ ശരീരത്തിന്റെ മാലിന്യങ്ങളിൽനിന്നും പ്രാർത്ഥന ആത്മാവിന്റെ മാലിന്യങ്ങളിൽനിന്നും ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു. ശരീരത്തെയും ആത്മാവിനെയും ശിക്ഷണം കൊടുത്തു പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും, ആത്മസംയമനം, മിതത്വം മുതലായവ പാലിക്കേണ്ടതിന്റെയും ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചും സുറിയാനി സഭാപിതാക്കന്മാർ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വതന്ത്രമായ ഇച്ഛാശക്തി ഉപയോഗിച്ച് തിന്മയുടെ പ്രേരണകളെയും സാത്താനെയും പരാജയപ്പെടുത്തണമെന്ന് മാർ അപ്രേം തന്റെ ഗീതങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സുറിയാനിസഭയുടെ ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കടുത്ത താപസജീവിതശൈലി നാം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും കാലഘട്ടങ്ങൾ പിന്നിട്ടപ്പോൾ കുറെക്കൂടി സമഗ്രമായ ഒരു താപസവീക്ഷണത്തിലേയ്ക്ക് വരുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യശരീരം ദൈവത്തിന്റെ ആലയമാണെന്നും അത് മിശിഹാവസിക്കുന്ന മണവറ ആണെന്നുമൊക്കെയുള്ള ചിന്തയാണ് ശരീരത്തെ ശിക്ഷണം കൊടുത്തു പരിശീലിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ചിന്തയുടെ പിന്നിലുള്ളത്. അല്ലാതെ ശരീരത്തെക്കുറിച്ചോ, മനുഷ്യലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള നിഷേധാത്മകമായ സമീപനങ്ങളുടെ ഫലമായി രൂപം കൊണ്ടതല്ല താപസോന്മുഖമായ ഈ ജീവിതശൈലി. ആത്മശരീര സമഗ്രതയിലാണ് മനുഷ്യവ്യക്തിയെ സുറിയാനിസഭകൾ സമീപിക്കുന്നത്. സുറിയാനി സഭകളുടെ ദൈവശാസ്ത്ര ദർശനങ്ങളിലെ യുഗാന്ത്യോന്മുഖമാനത്തിന്റെ വ്യക്തമായ പ്രകാശനവുംകൂടിയാണ് ഈ ജീവിതശൈലി.

3.4 പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൗദാശിക വീക്ഷണം

പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവത്തിങ്കലേയ്ക്കുള്ള ഒരു ചുണ്ടുപലകയായിട്ടാണ് സുറിയാനിപാരമ്പര്യം കാണുന്നത്. വി. ഗ്രന്ഥത്തോടൊപ്പം പ്രപഞ്ചവും ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നുള്ളത് ഒരു അടി

സ്ഥാന സുറിയാനി ചിന്തയാണ്. ദൈവം എല്ലാം ക്രമീകൃതവും മനോഹരവും പരസ്പരബന്ധിതവുമായി സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വതന്ത്രതയുടെ ദുരുപയോഗംവഴി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രമത്തേയും താളത്തേയും നശിപ്പിക്കുന്നു. ആയതിനാൽ പ്രപഞ്ചത്തിലും ലോകത്തിലും ക്രമവും നീതിയും പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഉപാധി മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നന്നായി വിനിയോഗിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. കൂടാതെ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തോട് നമിക്കുന്നുണ്ടാകേണ്ട അടിസ്ഥാന മനോഭാവം വിസ്മയത്തിന്റെയും നന്ദിയുടേതുമാണ് (a sense of wonder and gratitude). വിസ്മയത്തിൽനിന്നുള്ളവാകുന്ന ആരാധനാഭാവവും സ്നേഹവും ആദരവുമെല്ലാം നന്ദിയുടെ ജീവിതഭാവത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അത്യാഗ്രഹവും ആസക്തിയും അഹങ്കാരവുമൊക്കെ പ്രപഞ്ചത്തോട് നാം പുലർത്തുന്ന തെറ്റായ ജീവിതഭാവങ്ങളാണ്. സൗന്ദര്യവണ്ണോധവും പരിസ്ഥിതി ശാസ്ത്രവുമൊക്കെ ഏറെ വികസിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സുറിയാനിസഭയുടെ ഈ ഊന്നൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്.

3.5 പാപം രോഗവും അനുതാപം സൗഖ്യമാർഗ്ഗവും

സുകൃതങ്ങളുടെ അഭ്യസനത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നതുപോലെ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങളും ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പഠനവിഷയങ്ങളിലൊന്നാണ്. പാപത്തെ ഒരു രോഗമായും പാപിയെ രോഗിയായും പാപിയുടെ ഹൃദയാനുതാപത്തെ സൗഖ്യത്തിനുള്ള ഉത്തമ ഔഷധമായും പാപമോചനം നൽകുന്ന വൈദികനെ ഭിഷഗ്വരനായും കാണുന്ന ഒരു അടിസ്ഥാനചിന്ത സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉണ്ട്. നൈയാമികചിന്തയ്ക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് ഈ ദൈവശാസ്ത്രദർശനം. വ്യത്യസ്തമെന്നു പറയുമ്പോൾ വിരുദ്ധമെന്ന് അർത്ഥമാകുന്നില്ല. മറിച്ച് പരസ്പര പൂരകത്വം പുലർത്തുന്ന രണ്ടു വീക്ഷണങ്ങൾ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ.

പാപത്തെ രോഗാവസ്ഥയായും അനുതാപത്തെ സൗഖ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയായും അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകൾ സോളമന്റെ ഗീതങ്ങൾ, തോമ്മായുടെ നടപടികൾ എന്നീ ആദ്യകാല സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അഫ്രത്താസ്, എഫ്രേം, നർസായി തുടങ്ങിയ ആദ്യകാല പിതാക്കന്മാരിലും ആവർത്തിച്ച് കാണാനാവും. ഈശോമിശിഹായെ 'നല്ല ഭിഷഗ്വര'നെന്നും ശ്ലീഹന്മാരേയും അവരുടെ പിൻഗാമികളായ മെത്രാന്മാരേയും വൈദികരേയും സഭയിലെ

വൈദ്യന്മാർ എന്നും വിളിക്കുന്ന ചിന്തകൾ ആദ്യകാല സുറിയാനി പിതാക്കന്മാരിൽ ശക്തമായി കാണുന്നുണ്ട്. പാപമോചനവും അനുരഞ്ജനവും ക്രമാനുഗതമായ സൗഖ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയായി ഈ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സുഖമാക്കലിന്റെ ഈ ചിന്ത സുറിയാനിസഭയുടെ ആരാധനക്രമ പ്രാർത്ഥനകളിലും പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലും ശക്തമായി പ്രതിധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ പിതാക്കന്മാരിലും ഈ ചിന്ത ഉണ്ടെന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പാപമോചനത്തിന്റെ കുദാശയെക്കുറിച്ചുള്ള കാനോനിക നിർദ്ദേശങ്ങളും ആനുകാലികപ്രബോധനങ്ങളും സൗഖ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ഈ വശം നിതരാം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. പൗരസ്ത്യചിന്തകൾക്ക് വിശിഷ്ട പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ചിന്തകൾക്ക് സമകാലികദൈവശാസ്ത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

പൗരസ്ത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ ധാർമ്മികദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൗരസ്ത്യസുറിയാനിസഭയുടെ ധാർമ്മികദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഏതാനും ചില ചിന്തകൾ കുറിക്കുകയായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാതിരുസഭയുടെ പഠനങ്ങൾക്കും പ്രബോധനങ്ങൾക്കും യഥാർത്ഥത്തിൽ കാതോലികസ്വഭാവം കൈവരണമെങ്കിൽ അവ പൗരസ്ത്യ-പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണങ്ങളുടെ സമ്പന്നതയും വൈവിധ്യവും ഉൾക്കൊണ്ടേ മതിയാകൂ. ഈ അടിസ്ഥാനബോധ്യത്തിൽനിന്നാണ് ഇപ്രകാരമൊരു പഠനത്തിന് നാം മുതിർന്നത്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ധാർമ്മിക പ്രബോധനങ്ങളിലും പൗരസ്ത്യ - പാശ്ചാത്യവീക്ഷണങ്ങളുടെ സമ്പന്നത സമഞ്ജസമായി ഉണ്ടാവണം. അങ്ങനെയൊരു ചിന്തയ്ക്കും ഈ രംഗത്ത് ഇനിയും തുടർന്നുള്ള പഠനങ്ങൾക്കും ഈ പ്രാരംഭചിന്തകൾ നിമിത്തമാകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. കൂടാതെ പൊതുവായ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്നതും എന്നാൽ പ്രത്യേകമായി പൗരസ്ത്യസുറിയാനി കൂടുംബത്തിൽപെട്ടതുമായ കേരളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികളുടെയും വിശിഷ്ട സീറോ-മലബാർ സഭയുടെയും ധാർമ്മികവീക്ഷണങ്ങൾ ആഴത്തിൽ കണ്ടെത്തി അവയെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ പഠിക്കുവാനും അവയെ പരിരക്ഷിക്കുവാനും ഇപ്രകാരമൊരു പഠനം കാരണമാകട്ടെ. ഭാരതത്തിന്റെ തനതായ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിൽ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ മിശിഹാനുഭവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായി വളർന്ന ഭാരതത്തിലെ മാർത്തോമ്മാനസ്രാണികൾക്ക് തനതായ ഒരു ധാർമ്മികദർശനം ഉണ്ട് എന്ന് തർക്ക

മറ്റു കാര്യമാണ്. സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളിലും സഭാത്മകജീവിതത്തിലും വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലും ഇവർ പുലർത്തിയിരുന്ന ഉന്നതമായ ധാർമ്മികജീവിതശൈലി അത് തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. 'തോമ്മായുടെ മാർഗ്ഗ'ത്തിലെ ധാർമ്മികത ലങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പഠനവിഷയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. Brock S., "The Syriac Orient: A Third Lung for the Church", *Orientalia Christiana Periodica* 71 (2005) 5 - 20.
2. Brock S., *Spirituality in the Syriac Tradition* (Kottayam: 1989).
3. Kanniyakonil S. (ed.), *Ethical Perspectives of the Eastern Churches* (Changanacherry: 2004).
4. Petra B., "Church Sui iuris, Ethos and Moral Theology" in P. Pallath (ed.), *Church and its Most Basic Element* (Rome; 1995) 161 - 178.
5. Puliurumpil J; "Faith Expression of the Syro Malabar Church in Her Life and Practice: A Historical Perspective" (Paper presented at Paurastya Vidya Pitham for the Symposium on Syro Malabar Theology in Context, Jan 21-24, 2007).
6. Spidlik T., *The Spirituality of the Christian East: A Systematic Handbook* (Kalamazoo: 1986).
- 7 Thottakara A. (ed.), *East Syrian Spirituality* (Rome: 1990).

ഡോ. ഡോമിനിക് വെച്ചൂർ